ÇÖL KORSANI

Muhammed

BİR SAHTEKÂRIN SAMİMİ PORTRESİ

Yakup Deniz

ÇÖL KORSANI: MUHAMMED

BİR SAHTEKÂRIN SAMİMİ PORTRESİ

2. baskı

2020

İÇİNDEKİLER

1	Muhammed’e Vahiy Gelmedi	1
2	Muhammed’in Doğumu ve Peygamberlik İddiası	2
3	Muhammed’in Putperestliği ve Peygamberlik İddiası	6
4	Muhammed’in Rüşvetçiliği ve Asıl Amacı	11
5	Muhammed’in Medine Hicreti ve İftiralar ile Bölücülüğü	17
6	Muhammed’in Mucize Masalları ve İnananları Cennet Vaadiyle Katliama Teşvik Edişi	22
7	Muhammed’in Emri ile İnanmayanların Katledilmesi	29
8	Muhammed’in Tecavüzcülüğü ve Yağmacılığı	40
9	Muhammed’in Hastalığı	47
10	Gelini ile Evlenen Bir Ahlak Timsali(!)	53
11	Muhammed’in Büyük Aşkları	58
12	Muhammed Miraç’a Burak ve Refref ile Aktarmalı Çıktı	62
13	Muhammed’in Asıl Emeli	66
14	Muhammed ve Jim Jones	77
15	Muhammed’in Mal Varlığı	85
16	Muhammed’in Köleleri	90
17	Muhammed ve Arap Putperestliği	106
18	Muhammed Kur’an’ı Bilginlerden Öğrendikleri ile Oluşturdu	122
19	Tüm Ganimetler Allah’a ve Peygamber’e Aitmiş	133
20	Kâbe Safsatası	137
21	Muhammed’den Tıbbi Öneriler	158
22	Hadisleri İnkâr Etmekle Olmuyor Bu İşler	163
23	Muhammed’in Ölüm Korkusu ve Hiç Bahsedilmeyen Cenazesi	171
24	Son Söz	180
25	2. Baskıya Ek: 10 Satırla İslam’ı Terk	181

İslam ideolojisine mensup olmadığı için...

hakaretlere uğramış,

tehdit edilmiş,

dışlanmış,

darp edilmiş,

hapse girmiş,

katledilmiş herkesin

ve...

İzmir'de İslamcılarca kafası kesilerek katledilmiş Asteğmen Kubilay'ın,

Sivas'ta İslamcılarca yakılarak katledilmiş sanatçıların,

İslamcı vakıf ve cemaatlerde taciz ve tecavüze uğramış çocukların,

Suriye'de İslamcılarca köle pazarlarında, kafeslerde satılmış kadınların,

Afganistan'da İslamcılarca taşlanarak katledilmiş kadınların,

Yemen ve Suud'da Muhammed'in izinden giden moruklarla evlendirilen kızların

anısına.

“Bilinmeyen, gizli, hayali, efsanevi, mucizevi, inanılmaz ve hatta korkunç olan şeyi açık, basit ve sağlıklı olana tercih etmek, cehaletin özelliğindendir. Gerçek, hayalgücü üzerinde hiçbir zaman, herkesin kendisine göre düzenlemekte özgür olduğu batıl hayaller kadar şiddetli sarsıntılar yapmaz. Sıradan insanlar masal dinlemeyi her şeye tercih eder. Rahipler ve şeriatçılar, bu masallardan dinler icat eder ve sırlar üretirler. Bunları sıradan insanların yaratılışına ve huyuna göre kullanmışlardır. Sıradan insanların bu eğilimi yüzünden, rahipler, şeriat ve kanun koyucuları, kendinden geçmiş coşkunları, kadınları, cahilleri kendilerine bağlamışlardır. Bu içerikteki kimseler, incelemeye yetenekli olmadıkları fikirleri kolayca kabul ederler. Saflık ve gerçek aşkı, ancak, hayalgücünü araştırma ve düşünmeyle düzenleyen belirli kimselerde bulunur. Bir köyün sakinleri, rahiplerinden, dini konuşmalarına çok Latince karıştırdığı zaman memnun oldukları kadar hiçbir zaman memnun olmazlar. Kendilerine anlamadıkları şeylerden söz eden kimseyi, cahiller, pek çok bilgili bir adam sanırlar. Kavimlerin safdilliğinin ve onlara rehberlik iddiasında bulunanların nüfuz ve egemenliğinin ilkesi işte budur.”

Baron d’Holbach (1723-1789), *Sağduyu Tanrısızlığın İlmihali*

"Bir adam vardı. Neccaroğullarından, Hristiyan'dı, Müslüman olmuştu. Bakara ve Ali İmran surelerini okumuştu. Peygambere de vahiy yazıyordu. Sonra, yeniden Hristiyan oldu ve kaçıp Hristiyanlara katıldı. **'Ben ne öğretip kendisi için yazdımsa, Muhammed yalnızca onu bilir, başka bir şey bilmez.' demeye başladı.**"

Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l Menakıb/25, c. 4, s. 181-182; Tecrid, hadis no: 1477

Muhammed hazretleri, Ali hazretleri ve diğer kült üyeleri, Beni Kurayza kabilesinin esirlerini katlediyor.

(Muhammed Rafi Bazil)

Muhammed’e Vahiy Gelmedi

Muhammed’in yalanlarını reddetmek bir Tanrı inkârı değildir. Her insanın bir Tanrı kavramını kabul etme ya da reddetmeye hakkı vardır. Yalan olan uydurulan din ve dinlerdir. Tanrı kavramı farklı bir olgudur. Kur’an, Tanrı tarafından gelmiş bir kitap değildir. Muhammed uydurduğu yalana o günlerin cahil ve sefil insanlarını kandırıp inandırarak kurduğu çete ile, kılıç zoru ile insanlara İslam’ı kabul ettirmiştir. Kimse düşünerek, araştırarak, sorgulayarak Müslüman olmamıştır ve zaten olmaz da. Kişi İslam’ı sorguladığı an reddeder, asla kabul etmez, zira ne akla ne mantığa uygundur. 1400 yıl önce asarak, keserek, öldürerek kurulmuş olan bu düzen sonrasında doğan nesiller zaten inandırılmış bir anne ve babadan dünyaya gelmelerinden dolayı İslam’ı kabullenmiş ve kendisini Müslüman olarak tanımıştır. Oysa bu insanların hiçbiri inandığı dini araştırmamış, sorgulamamış, bilmemiş ve bilmediği bir şeye körü körüne inanmıştır.

Bakara, 23. Ayet: Eğer kulumuza (Muhammed’e) indirdiğimiz (Kur’an) hakkında şüphede iseniz, haydin onun benzeri bir sûre getirin ve eğer doğru söyleyenler iseniz, Allah’tan başka şahitlerinizi çağırın (ve bunu ispat edin).

Bazı konuda şahit hatta dört şahit isteyen Allah, neden Muhammed’e vahiy gönderirken yanında dört şahit olmasını istemez? Sonuçta Muhammed’in söyledikleri de bir sözdür, neden insanlardan dört şahitsiz bir söze inanmayın derken Muhammed’e inanmasını ister? Kur’an’a göre bir iddiada bulunup dört şahit getiremeyenler yalancıdır! Muhammed’in de bir iddiası vardır ve “Bana bu söylediklerimi Allah söyletiyor” demiştir insanlara, hem de çok büyük bir iddia, öylesine büyük bir iddia ki bu, insanların hayatını etkileyen, bir sürü savaşların çıkmasına ve insanların ölmesine, babanın oğla düşman olmasına sebep olan bir iddiadır. Ama vahiy gelirken yanında dört şahit yoktur. Bu durumda Muhammed yalancı mıdır? Peki, ya Muhammed’e inananlar nedir?

Nûr, 13. Ayet: Onlar (iftiracılar) bu iddialarına dair dört şahit getirselerdi ya! Mademki şahit getirmediler; işte onlar Allah yanında yalancıların ta kendileridir.

Muhammed'in Doğumu ve Peygamberlik İddiası

Arabistan'ın Mekke şehrinde, 570 veya 571 tarihinde Amine isimli dul bir kadın, Muhammed ismini verdiği bir çocuğu dünyaya getirmiştir. Hatta bazı rivayetlere göre Muhammed'in annesinin ona ilk verdiği isim "Kotan" (doğruluğu tartışılır) ve bu isim 50 yıl sonra Medine'ye göç ettiğinde halk tarafından "hamd edilen kimse" anlamında Muhammed olarak değiştirilmiştir. Kur'an'da defalarca "hamd, yalnız Allah'a mahsustur" dendiği halde, Muhammed, hamd edilen kişi anlamındaki kendi isminden hiçbir zaman rahatsız olmamıştır.

Muhammed babasını doğumundan kısa bir zaman önce kaybetti. Annesi Amine ise genç yaşta dul kalmıştı ve Arap kültüründe iyi bilinir ki dul bir kadın olarak yaşamak zordur. Bazı bilimsel araştırmalara göre hamilelik zamanında depresyon geçirmiş kadınların çocuklarında sinirsel, içine kapanıklık, saldırganlık, kişilik ve davranış bozuklukları olduklarını saptamaktadır. Bu tür rahatsızlıkları Muhammed'in ileriki yaşamında rahatlıkla görebiliriz.

Muhammed daha 6 aylıkken annesi Amine onu amcası Abduluzza'ya (Uzza'nın Kulu) verdi. Abduluzza zamanının en varlıklı kişilerinden biridir. Muhammed ileriki yıllarda büyüyünce Ebu Leheb (Ateşin Babası) lakabını taktığı amcasına ve yengesine kendisini büyüttükleri için şu sözlerle teşekkür etmiştir:

Tebbet Suresi

1. Ebu Leheb'in elleri kurusun. Zaten kurudu.

2. Ona ne malı fayda verdi, ne de kazandığı.

3. O, bir alevli ateşe girecektir,

4, 5. Boynunda bükülmüş hurma liflerinden bir ip olduğu halde sırtında odun taşıyarak karısı da (o ateşe girecektir).

Muhammed muhtemelen psikolojik rahatsızlıkları olan bir çocuktu. Sütannesi Halime'nin ağzından aktarılan bir olay Muhammed'deki psikolojik rahatsızlığı çok açık ve net ortaya koymaktadır. Ünlü İslam âlimi İbni İshak'ın aktardığı olaya bakalım:

Halime ve Muhammed'in amcası anlatıyor: "Bunun üzerine ben ve kocam evden çıkıp Muhammed'in yanına vardık. Çocuğu yüzü sararmış bir durumda ve ayakta bulduk. Ben ve kocam onu kucaklayıp 'Ey çocuğum! Sana ne oldu?' deyince o bize, 'Üzerlerine beyaz elbiseler giyinmiş iki adam beni yere yatırdılar. Karnımı yardılar ve karnımdan bir şey çıkardılar. Sonra onu yine yerine koydular,' dedi. Bunun üzerine çocuğu alıp birlikte döndük."

İbni İshak'ın üstteki yazısını da okuduktan sonra bir konuya daha dikkatinizi çekmek isterim. Muhammed 114 sure ve 6234 ayetten oluşan kitabında hiçbir zaman kendi annesi Amine'den bahsetmemiştir. İsa'nın annesi Meryem için boy boy ayetler söyleyen Muhammed'in, kendi öz annesi için kitabında tek bir söz bile etmemesi çok ilginçtir.

Bugün bilimsel araştırmalarda kanıtlanmış diğer bir gerçek ise şudur ki, küçüklüklerinde anne şefkati görmeyen çocuklar büyüdüklerinde tüm kadınlara karşı kin beslemektedirler. Tüm seri kadın katilleri, anne sevgisi hiç görmemiş, annelerinden nefret etmiş, psikolojik rahatsızlıkları olan kişilerdir. Muhammed'in neden kadınlardan bu derece nefret ettiği (cehennemin kadınlarla dolu olduğu yönünde hadisi vardır), kitabında onları ikinci sınıf kişilikler olarak gördüğü hep annesinden kaynaklanan psikolojik rahatsızlıklara dayalı olabilir. Ayrıca anne sevgisinden yoksun büyüyen çocuklar büyüdüklerinde de kendilerinden çok olgun, yaşça büyük kadınlarda cinsel çekicilik bulmaktadırlar. Muhammed'in 25 yaşında, 40 yaşındaki Hatice ile evlenmesinin nedenlerinden biri de bu olabilir. Peki, Hatice'yle evlenmesini sağlayan ticaret hayatı nasıl başladı?

Muhammed dokuz yaşındayken amcası, ticaret yapmak için gittiği Suriye'ye onu da götürdü. Busra kasabasında bir rahibin (Bahira) onun peygamber olacağını haber verdiği söylenir. Genç Muhammed 17 yaşındayken de amcası Zübeyir ile Yemen'e gitti. Bu geziler, bilgi ve görgüsünü artırmasının yanı sıra ruhsal yapısının değişiminde etkin rol oynadı. Bu arada da amcaları ile birlikte Kureyş ve Kays kabileleri arasındaki Ficar Savaşı'na katıldı. Ticaretle olan ilgisi Hatice ile tanışmasına neden oldu ve onun sermayesi ile ticarete başladı. Suriye'ye yaptığı ilk seferde çok kazanç elde etti.

Muhammed 25 yaşına geldiğinde, yanında çalıştığı Hatice dul bir kadındı ve eski kocasından 3 çocuğu bulunuyordu. Muhammed'in zekâsı ve içine kapanıklığına âşık olan Hatice Muhammed'e evlenme teklif etti.

Muhammed çocukluğundan da gelen hem duygusal ve hem de finansal bir boşluğun içindeydi. Hatice'nin teklifini tereddütsüz kabul etti. Muhammed Hatice'de hem yıllardır aradığı anne sevgisini bulmuş, hem de böylece para ve servete kavuşmuştu. Bundan sonraki hayatında artık fazla çalışmasına hiç gerek kalmamıştı.

Muhammed artık çocukluk yıllarındaki kendini sığıntı gibi gören, istenmeyen çocukmuş gibi hissettiği biri değildi. Hatice'nin serveti ile saygı duyulan "zengin" bir kişiydi. Hatice evin reisi olarak ticaret ile koştururken Muhammed'in artık para kazanma gibi bir derdi yoktu. Okuma ve yazmayı bu zaman içinde öğrendi diyebiliriz, çünkü okuma yazma bilmeyen bir kişi Arabistan gibi bir yerde Hatice'den sonra tüccarlık asla yapamaz.

Muhammed artık sık sık mağarasına çekiliyordu. Aişe, Muhammed'in mağarada çokça geçirdiği zamanları şu hadiste bize anlatıyor:

Ravi: Aişe Hadis: Resulullah (sav)'a vahiy olarak ilk başlayan şey uykuda gördüğü salih rüyalar idi. Rüyada her ne görürse, sabah aydınlığı gibi aynen vukua geliyordu. (Bu esnada) ona yalnızlık sevdirilmişti. Hira mağarasına çekilip orada, ailesine dönmeksizin birkaç gece tek başına kalıp, tahannüsde bulunuyordu. Tahannüs "ibadette bulunma" demektir. Bu maksatla yanına azık alıyor, azığı tükenince Hz. Hatice (ra)'ye dönüyor, yine aynı şekilde azık alıp tekrar gidiyordu.

Hadisten de anlaşıldığı gibi Muhammed'in artık hiçbir derdi, hiçbir kaygısı yoktu. Zaman Muhammed için su gibi akıyordu. Her şey çok güzeldi artık. 40 yaşına geldiğinde bir gün mağarada Muhammed daha önce hiç yaşamadığı bir olayla karşı karşıya kaldığını iddia etti.

Bir gün ona melek gelip: "Oku!" dedi. Aleyhissalatu vesselam: "Ben okuma bilmiyorum!" cevabını verdi. (Aleyhissalatu vesselam hadisenin gerisini şöyle anlatıyor: "Ben okuma bilmiyorum deyince) melek beni tutup "kucakladı" takatim kesilinceye kadar sıktı. Sonra bıraktı. Tekrar: "Oku!" dedi. Ben tekrar: "Okuma bilmiyorum!" dedim. Beni ikinci defa kucaklayıp takatim kesilinceye kadar sıktı. Sonra tekrar bıraktı ve "Oku!" dedi. Ben yine: "Okuma bilmiyorum!" dedim. Beni tekrar alıp, üçüncü sefer takatim kesilinceye kadar sıktı. Sonra bıraktı ve: "Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı bir kan pıhtısından yarattı. Oku, Rabbin kerimdir, o kalemle öğretti, insana bilmediğini öğretti" (Alak 1-5) dedi." Resulullah (sav) bu vahiyleri öğrenmiş olarak döndü. Kalbinde bir titreme (bir korku) vardı. Hatice'nin yanına geldi ve: "Beni örtün, beni örtün!" buyurdu. Onu örttüler. Korku gidinceye kadar öyle kaldı. (Sükunete erince) Hz. Hatice (ra)'ye

başından geçenleri anlattı ve “Nefsim hususunda korktum!” dedi. Hz. Hatice de: “Asla korkma! Vallahi Allah seni ebediyen rüsva etmeyecektir. Zira sen, sıla-i rahimde bulunursun, doğru konuşursun, işini göremeyenlerin yükünü taşırsın. Fakire kazandırırsın, misafire ikram edersin, Hak yolunda zuhur eden hadiseler karşısında (halka) yardım edersin!” dedi.

Muhammed’in mağarada elinde bir kitap olduğu âşikâr. Çünkü hayali dünyasında gördüğü yaratığın ona durduk yerde oku demesi için önünde ya da elinde bir kitap olması lazım! Zaten başka türlü akıl sağlığı yerinde olan bir insan kitap ya da okunulacak hiçbir şey olmadan ne diye yıllarca gidip mağarada yalnız oturur durur? Muhammed’in geldiğini iddia ettiği bu ilk vahiy sonrasında, artık Muhammed’in kendisini bir peygamber olduğunu zannetmesi için yeterli bir nedendi.

Her ne kadar da ona göründüğünü iddia ettiği hayali yaratık başlarda Muhammed’e “sen peygambersin” demese de, Muhammed artık kendi aklınca bir peygamberdi ve bu aklından geçen düşünceyi ilan etmesi gerekiyordu, öyle de yaptı.

Şimdi siz eğer bir inançlıysanız, bu yazdıklarıma büyük bir ihtimalle kızıp küfredeceksiniz, fakat bu şekilde kızarak kendinizi çok yıpratmayın derim! Çünkü Muhammed’in küçük yaşlardan beri gelen bu bozuk psikolojik durumu daha net görebilmek için Kur’an’ı “iniş” sırasına göre okuyup Muhammed’in bozuk ruh halini, zaman içinde yaptıklarını, hasta beyninin ne kadar çok fikir değiştirdiğini, tutarsızlıklarını ve tüm olan biteni çok daha iyi görebilirsiniz.

Muhammed'in Putperestliği ve Peygamberlik İddiası

Evet. Üstelik Muhammed'in 40 yaşından önce bir pagan (putperest) olduğunun kanıtlarını da Kur'an'da bulabilirsiniz. Kur'an'dan alıntılar:

Duha-7 'Ey Muhammed! Seni bir sapkın olarak bulup doğruya iletmedik mi?'

Şura-52 "İşte böylece sana da kendi buyruğumuzla bir ruh (Kur'an) vahyettik. Sen kitap nedir, iman nedir bilmiyordun; ama şimdi onu dilediğimiz kullarımızı sayesinde doğruya eriştirdiğimiz bir ışık kıldık. Hiç şüphe yok ki sen doğru yolu göstermektesin."

Demek ki Muhammed, 40 yaşına gelinceye yani 'peygamber' oluncaya kadar Mekkelilerin dinindendi. O da Kâbe'deki putlara tapıyordu. Yani o da bir müşrikti. Ayetler açık peygamberlik öncesi; sapkın, iman nedir, kitap nedir bilmezdin sözünün başka açıklaması var mıdır?

Sonrası Kur'an'da şöyle aktarılıyor:

Rum-30 "Ey Muhammed! Sen şirk koşmadan, kendisinden başka ilah olmayan Allah'ın dinine yönel."

Yunus-105, 106 "Ey Muhammed! Tek olan Allah'a inanarak dine yönel; Allah'a şirk koşarak değil. Doğrudan Allah'a değil de sana ne yarar ve ne de zarar vermeyenleri Allah'a şirk koşarak yalvarma."

Mümin-66 "Ey müşrikler! Bana Rabbimden apaçık kanıtlar geldikten sonra, sizin Allah'a şirk koşarak taptıklarınıza tapmam bana yasaklandı. Bana kâinatın Rabbi olan Allah'a teslim olmam buyruldu."

Müslümanların, Muhammed'in de hiç hata yapmayıp günah işlemediğine inanmaları kendilerinin bileceği iş. Ama en azından yanı başında tek tanrılı Yahudi ve Hristiyanlar varken, 40 yaşına kadar bunların farkına varmayıp putlara tapmasını nasıl açıklayacaklar acaba?

Verdiğim Kur'an ayetlerinde Muhammed'e talimat verme yanında, "Şimdiye kadar putlara tapıyordun ama artık yapma!" ifadesi açık, net ve anlaşılır şekilde Muhammed'in putperestliğini ortaya koyuyor.

Muhammed'in peygamberlik iddiası öncesi putperestliğini ortaya koyan tarihi bir olaya bakalım.

İslam tarihinde Kâbe'nin tekrar inşası: "Muhammed 35 yaşında iken Kureyşliler Kâbe'nin tekrar inşasına karar verdiler. Kâbe'nin yapılmasında bütün kabileler çalıştı ve yeniden yapıldı. Sıra Hacerü'l Esved taşının yerine konulmasına geldiğinde yerleştirme şerefine tüm kabileler nail olmak istemekteydiler. Aralarında anlaşamayarak ihtilafa düştüler. Bu tartışma birkaç gün sürdü ve yaşlı bir adam şöyle bir öneri getirdi: 'Mescide ilk giren hakem olsun.' Tam bu sırada Muhammed kapıdan içeri girdi. Hepsi 'Muhammed emindir, kararı kabulümüzdür,' dediler. Durumu kendisine anlattılar. Muhammed, 'Bana bir kumaş getirin,' dedi. Kumaşı yere serdi. Hacerü'l Esved'i kendi elleriyle kumaşın üzerine yerleştirdi. 'Her kabilenin reisi bezin ucundan tutsun,' dedi. Taş yükselince de onu yerine kendi elleriyle yerleştirdi. Böylece inşaatın kalan kısmına devam edildi ve sorun çözüldü."

Sene 605, henüz ortada peygamberlik iddiası yok. Putlara tapmayacak fakat Kâbe'nin onarımında görev alacak, öyle mi? Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Hayır tabii ki de! Müslümanlar kabul etmek istemese de, Muhammed peygamberlik öncesi putperestti ve bu inanca ait ne varsa hepsini kendi dini İslam'a uyarlayarak dâhil etti.

Muhammed psikolojik rahatsızlığının sonucu görmüş olduğu hayali yaratık Cebrail ile karşılaştığı iddiasından sonra hanımı Hatice'nin onayını da alarak artık peygamber olduğuna iyice inanmış ve böylece ilahi mesajlarını halka sunmaya başlamıştır artık.

Peki, neydi bu mesaj? Mesaj şu ki, Muhammed artık bir peygamberdir ve sonuç olarak herkes ona saygı göstermeli, itaat etmeli, örnek kişi olarak görmeli, sevmeli, karşı gelmemeli ve korkmalıdır. 23 yıl süren peygamberlik kariyeri süresi içerisinde bu mesaj hiç değişmemiştir. İslam'ın temelini oluşturan mesaj kişilerin Tanrı Allah'a manevi, Peygamber'e ise hem manevi ve hem de maddi şekilde itaat etmeleridir. Bunun dışında başka hiçbir mesaj yoktur. Muhammed'e itaat etmeyen kişi hem bu dünyada ve hem de öldükten sonra öteki dünyada cehennem azabı ile cezalandırılacaktır.

Muhammed peygamberliğini ilan ettikten sonra yıllarca Mekkeli putperest halk ve taptıkları putlarla alay etmiştir. Akabinde ise Mekkeli putperest halk, mecnun diye kaale almadıkları Muhammed ve ona inanan kişilerle irtibatlarını kesmiş ve sonuç olarak Müslümanlar dışlandıkları topraklardan "Muhammed'in talimatı"

doğrultusunda Abisinya'ya göç etmişlerdir. Olayların iyiye gitmediğini fark eden Muhammed, hem Abisinya'ya göç etmek zorunda kalan Müslümanları geri getirebilmek ve hem de sayıca kat kat fazla olan putperest Mekkelilerin Müslümanlara uyguladıkları boykota son vermek ve gönüllerini almak için yeni bir plan düzenlemiştir.

Büyük İslam âlimi İbni Sad'ın "Tabakat" isimli eserinde kaleme aldığı hadiseye göre Muhammed, Mekkeli putperest halkın kutsal putları "Lat, Uzza ve Menat"ı şu sözlerle övmüştür:

Necm 19-20 "Lât ve Uzza ve bir üçüncüsü olan Menat, onlar ulu turnalardır. Ve elbette şefaatleri umulur."

Şeytan ayetleri olayı İslam literatüründe ve tefsir ilminde "Garanik olayı" olarak bilinmektedir. Bu sözler karsısında sinirleri iyice yatışan Mekkeli putperest halk, artık Müslümanlara karşı boykotu kaldırır ve Müslümanlar Abisinya'dan Mekke'ye geri dönerler.

Olay İslam kaynaklarında şu şekil geçiyor: Resûlullah, kavminin yüz çevirdiğini görünce bu ona çok ağır geldi. Allah'tan kavmi ile kendisini birbirlerine yaklaştıracak bir şey inmesini temenni etti. Cenab-ı Allah Necm suresini indirdi. O da okudu. Bu esnada şeytan gönlünden geçirip de kavmine getirmek istediği şeyi onun lisanına atıverdi: "Bunlar yüce kuğu kuşları (tanrıçalar)dır ve elbette onların şefaatleri umulur" Kureyşliler bunu işitince sevindiler ve onu dinlemek üzere yaklaştılar... O, sureyi bitirince secde etti. Onun secde ettiğini gören mü'minler de onun getirdiğini tasdik ederek secde ettiler. Mescitteki müşrikler de secde ettiler... Secde haberi, Habeşistan'a hicret etmiş müslümanlar'a da ulaştı. Bir kısmı orada kalıp, bir kısmı Mekke'ye hareket etti. Sonra, Cenab-ı Allah, Peygamber'e, "Benim indirmediğim şey söyledin!" dedi. Resûlullah üzüldü, Allah'tan korktu. Bunun üzerine Allah bu âyeti (Hac, 52) indirerek onu teselli etti, Şeytanın ilka ettiğini neshetti" (Taberî, 27/187-188)

Kısa bir zaman sonra Tanrı Allah ve insanlar arasında olan kendi elçilik pozisyonunu riske attığını ve Tanrı Allah'a ortak koştuğunu anlayan Muhammed derhal ayetleri iptal eder ve o ayetlerin Tanrı Allah'tan değil düzenbaz şeytanın bir başka oyunu olduğunu vurgular. Şeytan ayetlerinin yerini ise şu ayetler alır:

Necm 19-22 "Gördünüz mü Uzza'yı, Lât'ı. Ve ötekini, üçüncüsü olan Menât'ı. Erkek size, dişi Allah'a mı? İşte bu, insafsız bir bölüştürme."

Üstteki ayetlerden çıkan anlam şudur: “Kendiniz erkek evlatlarınız ile gurur duyar iken Allah’a kız evlat ha?” Arap toplumunda dişi ikinci sınıf canlılar olarak benimsendikleri için Tanrı Allah bu yakıştırmayı kendisine hakaret saymış ve sert bir dille bu yakıştırmanın adil olmadığını tembih etmiştir.

Muhammed’e inanan birçok kişi bu fiyaskodan sonra İslam’ı terk etmiştir. Muhammed insanların güvenini yeniden kazanmak için kendisine yeni bir strateji hazırlamıştır. Yeni strateji ise şöyledir:

Hac-52 “Senden önce hiçbir resul ve nebi göndermedik ki, bir şey temenni ettiği zaman, şeytan onun bu temennisine dair vesvese vermiş olmasın. Ama Allah, şeytanın vesvesesini giderir. Sonra Allah, ayetlerini sağlamlaştırır. Allah, hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.”

Hac-53 “Allah, şeytanın verdiği bu vesveseyi, kalplerinde hastalık bulunanlar ile kalpleri katı olanlara bir imtihan vesilesi kılmak için böyle yapar. Hiç şüphesiz ki o zalimler, derin bir ayrılık içindedirler.”

Muhammed’in ayetlerini kendi çıkarı doğrultusunda uydurduğunu anlayan birçok kişi İslam’ı terk etmiştir. Üstteki ayetlerden anlaşılan şudur ki, “Ben Muhammed, şayet bir gaf yapar ve bazı kimseler bu nedenle şüpheye düşerse, bunlar kalplerinde bir hastalık olduğu için şüpheye düşerler suçlu ben değil, kalpleri hastalıklı olan kişilerdir.”

Muhammed peygamberliğinin ilk 13 senesi boyunca sadece 70-80 kişiyi kendisine inandırabilmiştir. Müslümanlar nasıl olur da 13 sene gibi uzun bir zaman içerisinde bu kadar az, çoğu kendisine en yakın kişiler ve birkaç esir köle dışında kimsenin ona inanmamasına, hatta Mekkelilerin ona “deli, oynak, kafayı yemiş” yakıştırmaları yapmalarına mantıklı bir cevap verememişlerdir? O devrede Mekkeliler kişilerin dini inançlarına toleranslı insanlardı. Çok tanrılı dinlere inanan toplumlar doğal olarak kişilerin dini inançlarına karışmazlar. Muhammed’in kendi putlarına karşı alaycı sözlerine her ne kadar gücenseler de, Muhammed’e hiçbir zaman zarar vermemişlerdir.

Mekke’de geçen 13 sene sonrası bir yere varamayacağını anlayan Muhammed, artık kendisine yeni bir strateji geliştirir ve yanına inanan Müslümanları da alarak Yatrib’e (Medine’ye) göç etmeye karar verir. Kurulu düzenlerini bırakmak istemeyen Müslümanlar bu karara hiç de sıcak bakmamıştır. Bu karara en çok sevinen kişiler daha önceden Müslüman olmuş kölelerdir. Köle sahibi birçok “kâfir”, Mekkeli zengin kişiler, kaçmaya çalışan Müslüman kölelerini yakalamış ve dövmüştür.

Her ne kadar günümüzde İslami filmlerde ve kitaplarda bu olayları sanki İslam'a yapılan bir zorlama olarak göstermeye çalışsalar da, işin aslı ortadadır, direkt İslam dinine yapılan bir zorlama yoktur. Mekkeliler doğal olarak "sahip oldukları" köleleri bedavaya bırakmak istememiş ve koruma altında tutmuşlardır. Muhammed ve Tanrı "Allah" hiçbir zaman köleliğe karşı değildi. O yüzdendir ki İslam hiçbir zaman köleliğe son vermemiştir. Aksine Muhammed Medine'ye göç ettikten sonra, binlerce insanı, çoluk çocuk demeden köleliğe zorlamıştır.

Hz. Cerîr (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (Aleyhissalatu vesselâm) buyurdular ki: "Hangi köle kaçarsa, bilsin ki ondan zimmet (garanti) kalkmıştır, dönünceye kadar namazı kabul edilmez." [Müslim, İmân 122-124, (68, 69, 70); Ebu Dâvud, Hudûd 1, (4360); Nesâî, Tahrimu'd-Dem 12, (7, 102).]

Müslümanlar Kur'an, hadisler ve İslam tarihi ortada dururken İslam'ın köleliği kaldırmayı amaçladığı, putperestlerin Müslümanlara baskı yaptığı gibi gerçek dışı ve temelsiz iddialarda bulunmaktadırlar. Arap Yarımadası'nda binlerce yıldır süren dini hoşgörü ortamında baskı iddiası zaten temelsiz kalmaktadır. Arap Yarımadası'nda pek çok farklı dinden insan bir arada yaşamaktaydı. Arabistan'da din savaşları, katliamlar ve gasp ilk olarak İslam ile başlamıştır. Bu yazdıklarımın tümünü İslam'ı tarafsızca araştırdığınızda görebilirsiniz.

Muhammed'in Rüşvetçiliği ve Asıl Amacı

Muhammed peygamberlik kariyerine başladığı, güçsüz olduğu, sıkıştığı ve insanları ancak sözle dine davet edebildiği zamanlarda yumuşak üslup kullanmıştır. Bu dönemde insancıl ayetlerin ve hoşgörü sözlerinin yanında, peygamberliğinin amacının insanları Allah'ın dinine davet olduğunu, ücret istemediğini, bu işi sırf insanları doğru yola ulaştırmak için yaptığını iddia etmiş ve de Kur'an'a bu yönde ayetler yazdırmıştır. Bu ayetleri görelim.

Enam-90 "İşte, o peygamberler, Allah'ın doğru yola ilettiği kimselerdir. (Ey Muhammed!) Sen de onların tuttuğu yola uy. De ki: "Bu tebliğe karşı sizden bir ücret istemiyorum. O (Kur'an), bütün âlemler için ancak bir uyarıdır."

Yusuf-104 "Halbuki sen buna karşılık onlardan bir ücret de istemiyorsun. O (Kur'an) âlemler içinde ancak bir öğüttür."

Sad-86 "(Ey Muhammed!) De ki: "Bundan (tebliğ görevinden) dolayı sizden hiçbir ücret istemiyorum. Ben kendiliğinden yükümlülük altına girenlerden değilim."

Sebe-47 "De ki: "Sizden herhangi bir ücret istemişsem o sizin olsun. Benim ücretim ancak Allah'a aittir. O her şeye hakkıyla şahittir."

GÜCÜ ELİNE GEÇİRİNCE...

Muhammed askeri gücü ele geçirdikten sonra değişik bahanelerle kervan baskınları, insanları kaçırıp fidye isteme ve çevre kasabalara baskınlar yaparak ganimet elde etmeye başlamış, ilk başta elde edilen bu ganimetlerin tamamını sahiplenmek istemiş, ama gördüğü tepki üzerine ganimetleri müritleriyle paylaşmak zorunda kalmıştır.

Sözde ücret istemediğini söyleyen, amacının insanlara dini tebliğ etmek olduğunu söyleyen Muhammed'in böylece gerçek amacı da ortaya çıkmış oluyordu. Bu arada asıl niyetini gizlemek ve inandırıcı olmak için elde ettiği bu ganimetleri kendi geçimini sağlamanın yanında hayır işlerinde kullanılacağını Kur'an'a dikte etmeyi de ihmal etmemiştir.

Enfal-1 "(Ey Muhammed!) Sana ganimetler hakkında soruyorlar. De ki: "Ganimetler Allah'a ve Resûlüne aittir. O halde, eğer mü'minler iseniz Allah'a karşı gelmekten sakının, aranızı düzeltin, Allah ve Rasûlüne itaat edin."

Enfal-41 “Bilin ki, ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri mutlaka Allah’a, Peygamber’e, onun yakınlarına, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir. Eğer Allah’a; hak ile batılın birbirinden ayrıldığı gün, (yani) iki ordunun (Bedir’de) karşılaştığı gün kulumuza indirdiklerimize inandıysanız (bunu böyle bilin). Allah her şeye hakkıyla gücü yetendir.”

Mücadele-12 “Ey iman edenler! Peygamber ile baş başa konuşacağınız zaman, baş başa konuşmanızdan önce bir sadaka verin. Bu, sizin için daha hayırlı ve daha temizdir. Şâyet (sadaka verecek bir şey) bulamazsanız, bilin ki Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.”

Tevbe-103 “Onların mallarından, onları kendisiyle arındıracağın ve temizleyeceğin bir sadaka (zekat) al ve onlara dua et. Çünkü senin duan onlar için sükûnettir (Onların kalplerini yatıştırır.) Allah hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir.”

Tevbe-58 “İçlerinden sadakalar konusunda sana dil uzatanlar da var. Kendilerine ondan bir pay verilirse, hoşnut olurlar; eğer kendilerine ondan bir pay verilmezse, hemen kızarlar.”

Ayetlerde de görüldüğü gibi amaç malı götürmektir, yani anlayacağınız tezgah büyük açılmış.

Peki Muhammed’in asıl amacı neydi? Günümüzde Müslümanlar İslam’a karşı yapılan en ufak eleştiriye bile tahammül edemeyip küfrederler. Dinlerini eleştiren kişiyi öldürmekten zerre kadar çekinmezler. Bunun örneklerini yakın ve geçmiş tarih sayfalarında gördük ve maalesef görmeye devam ediyoruz. Bu agresif ve tahammülsüz düşünce tarzı onlara Muhammed tarafından öğretilmiştir. Oysa Muhammed’in tahammülsüz karakter yapısının aksine, kendilerine “müşrik” denen Mekkeli paganlar insanların dini inançlarına saygılı ve toleranslı kişilerdi.

Arap Yarımadası’nda dinsel tahammülsüzlük, İslam dininin ortaya çıkması ile başlamıştır. Sözde “Cahiliye Devri” diye adlandırılan dönemde Mekkeli halk, kişilerin dini inançlarını hiçbir şekilde müdahale etmeden Arap Yarımadası’nda uyumlu bir şekilde Hristiyan, Musevi, Pagan, Mecusi ayrımı yapmaksızın sorunsuz yaşamışlardır. İslam öncesi Arap tarihine baktığımızda, Arap Yarımadası sınırları içinde gerçekleşmiş hiçbir dini savaşa rastlanmaz. Bu hoşgörü ortamında Muhammed yıllarca Mekkeli pagan halkın inançlarını karalamış, aşağılamış, onca aşağılama ve karalamaya rağmen Mekkeli pagan halk hiçbir zaman Muhammed’e ve yandaşlarına hiçbir şekilde zarar vermemişlerdir.

Muhammed'in kışkırtıcı sözlerinden artık bıkıp usanan Mekkeli pagan halk, çareyi amcası Ebu Talib'e gitmek de bulmuş ve "medenice" Muhammed hakkında şikâyette bulunmuşlardır:

"Ey Ebû Talib! Sen bizim yaşlı ve ileri gelenlerimizden birisin. Yeğenini yaptıklarından vazgeçirmek için sana müracaat ettik. Fakat sen istediğimizi yapmadın. Vallahi, artık, bundan sonra onun babalarımızı, dedelerimizi kötülemesine, bizi akılsızlıkla ithâm etmesine, ilâhlarımıza hakaretlerde bulunmasına asla tahammül edemeyiz. Sen, ya onu bunları yapıp durmaktan vazgeçirirsin yahut da iki taraftan biri yok oluncaya kadar onunla da, seninle de çarpışırız." İbni Hişâm, Sîre, 1/284; Taberî, 2/218; İbni Kesîr, Sîre, 1/47

Ebu Talib Mekkeli pagan halkın sözlerini dinler ve öz yeğeni olan Muhammed'i uyarır:

"Kardeşimin oğlu, kavminin ileri gelenleri bana başvurarak senin onlara dediklerini bana ârzettiler. Ne olursun, bana ve kendine acı! İkimizin de altından kalkamayacağımız işleri üzerimize yükleme. Kavminin hoşuna gitmeyen sözleri söylemekten artık vazgeç" 234. İbni Hişâm, Sîre, 1/284; Taberî, 2/220

Müslümanlar Muhammed'in putperest halkın inançlarına sövmelerini görmemezlikten gelerek Müslümanları ve Muhammed'i mağdur kişiler olduklarını iddia ederler ve bilgisizlikten dolayı şu gibi sorular sorarlar.

1- Gerçekte Müslümanlara karşı sistemli bir baskı ve zulüm yokken, Müslümanları hicret etmeye zorlayan etken neydi?

2- O zamanlar da baskı ve zulüm yoksa Müslümanlar neden evlerini terk ettiler?

3- Tehlike altında olmayan Müslümanların durduk yere evlerini terk edip Medine'ye taşınmalarını nasıl açıklayabilirsiniz?

Tüm bu soruların cevabını Kur'an'da bulmak mümkündür. Hemen İslam'ın ana dayanağı olan Kur'an'a bakalım.

Enfal-72 "İman edip hicret eden ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve (muhacirleri) barındırıp (onlara) yardım edenler var ya, işte onlar birbirlerinin velileridir. İman edip hicret etmeyenlere gelince, hicret edinceye kadar, onların velayetleri size ait değildir. Eğer din konusunda sizden yardım isterlerse, sizinle aralarında sözleşme bulunan bir kavme karşı olmadıkça, yardım etmek üzerinize borçtur. Allah yaptıklarınızı hakkıyla görendir."

İşin aslı, Müslümanlar Mekke'deki putperest halkın işkencelerinden kaçmıyorlar, tam aksine Muhammed'in emri doğrultusunda evlerini terk etmeye zorlanıyorlar. Üstteki ayet, Mekke'den Medine'ye hicret etmek istemeyen Müslümanlar için yazılan bir ayettir. Sözde işkence ve baskı gören Müslüman halkın hicret etmek istemeyişi dikkatinizi çekmiş olmalı. Bugün Müslümanların bahsettikleri türde Mekke'de büyük bir işkence ve zulüm vardı ise, Müslümanlar neden seve seve Mekke'yi terk etmek istememişlerdir? Neden Tanrı Allah olaya el koyarak Müslümanlara bu konuda ayetler indirmek zorunda kalmıştır?

Bir başka ayette ise Muhammed, Müslümanlara yine şöyle sesleniyor:

Nisa-89 "Arzu ettiler ki kendilerinin küfre saptıkları gibi siz de sapasınız da beraber olasınız. Bu sebeple, onlar Allah yolunda hicret edinceye kadar içlerinden dost edinmeyin. Eğer bundan yüz çevirirlerse onları yakalayın ve bulduğunuz yerde öldürün. Onlardan ne bir dost edinin, ne de bir yardımcı."

Üstteki ayette Muhammed Müslümanlara evlerini terk etmelerini ve Medine'ye göç etmelerini emretmekle kalmayıp hicret etmek istemeyenlerin öldürülmelerini emretmiştir. Müslümanlar Mekke'yi putperest halkın baskısı sonucu değil, Muhammed'in tehditlerinden dolayı terk etmişlerdir.

Nisa-97 "Kendilerine zulmetmekteler iken meleklerin canlarını aldığı kimseler var ya; melekler onlara şöyle derler: "Ne durumdaydınız? (Niçin hicret etmediniz?)" Onlar da, "Biz yeryüzünde zayıf ve güçsüz kimselerdik" derler. Melekler, "Allah'ın arzı geniş değil miydi, orada hicret etseydiniz ya!" derler. İşte bunların gidecekleri yer cehennemdir. O ne kötü varış yeridir."

Peki, Muhammed neden böyle bir şeyi yapmak istemiş, amacı nedir?

Tıpkı tarihteki diğer belli başlı liderler gibi, Muhammed'in de bir rüyası vardı. Bu tarz insanlar dava adamlarıdır. Stalin'in davası "sosyalist toplum", Hitler'in davası ise "beyaz ırkın üstünlüğü". İslami kaynaklara baktığımızda Muhammed'in davası "önce Arap Yarımadası'na ve daha sonra tüm dünyaya hükmeden biri olmak"tı. Arzusunu, İbni Hişam'ın da kaleme aldığı şu yazı gözler önüne seriyor:

Mekkeli müşrikler Ebu Talib'in ölümüne yakın tekrar ziyaret ederek, arabulucu olmasını isterler.

"Ebû Talib ölmeden bu işe bir çözüm bulmalıyız, yoksa öldükten sonra Muhammed'e yapacağımız her iş için bizi ayıplarlar. Ebû Talib sağken bir şey yapamadılar, o öldü, yeğenine şunları şunları yaptılar, demesinler."

Bu düşüncelerinden dolayı müşriklerin ileri gelenleri toplanarak Ebû Talib'i ziyarete gittiler. Sağlık temennilerinden sonra Ebû Talib'e dediler ki:

"Ey Ebû Talib! Sen bizim reisimiz, büyüğümüzsün. Şunu görüyoruz ki, sana ölüm yaklaşmıştır. Biz senin ölümünden korkuyoruz, sen sağken şu meseleyi halledemedik, öldükten sonra hiç halledemeyiz. Sen şimdi sağken onu çağır, ondan sağlam bir söz al, biz de bir söz verelim. Bundan sonra ne o bizimle uğraşsın, ne de biz onunla."

Ebû Talib, Kureyş heyetini dinledikten sonra yeğenine haber salarak, yanına gelmesini istedi. Amcasının davet haberini alan kâinatın efendisi, hemen ölüm döşeğindeki Ebû Talib'in yanına vardı. Bir anda kalabalık bir Kureyş topluluğu ile karşılaşan Efendimiz, bu davetin altında bir şeylerin yattığını anlamakta gecikmedi. Ebû Talib, Kureyş heyetinin isteklerini yeğenine anlattı.

"Ey kardeşimin oğlu! Kavminden ne istiyorsun?" dedi.

Kâinatın Efendisi "Kendilerinden bir kelime istiyorum. Eğer söylerlerse, bütün Araplar o kelime sayesinde kendilerine uyacak, bütün acem o kelime sayesinde onlara cizye ödeyecek." dedi.

Ebû Talib atılarak: "Yani tek bir kelime mi?" diye sordu.

Hemen konu ile ilgili hadislere bakalım.

Efendimiz: "Evet, amcacığım tek bir kelime. "Lâ ilâhe illallah" diyecekler." Sad, 38/1–8. Tirmizî, Tefsir, Sad (3230)

Göründüğü gibi Muhammed daha henüz bir düzine müridi olduğu zamanlarda bile dünyayı fethedebilmenin fantezilerini kendi kafasında canlandırmaktaydı. Sizce tüm insanlığa örnek kişi olsun diye gönderilen bir peygamberin ülke fethetmek yerine, insanlara rehberlik eden daha asıl düşüncelere sahip olması gerekmiyor mu? Sözün özü şudur ki, hiçbir zaman öyle İslamcı âlimlerin anlattığı gibi güller dağıtarak İslam'a davet olmadı, her zaman bir zorbalık ve vahşet vardı, İslam korku, dışlanma ve ölüm tehditleri ile yayıldı. Bu durum Türklere de bu şekil de yansıdı, yüz binlerce Türk'ün başları kesilerek bedenleri ağaçlara asıldı, kılıç zoru ile, ölüm tehditleri ile İslam'a geçirildiler, Arap İslam emperyalizminin Türk toplumundan gizlenen bu dehşet verici ve alçakça zulmü 70 sene sürdü.

İnsanları cizyeye bağlayıp haraç almak niyetinde olan bir kişi nasıl olur da adaletli ve sonsuz merhametli bir tanrının insanlığa örnek olsun diye sunduğu bir peygamber olabilir? Muhammed'in, Hitler'den farkı nedir? Psikolojik

rahatsızlıkları olan insanların ruh hali çok çabuk değişir. Bunu günümüzde de birçok örnekle de görüyoruz. İslam kaynaklarına baktığınızda Muhammed'in ruh halinin bazen çok yükseklerde olduğunu, tüm dünyayı ele geçirmek istediğini görebilirsiniz, ki Kur'an "iniş" sırasına göre okunduğunda tüm ruh hali çok daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Evet, söylenildiği gibi "Kur'an apaçık bir kitap" değil midir zaten, bir sorgulamaya bakar her şey saçılıverir ortaya, yeter ki bir kez tarafsızca sorgulayarak korkmadan okunulsun!

Neyse, dönelim konumuza...

Muhammed, ruh halinin bozuk olduğu anlarda ise intiharı bile düşünmüştür:

Yüce bir dağ zirvesine çıkıp oradan kendimi aşağı atar böylece bu sıkıntıdan kurtulurum, dedim. Böylece yola çıktım, dağın ortasına varmıştım ki, birden bire gökten "Ya Muhammed, Sen Allah'ın Resulüsün. Ben de Cebrail'im" diyen bir ses duydum. Başımı göğe kaldırdım. Birde ne göreyim! Cebrail bir insan suretinde ayaklarını semanın ufuklarında açmış vaziyette. Ya Muhammed sen Allah Resulüsün, bende Cebrail'im dedi. Kaynak: (İbni İshak; İbni Hişâm, Taberî ve Heyhakî)

Muhammed'in ruh halindeki bu tür değişiklikler, bize aslında Muhammed'in dengesiz ve psikolojik yardıma muhtaç bir insan olduğunu göstermekte. İnsanlar tarafından itaat edilen ve onlara hükmeden kişi olma arzusu o kadar güçlüydü ki, bu heves onu vicdani hislerden yoksun bırakmıştır. Aslında Muhammed insanlar üzerinde otorite sahibi olmayı arzulayan ve hayallerine ulaşmak için her şeyi yapabilecek kadar psikolojisi darmadağın olmuş bir insan durumundaydı.

Muhammed'in Medine Hicreti ve İftiralar ile Bölücülüğü

Muhammed'in yanı sıra bir sürü çocuğa da bakmakla meşgul olan Hatice artık ticarete fazla zaman ayıramıyordu. Evin direği Hatice öldükten kısa zaman sonra Muhammed'in destekçiliğini, koruyuculuğunu yapan amcası da vefat etmişti. Bu iki kişinin ölümü ve Mekkelilerin Muhammed'i kaale almayışı sonrası artık Muhammed başka bir şehre göç etmek, insanları kendisine inandırmak için yeni bir şehirde, yeniden şansını denemek istiyordu. İlk etapta kendisine inananların Medine'ye göç etmesini emretti.

Bir önceki bölümde de bahsettiğim gibi kurulu düzenlerini ve ailelerini bırakmak istemeyen Müslümanlar tereddüde düşmüşlerdi. Bu durum karşısında Muhammed çareyi Müslümanları tehdit etmek ve korkutmakta buluyordu. Muhammed Medine'ye, daha doğrusu o zamanki ismi ile Yahudi şehri Yatrib'e gitmek istemeyen Müslümanlara nasıl sesleniyor:

Nisa-97 "İşte bunların gidecekleri yer cehennemdir. O ne kötü varış yeridir."

Muhammed bir gece düşmanlarının onu öldürmek istediğini iddia ediyor ve Ebu Bekir'in ona Medine'ye giden yolda eşlik etmesini istiyordu. Bu olay aşağıdaki ayette şu şekilde dile getiriliyor:

Enfal-30 "Hani kâfirler seni tutuklamak veya öldürmek, ya da (Mekke'den) çıkarmak için tuzak kuruyorlardı. Onlar tuzak kuruyorlar. Allah da tuzak kuruyordu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır."

Yukarıdaki ayetten anladığımız kadarı ile Tanrı Allah Muhammed'e tuzak kurulduğunun habercisi oluyor ve onu uyarıyor. Muhammed ise arkasında koskoca Tanrı Allah'ı olduğu halde çareyi Ebu Bekir'e sığınmakta buluyor. Muhammed'in Medine'ye kaçtığı gece Hicri takvimin başladığı gündür. Medine'nin zengin kesimi Yahudilerden oluşmaktaydı. Para, mal, mülke muhtaç fakir Araplar Muhammed'in şarap akan nehir, tomurcuk memeli huriler ve taze taze hurmalar türü masallarına ister istemez inanmak durumundaydılar.

Muhammed yaşadığı dönemde peygamber olduğunu ilan eden tek Arap değildi. Aksine Arap Yarımadası'nda Tanrı elçiliği gayet yaygın bir meslekti. Civar şehirlerde de peygamberliğini ilan etmiş ve insanlara Tanrı mesajları öğütleyen kişiler vardı. Aralarında en meşhur olanı ise "Museyleme" idi. Museyleme

peygamberliğini Muhammed'den birkaç sene önce ilan etmişti ve Muhammed'in aksine kendi şehrinde, kendi tanıdığı insanların arasında çok da başarılı idi. Aradaki fark ise Muhammed'in Arabistan'ın ilk savaşçı peygamberi olmasıdır.

Medinelilerin Muhammed'i peygamber olarak kabul etmelerindeki etken Muhammed'in öğretici öğütleri değil, daha çok verdiği cezbedici vaatler, kendisinin de Arap oluşu ve Yahudiler karşısında hissettikleri eziklikten dolayıdır. Yahudiler kendi inançlarına göre "seçilmiş, üstün insanlar"dır. Tıpkı bugün de olduğu gibi Arapların gıpta ile baktıkları kişilerdi. Medine'nin tümü Yahudilere aitti. Kısaca Medine, yani "Yatrib" bir Yahudi şehriydi. Ebu El Farah Ali tarafından yazılmış "Kitab el-Afgani" isimli eser, Yahudilerin Medine'deki ikametlerini Musa zamanına kadar dayandırır. Medine'deki Yahudi halk esnaf, kuyumculuk, ticaret, çiftçilik ile geçiniyor ve soylu ailelerden geliyorlardı. Şehirdeki Arap nüfusu ise Yahudilerin sahip oldukları iş yerlerinde çalışıyordu. Arapların Medine'ye göç etmelerinin sebebi ise 450'li yıllarda Yemen'de yaşanan bir tufandı. Muhammed ile Müslüman olmayı kabul ettiklerinde ise Yahudi işverenlerini katlederek mallarına konmuşlardır.

Büyük İslam âlimi İbni İshak, İslam'ın en değerli eserlerinden biri olarak gösterilen "Siret Resul" adlı kitabında Yahudilerden irfan (bilim) ve kitap ehli kişiler olarak bahsetmiş ve Müslümanların Yahudilere yaptığı eşkıyalıklara ve gasp olaylarına anlatabildiği en güzel dille kitabında yer vermiştir.

Muhammed her zaman kendisini ve ona inananları mağdur ve eziyet çeken insanlar olarak göstermiştir. Günümüzde bile İslami terör örgütleri tıpkı peygamberleri gibi aynı oyunu oynamakta ve onca masum insanı öldürdükleri halde devamlı kendilerini mağdur insanlarmış gibi göstermeye çalışmakla beraber, tüm dünyayı İslam'a karşı cephe almakla suçlamaktadır.

Muhammed Mekke'den Medine'ye göç etmesine, Mekkelilerin ona ve ona inananlara eziyet ettiğini sebep olarak göstermeye çalışmıştır. Halbuki Muhammed her ne kadar kendisini mağdur göstermeye çalışsa da ayetler işin gerçeğini tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor:

Nahl-41 "Zulme uğradıktan sonra Allah yolunda hicret edenlere gelince, elbette onları dünyada güzel bir şekilde yerleştiririz. Ahiret mükâfatı ise daha büyüktür. Keşke bilselerdi."

Muhammed, Mekke'deki evlerini terk etmelerini ve yanında Medine'ye gelmelerini emrettiği Müslümanlara üstteki ayeti söylemek zorunda kalmıştır. Nedeni ise Mekke'de kurulu düzenlerini bırakıp Medine'de işsiz güçsüz, evsiz

barksız kalan Müslümanların beyinlerini yine cennet vaatleri ile yıkamaktır. İnananların gözünde artık Muhammed'in kredisi tükeniyordu. Bazıları artık Medine'den firar etmeye başlamıştı. Bir başka tehdit içeren ayeti ise şu şekilde dikte etmiştir:

Nisa-89 "Arzu ettiler ki kendilerinin küfre saptıkları gibi siz de sapasınız da beraber olasınız. Bu sebeple, onlar Allah yolunda hicret edinceye kadar içlerinden dost edinmeyin. Eğer bundan yüz çevirirlerse onları yakalayın ve bulduğunuz yerde öldürün. Onlardan ne bir dost edinin, ne de bir yardımcı."

Sadece yukarıdaki ayet bile aslında eziyet çektirenin Mekkeliler değil tam aksine Muhammed olduğunu anlamak için yeterlidir. Ailesini, çoluğunu, çocuğunu, doğduğu toprakları ve kurulu düzenini bırakmak istemeyen bir insan sizce ölümü ne kadar hak ediyor? Muhammed'in dayatmaya çalıştığı gibi ortada büyük bir çile, zulüm var ise cehennem azabı tehditlerine ne gerek olabilir? Müslümanların o eziyet ve çileden kaçmak için Mekke'yi seve seve terk etmeleri gerekmiyor mu? İnsanları sürekli hicret etmek için zorlayan, tehdit eden hatta etmeyenlerin öldürülmelerini emreden bir insan sizce bunu neden yapıyor olabilir? Bir tek neden var. O da "kontrol". Muhammed narsist bir kişiliğe sahip olduğu için insanların üzerinde her yönüyle kontrol sahibi olmak istemiştir.

Sonrasında Muhammed, Medine'de işsizlik ve yoksulluk yüzünden firar eden Müslümanların karınlarını doyurabilmesi için Mekkelilerin kervanlarına baskınlar düzenlemeye ve ganimetlerine el koymaya başlamıştı. Sürekli Medinelileri Mekkelilere karşı kışkırtıyor ve Mekkelilerin onları evlerinden zorla çıkarttıklarını iddia ederek, ganimetlerin bu yüzden onlara helal olduğunu söylüyordu.

Hac-39 "Kendilerine savaş açılan Müslümanlara, zulme uğramaları sebebiyle cihad için izin verildi. Şüphe yok ki Allah'ın onlara yardım etmeğe gücü yeter."

Hac-40 "Onlar, haksız yere, sırf, "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı yurtlarından çıkarılmış kimselerdir. Eğer Allah'ın, insanların bir kısmını bir kısmıyla defetmesi olmasaydı, içlerinde Allah'ın adı çok anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescitler muhakkak yerle bir edilirdi. Şüphesiz ki Allah kendi dinine yardım edene mutlaka yardım eder. Şüphesiz ki Allah çok kuvvetlidir, mutlak güç sahibidir."

Müslümanlar efendilerinin yaptığı sinsilik ve hilekârlıklardan övüne övüne bahsederler. Düzenbazlık ve hilekârlığı peygamberliğe layık gören ve bundan pek de hoşnut bir biçimde bahseden sitelere İnternet'te rastlamak mümkün. Müslümanlarda Muhammed'i yaptıklarından dolayı sorgulayabilme cesareti

yoktur. O yüzden Muhammed'in her yaptığı işi doğru olarak görürler ve "O yapmış ise doğrudur" demişlerdir. Bakınız, İbni İshak "Siret Resul" adlı eserinde Hendek Savaşı'nda olan bir hadiseyi nasıl anlatıyor:

Nuaym b. Mes'ud (ra), gizlice Müslüman olmuştu. Allah Resulü, ona bir müddet daha Müslümanlığını gizlemesini söylemiş ve onu bu muhasara esnasında, çok mühim işlerde kullanmıştı.

Nuaym, hem Kureyş'in hem de Yahudilerin itimat ve hürmet ettikleri bir insandı. Efendimiz, ona harbin bir taktik olduğunu söylemiş ve idare-i kelâm etmesine de izin vermişti. Nuaym, bu ruhsat üzerine Yahudilere giderek: Kureyş sizi terk edecek ve Muhammed (sav)le baş başa bırakacak. Düşünün o zaman haliniz nice olur. Eğer bu durumda kalmak istemiyorsanız, onların ileri gelenlerinden birkaçını rehin olarak yanınızda alıkoyun dedi. Onlar Nuaym'a olan itimatlarından dolayı bu sözlere kesin olarak inandılar.

Nuaym daha sonra Kureyş'e gitti. Onlara da: Yahudiler Muhammed (sav)le gizlice anlaştılar. Sizin ileri gelenlerinizden birkaçını rehin edip ona teslim edecekler. O da onlara ilişmeyecek. Sakın sizden böyle bir talepte bulunurlarsa onların dediğini yapmayın dedi. Kureyşliler de, Nuaym'a itimat ettiklerinden, onun bu tekliflerinden zerre kadar şüphelenmediler.

Kureyş ileri gelenleriyle Yahudi liderleri, bir gün bir araya geldiler. Her iki taraf ta birbirinden şüpheleniyordu. Evvela Yahudiler sözü açtı ve: Siz başınız sıkışınca çekip gidecek ve bizi bu adamla baş başa bırakacaksınız. Teminat için bize birkaç rehin vermezseniz biz savaşı bırakacağız dediler. Kureyş, zaten böyle bir teklif bekliyordu. Nuaym'ın sözünü hatırladılar ve tabii bu teklifi reddettiler. Onların reddi, Yahudilere de Nuaym'ı tasdik ettirdi. Böylece ittifak bozulmuş oldu ve Yahudiler harp sahnesinden çekilmeye başladılar.

Nuaym Müslüman olalı birkaç gün olmuştu. Allah Resulü'nün insanları tanımadaki isabetine bakın ki, hemen Nuaym'ın becerebileceği bir işi ona teklif etmiş, o da arızasız bu işi yerine getirivermişti.

Kaynak: Ibni İshak, Siret Resul.

Yani İbni İshak'ın yukarıda bize anlattığı hikâye diyor ki; Muhammed iki kabileyi iftira ile birbirine düşürmüştür. Burada bahsedilen kişi sadece bir asker olsa yukarıda anlatılanlar akıl dışı gelmez ve anlaşılabilir. Oysa bahsedilen kişi Allah sözcüsü peygamberlik iddiasında olunca bu ve benzeri savaşları teşvik etmesi,

savaş hilelerine başvurması ve ganimet peşinde koşması ne kadar haklı ve Allah sözcüsü vasfına uygun olur?

Muhammed kendisine inananları diğer ayetlerde Tanrı sözü diye, inanılan Allah ağzıyla şu şekilde savaşa davet etmiştir:

Enfal-65 "Ey Peygamber! Müminleri savaşa teşvik et. Eğer içinizde sabırlı yirmi kişi bulunursa iki yüz kişiye galip gelirler. Eğer içinizde (sabırlı) yüz kişi bulunursa, inkâr edenlerden bin kişiye galip gelirler. Çünkü onlar anlamayan bir kavimdir."

Muhammed Müslümanları sanki mağdur olan ve eziyet çekenler gibi göstermeye çalışmış ve beyinlerini yıkamıştır. Asıl kervanlara saldıran, eşkıyalık ve gasp yapanlar kendileri olduğu halde durumun adaletli görünebilmesi için suçu her zaman paganlara atmıştır. Tıpkı bugünkü geri kalmış Arap ülkelerinin, geri kalmışlıklarının nedenini İsrail ve Amerika olarak göstermesi gibi. Onlar bugün sadece tıpkı peygamberlerinin 1400 sene önce yaptığını yapmakta ve "mağdur olan" kişileri oynamaktadırlar.

Şimdi, ortadaki çelişki barizdir. Muhammed önce Mekkelileri evlerinden zorla çıkartıyor, onları cehennem azabı ile korkutmakla kalmayıp üstüne üstlük bir de öldürülmelerini emrediyordu. Diğer bir tarafta ise "Sizi zorla evlerinden çıkartanlara karşı", yani Mekkelileri suçsuz oldukları halde suçlayarak savaşı körüklüyordu.

Bu strateji Muhammed'i olağanüstü derecede başarılı yapmıştı. Muhammed "böl ve ele geçir" taktiğinin ustası idi. Kabileleri kabilelere, aileleri ailelere ve hatta evlatları babalarına bile düşman ederek, onları bölerek üzerlerinde kontrol sahibi olmayı başarıyordu.

Tevbe, 23. Ayet: Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ederlerse, babalarınızı ve kardeşlerinizi bile dost edinmeyin. İçinizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir.

Muhammed hazretleri kısa bir zaman içerisinde bu nifak sokucu taktik ile tüm Arap Yarımadası'nı ele geçirmeyi başarmıştır.

Muhammed'in Mucize Masalları ve İnananları Cennet Vaadiyle Katliama Teşvik Edişi

Bunca ayet ve yaşanan olayın ardından kendini peygamber ilan eden birinden insanların beklenti içine girip onun peygamberliğini tescilleyecek, insanların içindeki şüpheleri giderecek ve yeri geldiğinde kendinden medet umanlara çare olacak mucizeler beklemesi normaldir. Ama ortada böyle bir mucize yoktu, bu nedenle insanlar Muhammed'e neden mucize gösteremediğini ısrarla sormuşlardır.

Böyle bir mucize gösterme gücü olmayan Muhammed çareyi ayet uydurarak geçiştirmekte bulmuştur. Aşağıda göreceğiniz gibi Muhammed kendisinden mucize isteyenlere değişik zamanlarda nasıl cevaplar vermiş; derler ya "Yiğidi öldür ama hakkını yeme"; işte politika, işte kurnazlık. Bu arada kendisinden sürekli mucize isteyen insanlardan artık gına geldiği de belli oluyor.

Taha-133 "İnanmayanlar, "Doğru söylediğine dair bize Rabbinden açık bir delil (bir mucize) getirse ya!" dediler. Önceki kitaplarda olanların apaçık delili (olan Kur'an) onlara yetmedi mi?"

İsra-59 "Bizi, mucizeler göstermekten alıkoyan, daha öncekilerin onları yalanlamış olmasından başka bir şey değildir. Semûd kavmine o dişi deveyi açık bir mucize olarak verdik de onunla kendilerine zulmettiler. Biz, mucizeleri yalnız korkutup sindirmek için göndeririz."

İsra Suresi 89 ve 93. Ayetler Arası: "Muhakkak ki biz, bu Kur'an'da insanlara her türlü misali çeşitli şekillerde anlattık. Yine de insanların çoğu inkârcılıktan başkasını kabullenmediler. Onlar: "Sen, dediler, bizim için yerden bir kaynak fışkırtmadıkça sana asla inanmayacağız. Veya senin bir hurma bahçen ve üzüm bağın olmalı; öyle ki, içlerinden gürül gürül ırmaklar akıtmalısın. Yahut, iddia ettiğin gibi, üzerimize gökten parçalar yağdırmalısın veya Allah'ı ve melekleri gözümüzün önüne getirmelisin. Yahut da altından bir evin olmalı, ya da göğe çıkmalısın. Bize, okuyacağımız bir kitap indirmediğin sürece (göğe) çıktığına da asla inanmayız." De ki: Rabbimi tenzih ederim. Ben, sadece beşer bir elçiyim."

Yunus-20 “Ona (peygambere) Rabbinden bir mucize indirilse ya!” diyorlar. De ki: “Gayb ancak Allah’ındır. Bekleyin, şüphesiz ben de sizinle birlikte bekleyenlerdenim!”

En’am-35 “Eğer onların yüz çevirmeleri sana ağır geldiyse; bir delik açıp yerin dibine inerek, yahut bir merdiven kurup göğe çıkarak onlara bir mucize getirmeye gücün yetiyorsa durma, yap! Eğer Allah dileseydi elbette onları hidayet üzere toplardı. O halde sakın cahillerden olma.”

En’am-37 “Dediler ki: “Ona Rabbinden bir mucize indirilseydi ya!” De ki: “Kuşkusuz,”

En’am-109 “Tüm yeminleriyle Allah’a yemin ettiler ki, eğer kendilerine bir mucize gelirse ona mutlaka inanacaklar. Söyle onlara: “Mucizeler ancak Allah’ın katındadır.” Mucize geldiğinde de iman etmeyeceklerini anlamıyor musunuz?”

Enbiya-5,6 “Hayır, dediler, (bu) karmakarışık hayallerdir; hayır onu uydurmuş; hayır o şairdir. (Eğer gerçekten peygamberse) öncekilerin (mucizelerle) gönderildikleri gibi o da bize bir mucize getirsin.” “Bundan önce helak ettiğimiz hiçbir kent(halkı) inanmamıştı, şimdi bunlar mı inanacaklar?”

Ankebut-50 “Dediler ki: “Ona Rabbinden mucizeler indirilseydi ya!” De ki: “Mucizeler ancak Allah katındadır ve ben ancak apaçık bir uyarıcıyım.”

Bakara-118 “Bilmeyenler, “Allah bizimle konuşsa, ya da bize bir mucize gelse ya!” derler. Bunlardan öncekiler de tıpkı böyle, bunların dedikleri gibi demişti. Onların kalpleri (anlayışları) birbirine benziyor. Biz âyetleri, kesin olarak inanacak bir toplum için açıkladık”

Muhammed’in kuyruğu sıkıştıkça cehennem tehdidi ve korkutma ile durumu geçiştirmeye ve kendisine inananların aklını kullanıp sorgulayanlar tarafından yoldan döndürülmesini uydurduğu ayetlerle engellemeye çalışıyor.

Bakara-145 “Andolsun, sen kendilerine kitap verilenlere her türlü mucizeyi getirsen de, onlar yine senin kıblene uymazlar. Sen de onların kıblesine uyacak değilsin. Onlar birbirlerinin kıblesine de uymazlar. Andolsun, eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların arzu ve keyiflerine uyacak olursan, o takdirde sen de mutlaka zalimlerden olursun.”

Rad-20 “İnkâr edenler, “Ona Rabbinden bir mucize indirilseydi ya!” diyorlar. Sen ancak bir uyarıcısın. Her kavim için de bir yol gösteren vardır.”

Yukarıda Kur'an'ın "iniş" sırasına göre sıralanan ayetlerin kanıtladığı gibi insanların ısrarına rağmen Muhammed açık ve herkesin görüp şüphe duymadan inanacağı bir mucize gösterememiş, bu beklentiyi ancak ayet söyleyerek geçiştirmeye çalışmıştır.

Tabii, zaman içinde Muhammed'in sağlığında gösteremediği bu mucizeler ölümünden sonra ağızdan ağza dolanan uydurma hikâyelerde gerçekleşmiş, sanki olmuş gibi anlatılıp günümüzde İslam dünyasında inanılan mucize masalları ortaya çıkmıştır.

Şimdi Muhammed'in günümüzde inanılan mucize masallarına bir bakalım.

1- Gökteki Ay'ı ikiye bölmüş, iki parça da Hira Dağı'nın iki yanına düşmüş.

2- Mirac olayında cennetten gelen eşek-katır arası bir hayvanla bir gecede Mekke'den Kudüs'e gitmiş, aynı gece bir merdivenle yedi kat göğe çıkmış, oradan kendisine verilen bir uçan döşekle Allah'ın yanına gitmiş ve aynı gece Mekke'ye geri dönmüş.

3- Tükürükle ağrıyan gözleri iyileştirirmiş.

4- Muhammed tuvalete dışarıya çıktığında ona siper olsunlar diye ağaçlar da onunla birlikte yürürmüş.

5- Uzun zamandır camide bulunan bir kütük onu camiden dışarı çıkaracaklarında, Muhammed'den ayrılmak istemeyen kütük inleyerek ağlamaya başlamış.

6- Hubeydiye'de, susayan Müslümanların susuzluğunu gidermek için on parmağı on çeşme olmuş.

7- Duasıyla yiyecekler çoğalırmış.

8- Bir düşmanı ölünce toprak onu kabul etmemiş, üç kere dışarıya fırlatmış.

9- Gelecekte ne olacağını bilirmiş.

10- Kırk erkeğin cinsel gücü varmış.

Yukarıda yazan mucizelerden Ay'ın ikiye bölünmesi ve Miraç olayı, Kur'an destekli de olsa o dönemde ayetlerden de anlaşıldığı gibi şüphe uyandırmış ve inandırıcı olamamıştır. Zira günümüzde Muhammed'in Kamer Suresi'nin 1. ayetinde yer alan "Ay yarıldı" dizelerini İslam öncesi sözde cahiliye dönemi zamanında, 497-545 yılları arasında yaşamış olan Arap edebiyatının önde gelen şairleri arasında yer alan İmruü'l Kays'dan çaldığı da bilinen bir gerçektir.

Kur'an'da Miraç'la ilgili İsra Suresi var. Miraç olayı için Muhammed'in eşlerinden en tanınmışı Aişe "Aslında Muhammed bedeniyle/fiziki olarak göklere çıkmamıştır; o ancak rüya yoluyla bunları anlatıyor." diyor. Ayrıca Fahrettin er-Razi, Taberi ve daha birçoğu, bunu İsra Suresi ilk ayetin açıklama kısmında anlatıyorlar.

Görüldüğü gibi mucize konusunda eşini bile inandıramamış, üstelik Muhammed'in herhangi bir mucizesinin olmadığı Kur'an'da net olarak ortaya konmaktadır.

Neyse, şimdi biraz da Muhammed'den mucize bekleyenlere cennet vaatleri vermesine ve insanları kandırarak şiddete teşvik etmesine bakalım.

Kur'an'ın birçok suresinde Müslümanları kanunsuz kazanca teşvik eden (örneğin ganimet, köle, cariye, ahrette ise huri, şarap akan ırmaklar vs.) ayetleri görmek mümkün. Örnek olarak şu ayeti verebiliriz:

Fetih-20 "Allah size, elde edeceğiniz birçok ganimetler vaad etmiştir."

Bu kanunsuz ve adaletsiz kazancı Müslümanların içinde elbette ki içlerine sindiremeyenler olmuştu. Muhammed adamlarının yaptıkları kanunsuzluğu haklı bir dava gibi göstermek ve vicdan azabı çekenlerin sesini kesmek için şu ayetleri dikte ediyor:

Enfal-69 "Artık elde ettiğiniz ganimetten helal ve temiz olarak yiyin. Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendi."

Üstteki ayetten açıkça görülüyor ki, "Çaldığınız mallar, ırzlarına geçtiğiniz kadınlar, esir olarak aldığınız çoluk çocuk size temiz ve helal. Sakın ola ki Allah'a karşı gelmeyin" denmektedir. Farz edelim ki, Müslümanlar Mekke'den zorla çıkarıldılar, ki böyle bir durum asla olmadı, bu konuya bir önceki bölümde yer vermiştim. Bu şekilde düşündüğümüz takdirde bile Müslümanların "kâfir" kervanlarına saldırıp mallarını gasp etmeleri, erkekleri öldürüp kadınları cariye, çocukları ise birer köle olarak almalarının, sizce ilahi bir yaratıcının emri olabilme ihtimali var mı diye sorun kendinize. Kovulduğumuz bir şehrin, hiç tanımadığımız bir vatandaşının malına el koyup onu öldürmek ve onun karısına kızına göz dikmek, değil ilahi, normal sıradan bir ahlâk anlayışına sığıyor mu? Bu olayı normal görebilen birinin zaten önce insanlığını, sonra da inancını sorgulaması gerekir.

Mekke'den Muhammed ile hicret etmiş Müslümanların sayısı Medine'de parmakla sayılacak kadar azdı. İslami kaynaklar nüfuslarını 80 ila 100 arası

olarak bildirmektedir. Muhammed'in baskın ve yağmalamalarda daha etkili olabilmesi için "Enseri" adını verdiği, yani Enser kentinden Medine'ye göç etmiş ve daha henüz çiçeği burnunda Müslüman olmuş, "yardımcı" kişilere ihtiyacı vardı. Çok geçmeden görüldü ki Muhammed'in emekleri boşa gitmemişti. Haksız kazancın haklı olarak gösterilmesi ile galeyana gelen Araplar, bir de üstüne üstlük ölümden sonraki hayatta hurilerin, köşklerin, hiç boşalmayan şarap kadehlerinin de verdiği garanti ile onca masum tüccar, kadın ve çocukların rızıklarına el koyuyor ve tecavüz ediyordu. Savaş ganimetleri ile gücüne güç katan Muhammed, Müslümanların Allah yolunda savaşmalarını sadece bilek güçleri ile değil, ayrıca maddi ve finansal güçleri ile de yapmalarını emrediyordu.

Bakara-195 "(Mallarınızı) Allah yolunda harcayın. Kendi kendinizi tehlikeye atmayın. İyilik edin. Şüphesiz Allah iyilik edenleri sever."

Allah'a inanmak ve kervan eşkıyalığı yapmak farklı şeylerdir. Muhammed'den önce Araplar dini savaş nedir bilmezlerdi. Bugün bile seküler Müslümanlar Allah'a inandıkları halde gasp ve eşkıyalığı ne koşullarda olursa olsun doğru bir hareket biçimi olarak görmez, kişileri dini inançları yüzünden birer pislik ve öldürülmeye layık kişiler olarak kabul etmek istemezler. Bu türde insanların aklını çelebilmek için Muhammed hayali tanrısının ağzıyla şu sözleri dikte etmiştir:

Bakara-216 "Savaş, hoşunuza gitmediği halde, size farz kılındı. Olur ki, bir şey sizin için hayırlı iken, siz onu hoş görmezsiniz. Yine olur ki, bir şey sizin için kötü iken, siz onu seversiniz. Allah bilir, siz bilmezsiniz."

İşte tüm bu çarpıtılmış ahlâk anlayışı yüzünden insanlar bugün bile kendi benliklerini, kendi insani yaşam kurallarını hiçe sayarak beyinleri yıkanmış bir şekilde hiç tanımadıkları, hiç bilmedikleri insanlardan, sırf dini inançları birbirleri ile uyuşmuyor diye nefret edebilmekte ve onları hiç acımadan öldürebilmekte. Muhammed kendi menfaati ve emelleri için tüm bu vahşiliği, caniliği, ahlâksızlığı "Allah'ı memnun eden davranış biçimi" olarak gösteriyor ve insanların beynini bu şekilde yıkıyordu. Muhammed, Müslümanlar tarafından cihad için yeterli finansal desteği göremediği zamanlarda sinirleniyor ve hayali tanrısını sürekli konuşturuyordu:

Hadid-10 "Size ne oluyor da, Allah yolunda harcama yapmıyorsunuz? Hâlbuki göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. İçinizden, fetihten (Mekke fethinden) önce harcayanlar ve savaşanlar, (diğerleri ile) bir değildir. Onların derecesi, sonradan harcayan ve savaşanlardan daha yüksektir. Bununla beraber Allah hepsine de en

güzel olanı (cenneti) vadetmiştir. Allah bütün yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır."

Allah denilen tanrı, Müslümanların eline mi bakakalmış? Sırf bu üstteki ayet bile Kur'an'ın Allah diyerek, para, şan, şöhret ve ranta susamış biri tarafından uydurulduğunu göstermek için yeterlidir. Muhammed bir de tüm bunların üstüne üstlük, Allah yolunda harcanan paraların aslında Müslümanlara cennette mükâfat olarak geri dönecek bir borç olduğunu söylemekteydi. Allah'ın dini için insanlardan borç para istemesini hangi akıl mantık sahibi insan açıklayabilir?

Hadid-11 "Kim Allah'a güzel bir borç verecek ki, Allah da onu kendisine kat kat ödesin. Ona çok değerli bir mükâfat da vardır."

Muhammed üstteki ayeti ile artık cihad için servetlerini harcayan insanlara Allah'ın borçlu kişi olduğunu söylüyordu. Muhammed'e inanan Araplar artık cihad yolunda paralarını ve servetlerini de harcıyordu. Allah yolunda servetlerini harcayıp böbürlenen Müslümanlar vardı ki, Muhammed narsistliği ve "tek itaat edilen kişi" olma isteğinin de verdiği kıskançlık ile bu kişilere tahammül edemiyor, böbürlenen kişilerin seslerini kesmek için hemen şu ayeti uyduruyordu:

Bakara-262 "Mallarını Allah yolunda harcayan, sonra da harcadıklarının peşinden (bunları) başa kakmayan ve gönül incitmeyenlerin, Rab'leri katında mükâfatları vardır. Onlar için korku yoktur. Onlar üzülmeyeceklerdir de."

Kâfirlerin boyunlarına vurdurup emellerine birer birer ulaşmaya başlayan Muhammed, artık Müslümanlara Allah yolunda yaptıklarından dolayı adeta teşekkür ediyor ve hayali tanrısının bunu hiçbir zaman unutmayacağını dile getiriyordu:

Muhammed-4 "İnkâr edenlerle karşılaştığınız zaman boyunlarını vurun. Nihayet onları çökertip etkisiz hale getirdiğinizde bağı sıkı bağlayın (sağ kalanlarını esir alın). Artık bundan sonra (esirleri) ya karşılıksız ya da fidye karşılığı salıverin. Savaş sona erinceye kadar hüküm budur. Eğer Allah dileseydi onlardan öc alırdı. Fakat sizi birbirinizle denemek için böyle yapıyor. Allah yolunda öldürülenlere gelince, Allah onların amellerini asla boşa çıkarmayacaktır."

Üstteki ayetten anlaşılan şudur ki; Allah istese kâfirleri siz Müslümanların yardımı olmadan da öldürebilir, fakat bunu Müslümanları sınamak için yapıyor. Tıpkı herhangi bir mafya çetesi ya da terör örgütüne yeni üye olmuş çaylak kişinin, lidere kendisini kanıtlamak için yaptığı kanun dışı eylem gibi.

İslam dininde inanç, kişilerin kana ne derece susamış olduğuna göre ölçülür.

Enfal-60 "Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve savaş atları hazırlayın. Onlarla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve bunlardan başka sizin bilmediğiniz fakat Allah'ın bildiği diğer düşmanları korkutursunuz. Allah yolunda her ne harcarsanız karşılığı size tam olarak ödenir. Size zulmedilmez."

Muhammed cihad yolunda cimri davrananlara ve cihada yardım edenlere ayrıca şu vaatlerde bulunuyor:

Saf-10, 11 "Ey iman edenler! Sizi elem dolu bir azaptan kurtaracak bir ticaret göstereyim mi size Allah'a ve peygamberine inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihat edersiniz. Eğer bilirseniz, bu sizin için çok hayırlıdır."

Rahman-53, 54, 55 "O halde, Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz? Onlar astarları kalın ipekten olan döşeklere yaslanırlar. Bu iki cennetin meyveleri (zahmetsizce alınacak kadar) yakındır. O halde, Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz?"

Nebe-31, 32, 33 "Şüphesiz Allah'a karşı gelmekten sakınanlara bir kurtuluş, bahçeler, üzümler, kendileriyle bir yaşta, göğüsleri çıkmış genç kızlar ve dolu dolu kadehler vardır."

Hadid-7 "Allah'a ve Resulüne iman edin ve sizi üzerinde tasarrufa yetkili kıldığı maldan, (Allah yolunda) harcayın. İçinizden iman edip de (Allah yolunda) harcayanlar var ya; onlar için büyük bir mükâfat vardır."

Üstte örnek verdiğim ayetlere bakarak aklı başında bir insan din ve terör gibi birbirine benzeyen iki unsurun neden İslam ile birleştiğini kolaylıkla anlayabilir.

Muhammed kendisine inananlar arasında "isteksizlik" veya "yorgunluk" hissettiğinde, yine her zamanki gibi hayali tanrısını konuşturmuş ve onları bu şekilde savaş için motive etmeye çalışmıştır:

Muhammed-20 "İnananlar, "Keşke bir sure indirilse!" derler. Fakat hükmü apaçık bir sûre indirilip de onda savaştan söz edilince; kalplerinde hastalık olanların, ölüm baygınlığına girmiş kimsenin bakışı gibi sana baktıklarını görürsün. O da onlara pek yakındır."

İnsanlar Kur'an'ın bir tanrı tarafından gönderildiğine inandıkça İslam'ın olduğu yerde özgürlük hiçbir zaman olmayacaktır ve insanı insana düşman eden bütün semavi din kitapları bir gün ait oldukları çöpe atılıp yakılarak yok edilecektir.

Muhammed'in Emri ile İnanmayanların Katledilmesi

1- Nadir Bin Haris'in Öldürülmesi

Nadir, Muhammed'in akrabalarındandı. Kureyşliler içinde zeki ve aydın bir insandı. Muhammed'in büyük bir iş peşinde olduğunu düşünüyor ve ona inanmıyordu.

Hicretten önce Nadir, Kur'an ve Muhammed'in peygamberliği ile ilgili olarak halkı uyarır ve onun sahte bir peygamber olduğunu söylerdi. Onun bir kahin, sihirbaz veya şair olmadığını ama "aileleri ve insanları birbirine düşman eden bir büyücü" olduğunu iddia ediyordu. Kaynak: İbn Hişam, cilt 1, s. 399. Aynı eserin 320-321. sayfalarında Nadir Bin Haris'in şöyle konuştuğu yazılıdır:

"Bu adama karşı çıkma yolunuz sizi bir yere götürmez. O sizin aranızda yaşamakta. Şimdiye dek ahlâken en iyi olanınızdı; aranızda yaşayan en doğru, en dürüst ve emin kişi oldu daima. Siz tutmuş, onun bir kahin, sihirbaz, şair ve mecnun olduğunu söylüyorsunuz. Kim inanır buna? Ahali, bir kahin nasıl konuşur bilmiyor mu? Bir şairin, bir mecnunun halini tefrik edemez mi halk? Bu ithamların hangisini Muhammed'e yamayabilirsiniz ki halkın dikkatini ondan kaçırabilesiniz. Bakın! Ben size onunla nasıl baş edeceğinizi söyleyeyim." İbn Hişam, cilt 1, s. 320-321.

Sonra Irak'a gitti ve oradan "İran kısraları", "Rüstem ve İsfendiyar'la ilgili masallar" vb. hikâyeleri topladı ve Muhammed'in getirdiği Kur'an'ın bunlardan farkı olmadığını anlatmaya başladı. "Bunlar da Muhammed'in söylediği türden şeylerdir. Üstelik ben onun gibi peygamberlik iddiasında bulunup, Allah'dan vahiy aldığımı da ileri sürmüyorum. Kur'an, bunlar gibi eskilerin masallarından başka bir şey değildir" diyordu. Kaynak: İslam Tarihi, Asım Köksal, cilt 1, s. 258

Aşağıdaki ayetin yazılma sebebinin bu olduğu da söylenir:

Lokman-6 "İnsanlardan öylesi var ki, herhangi bir ilmi delile dayanmadan Allah yolundan saptırmak ve sonra da onunla alay etmek için boş lafı satın alır. İşte onlara rüsva edici bir azap vardır."

Bedir Savaşı'nda esir düştü. Nadir'i esir alan Mikdad bin Esved'di. Muhammed, Nadir'in öldürülmesini emredince Mikdat fidye alamayacağı için, "Ya Resulallah, o

benim esirimdir" dedi. Muhammed, "O Allah'ın kitabı hakkında ileri geri konuşuyordu" dedi ve "öldürülmesini" emretti. Mikdat tekrar, "Ya Resulallah, o

benim esirimdir" dedi. O zaman Muhammed, "Allah'ım Mikdat'ı lütfunla zengin kıl" diye dua etti. Miktad, "İstediğim buydu" dedi. Nadir'in başı "Ali" tarafından kesildi. Onunla birlikte birçok esir de öldürüldü ve öldürenlerin başında yine Ali vardı. Kureyş'in ileri gelenlerinden Ukbe bin Muayt da fidyesi kabul edilmeyerek öldürülenler arasındaydı.

Ukbe'nin Mekke döneminde bir gün Muhammed'i boğmak istediği, bir başka gün namaz kılarken yüzüne hayvan işkembesi attığı, bu nedenle affedilmeyip öldürüldüğü rivayet edilir.

İslami kaynaklarda, Nadir Bin Hâris'in idamına neden olan "suçlar" şöyle sıralanıyor: Müşriklerin, Muhammed'in tebliğini engellemek için başvurdukları yollardan birçoğunu Nadir bin Hâris, bizzat kendisi de uygulamıştır. Bunlar: Daveti engellemek, münazara yapmak ve tartışmak, alay etmek, eza ve cefa yapmak, tehdit etmek, öldürme teşebbüsünde bulunmak gibi. "Müşrikler", Muhammed başta olmak üzere Müslümanlara uyguladıkları kötülüklerde şu sırayı takip etmişlerdir: "istihza", "hakaret", "işkence", "her türlü ticari ve medeni münasebetleri kesme devri" ve "şiddet politikası" gibi. Onlar, bu metotları uygulayarak İslâmiyet'in yayılmasını engellemeyi amaçlıyorlardı. İbn Hâris, bu safhaların hemen hepsinde de yer alarak Müslümanlara eziyet etmiştir.

İslami kaynaklarda öldürülme nedeni olarak gösterilen bazı suçlar insan hakları kapsamındadır. Ama asıl öldürülme nedeni olarak İslam'ın yayılmasını önlemek gösterilmektedir. Muhammed'e göre eleştirmek, tartışmak, alay etmek veya zorluk çıkarmak bu kişi ve diğer muhaliflerin öldürülmesi için yeterlidir.

Görüldüğü gibi Muhammed'in zihniyetinde insan hak ve hürriyetlerine değer vermek yoktur. Bu kişi ve diğer muhalifler İslam ideolojisine ve hayali Allah'a karşı geldiklerinden öldürülmüşler, ama gerçekte acımasız ve tahammülsüz bir zihniyetin kurbanı olmuşlardır.

2- Ebu Afak'ın Öldürülmesi (624)

Muhammed 622 yılında kaçarak (hicret ederek) Medine'ye vardıktan sonra kendisi hakkında eleştirilerde bulunan Yahudi ve paganların teker teker seslerini kestirmiştir. Muhammed'den nasibini alan kişilerden biri de zavallı yaşlı adam Ebu Afak'dır. Ebu Afak Medine'de kendi halinde yaşayan, 120 yaşlarında bir

Yahudi'dir. Ebu Afak'ın suçu diğer Medinelilere Muhammed hakkında şiir yazarak sorgulamaya teşvik etmesiydi.

İslam âlimi İbn İshak'ın "Siret Resulullah" eserinde bahsettiği olay şu şekilde geçiyor: Ebu Afak, Ubayda kabilesinden biriydi. Allah'ın elçisinin "El-Harit Bin Suveyd Bin Samit" adlı kişiyi öldürmesini hazmedemiyor ve eline aldığı kalem ile şiir yazarak hoşnutsuzluğunu şu sözlerle dile getiriyordu:

Uzun yıllar yaşadım

Ama Kayla Oğulları gibi

Bir araya geldiklerinde

Üstlendikleri şeyi yapma ve müttefikleri konusunda

Onlardan daha sadık olan,

Dağları deviren ve hiçbir zaman boyun eğmeyen

Bir topluluk ya da halk grubu görmedim

Onlara gelen bir atlı onları

Her konu hakkında

"Haram" ve "Mübah" diyerek ikiye ayırmıştır

Yücelik ve krallığa inansaydınız

Tubba'yı izlerdiniz

Not: Tubba, eskiden Arap topraklarını işgal etmiş Yemenli bir hükümdar. Kayla oğulları ise ona karşı koymuşlardı.

Bunun üzerine Allah'ının sevgi ve hoşgörü abidesi olan "örnek ahlâklı insan" Muhammed, tıpkı günümüzdeki bir mafya babası tabiri ile kendisine inanan cahillere "Bu alçağı benim için kim halledecek!" beyanatında bulunmuş ve Salim Bin Umayr bu "suikast" görevini üstlenerek yaşlı adamı gece karanlığında hançeriyle katletmiştir.

Gerçekten de Ebu Afak'ın öldürtülmesi pek feci bir şekilde olmuştur. Cinayeti işlemeyi şerefli bir iş gibi üzerine alan Salim Bin Umayr, gece karanlığında Ebu Afak'ın evine giderek sanki onu dostça ziyaret ediyormuş gibi görünmüş, ve kendisini ağırlamak için kapıyı açan ihtiyarcığı oracıkta hançeriyle yere sermiştir.

Umama Bin Müzayrıya adında bir şair; Ebu Afak'ın öldürülmesi olayından hemen sonra şu satırları yazmıştır:

Sen Tanrı dinine ve Muhammed'e 'Yalancısın' dedin...

(Bu nedenle) geceleyin bir Hanif sana yaklaştı, senin güvenini kazandı.

'Yaşına rağmen al bunu Ebu Afak' diyerek (hançeri göğsüne sapladı ve)seni gebertti...

Gece karanlıklarında seni geberten yaratık insan mı idi? Yoksa cin mi, hiç bilemiyorum."

(Kaynak: İbn Sad, Tabakat, cilt 2)

Muhammed'in bu yaşlı adamı öldürtmesi elbette kendisine fiziksel bir tehdit olarak gördüğü için değildi. 100 yaşını aşkın bu zavallı yaşlı adamın tek suçu Muhammed'i eleştirmekti. Narsist liderler kişilikleri icabı kendileri hakkında en ufak eleştiriye bile tahammül edemezler. Ayrıca Ebu Afak için hiçbir İslami kaynakta Muhammed'i yaralamak ya da öldürmek gibi bir girişiminin ya da planının olduğu yazmamaktadır.

Sözde Allah'ın örnek insan olarak gönderdiği Muhammed, Ebu Afak'la hiçbir zaman yüzleşmemiş, tam aksine bir mafya babası gibi tetikçilerine öldürülmesini emretmiştir.

3- Ka'b Bin Eşref'in Öldürülmesi (624)

Ka'b Yahudi Nadiroğullarına mensup bir şair idi. Bedir Savaşı'nda öldürülenleri duyunca "Vallahi, eğer Muhammed bu ulu kişileri öldürtmüşse, yerin altı üstünden daha hayırlıdır," diyerek Mekke'ye gitti. Bedir'de öldürülenler için mersiyeler okudu, Mekkelilerle ağlaştı. Daha sonra tekrar Medine'ye döndü.

Müslümanlar ve kendisi aleyhine okuduğu hicivli şiirlere Muhammed daha fazla dayanamadı ve onun öldürülmesi için bir suikast timi oluşturdu. Bu timin içinde Ka'b'ın sütkardeşi olan Ebu Naile Silkan da vardı. Muhammed'in olduğu yerde baba evladı, kardeş kardeşi, amca yeğeni tanımazdı ve tabii ki bir insanın sütkardeşinin de onu tanımaması çok normaldi.

Suikast timi Evs kabilesindeki şu kişilerden oluşuyordu:

Ebu Nail Silkan (Ka'b'ın süt kardeşi)

Muhammed bin Meslem

Abbad bin Bişr

Haris bin Evs

Ebu Abs bin Cebr

Suikast planı kendilerine yakışan hain bir tuzaktı. Ka'b Nadiroğullarıyla birlikte kalede yaşıyordu. Önce Ka'b'la görüştüler ve ona Muhammed'den yakınarak kendilerinden vergi istediğini söylediler. Ondan borç istediler. Silahlarını rehin bırakmak üzere anlaştılar. Belirlenen zamanda tekrar gelmek üzere ayrıldılar. Sözleştikleri zamanda tekrar gelip Ka'b'a seslendiler. Eşinin kuşkulanıp uyarmasına rağmen Ka'b eşine "Onlar benim kardeşlerim, dostlarım" diyerek yanlarına iner. Plana göre Mesleme, Ka'b'ın başını koklarken yakalayıp tuttuğunda diğerleri saldıracaktır.

Ünlü İslam şarlatanı Süleyman Ateş cinayet anını aynen şöyle anlatıyor: "Ka'b'ın üzerinde zırh olduğu için adama kılıç işlemiyordu. Muhammed İbn Mesleme, kılıcın ucunu Ka'b'ın göbeğinin altına koyup üstüne abandı. Adamın "anüsüne" kadar sapladı ve Ka'b yere yıkıldı". (Süleyman Ateş – Kur'an'a Göre Hz. Muhammed'in hayatı, s. 565)

Medine'de, Muhammed'e bağlılık ve sadakat bakımından birbirleriyle rekabet halinde iki Müslüman kabile vardı. Evs'ler ve Hazreci'ler. Bunlardan biri Muhammed'e hizmette bulunsa, diğeri kıskanıp benzeri ya da daha iyi bir hizmette bulunma hevesindedir. Ka'b'ın öldürülmesi Muhammed'i çok sevindirmişti. Bu yüzden Evs kabilesini övmüş olması Hazreci kabilesini kıskandırmıştı.

4- Esma Bint Mervan'ın Öldürülmesi (624)

Yezid Bin Zeyd'in eşi ve 5 çocuk annesiydi. Beni Khatma kabilesindendi ve o da bir şairdi. Bu kabilede de Muhammed'e sadık müminlerin sayısı artmıştı. Buna karşın inanmayanlar da bir hayli çoktu. Esma Bint Mervan da Muhammed'e inanmamakta ve onu yazdığı şiirlerle eleştirmekteydi.

Muhammed, Esma'nın aleyhindeki şiirlerini ve konuşmalarını haber almaktaydı. Anlaşılan o ki, Muhammed aleyhine okuduğu şiirleri kendi kabilesinden Muhammed'e ileten ajanlar vardı.

Esma Bint Mervan, Ebu Afak'ın öldürüldüğünü duyunca üzüntüsünü şu dizelerle şiire döker:

Bin Malik ve El-Nabit ve Auf ve El-Khazraj'e saygı duymuyorum.

Sizden biri olmayan bir yabancıya

Murad ya da Mahrij (Yemenli iki kabile) olmayan bir yabancıya itaat ediyorsunuz.

Ahcının pişirdiği yemeğin olmasını bekleyen aç adamlar gibi bekleyen

Reisinizi öldüren bu adamdan (Muhammed'den) size iyilik geleceğinizi mi bekliyorsunuz?

Aranızda onu gafil avlayarak ona saldıracak

Ve ondan gelmeyecek yardımı bekleyenlerin

Umutlarına son verecek gururlu bir adam hiç yok mu?

Kaynak (İbn Sad, Siret Resul)

Muhammed Esma'nın bu şiirlerine öfkelenir ve öldürülmesine karar verir. "Kim beni Mervan'ın kızından kurtaracak?" diye sorduğunda; Adiyy Bin Hareşe isminde (gözleri görmeyen) bir Müslüman bu göreve talip olur. Muhammed'in adamları Bedir'den döndükten sonra Adiyy ile birlikte Ramazan'ın 25. gecesi o kadının evine giderler. Evdekiler uykudadır. Esma, çocukları ile birlikte yatmakta olup, hatta bir bebeği de onun üstüne uzanmış durumdadır. Adiyy eliyle yoklayarak bebeği kenara çeker ve gözleri görmemesine rağmen kılıcını Mervan'ın göğsüne dayayıp yüklenir ve kılıç Mervan'ın sırtından çıkıp kuma saplanır.

Sabah olunca gelip Muhammed ile birlikte namaza durur. Muhammed onu tedirgin görünce "Ya Umeyr, Mervan'ın kızını mı öldürdün?" diye sorar. O da "Evet ya Resulullah, acaba hata mı ettim?" diye cevap verir. Muhammed "Hayır, onun için iki keçi bile birbiriyle toslaşmazdı" der.

Başka kaynaklarda Muhammed'in söylediği son söz şöyledir: "Onun kanı hederdir, sorup karşı çıkacak kimse yoktur" Kaynak: Mahmud Esad - İslam Tarihi "Tarih-i Din-i İslam" (s. 550-551)

Ömer, "Tebrikler doğrusu, böyle kör bir şahıs böyle mühim bir hizmette bulunsun" deyince, Muhammed cevap olarak, "Ya Ömer, kör deme, o gerçeği gören mert bir kişidir. Habersizce Cenab-ı Hakk'a ve Resulü'ne yardım etmiştir" der. Muhammed böyle bir işi "kör" olmasına rağmen yerine getirdiği için Adiyy

Bin Hareşe'ye "Umeyr" yani "gözleri gören" ismini takar. Kaynak: İbn İshak Allah'ın Resulü'nün Sireti (S.675-676), İbn Sad "Tabakat el-Kebir" (Cilt 2 Sayfa 31)

Not: Bu cinayetten hemen bir gün sonra Khatma kabilesinin tamamı ölümle korkutularak Müslüman olur.

Esma, Muhammed'in öldürttüğü kişiler için iyice içerlemiş olacak ki, halktan Muhammed'i (tıpkı Muhammed'in öldürttüğü gibi) gafil avlayacak birinin çıkmasını ümit ediyor. Bu demektir ki Esma'nın kendisi hem kadın olduğu için ve hem de acizliğinden böyle bir işi kendisi yapamaz.

O halde Esma denen bu 5 çocuklu kadın Muhammed için ne gibi bir tehdit unsuruydu? Muhammed'in "O kadın için iki keçi bile toslaşmaz" cümlesinden anlıyoruz ki, Esma'nın ölümü halk içinde pek de ses getirecek bir hadise değildir. Bu demektir ki Esma o dönemlerde otoriter, devlet idaresinde bulunan bir kişi ya da Muhammed'e karşı diğer kabilelerle iş birliği yapabilecek mevkide bir kadın değildi.

Esma, kendi çapında şiirler yazan 5 çocuklu şair bir annedir. Esma şiirleri ile değil diğer güçlü kabileleri Muhammed'e karşı savaşmak için iş birliğine çağırabilmek, kendi halkını bile Muhammed'e karşı ayaklandıramayacak kadar aciz bir kadındı. Tek suçu Muhammed'in kişileri gafil avlamasına ve kalleşçe işlenen suikast olaylarına kızarak, Muhammed'in bu eylemlerini eleştirmesidir. Akabinde yazdığı dizelerin bedelini kendi çocukları önünde vahşice katledilerek ödemiştir.

Esma Bint Mervan için iki keçi tokuşur mu bilemem ama, geride bıraktığı 5 yetim çocuğun sabah akşam analarına ağladıkları ve hayatlarının geri kalanını perişan bir şekilde geçirdikleri kesindir.

5- İbn Suneyna'nın Öldürülmesi (624)

Süneyye olarak da tanınan İbn Suneyna Yahudi tacirlerindendi. Muhayise Bin Mesud tarafından öldürüldü.

Muhammed, Yahudi şairi Ka'b Eşref'in öldürülmesinden sonra "Yetkiniz altındaki her Yahudi'yi öldürün" emri vermişti ve bu emir üzerine Muhayissa, yakın ticari ve sosyal ilişki içinde bulunduğu Suneyna'nın aniden üzerine atlayarak onu öldürdü. Muhayyıs'nın henüz Müslüman olmayan ağabeyi Huvayyısa bin Mes'ud ona vurmaya başladı ve: "Ey Allah düşmanı! Onu öldürdün ha?! Vallahi, senin kamında onun malından pek çok içyağı vardır!" dedi. Muhayyısa: "Vallahi, onun öldürülmesini bana öyle bir zât emretti ki, eğer o seni öldürmemi de bana

emretseydi, muhakkak senin boynunu da vururdum!” dedi. Huvayyısa’nın İslâmiyete girmesine ilk sebep, bu cevap oldu. Huvayyısa: “Şaşılacak şey! Eğer Muhammed öldürülmemi sana emretse, gerçekten beni öldürür müsün?” dedi. Muhayyısa: “Evet! Vallahi, o senin boynunu vurmayı bana emretseydi, muhakkak, senin de boynunu vururdum!” dedi. Huvayyısa: “Vallahi, seni bu duruma getiren bir din, hayrete şayandır!” dedi ve o da Müslüman oldu.

Kaynak: İbn İshak, İbn Hişam, Sîre, c. 3, s. 62, Vâkıdî, Megâzî, c. 1, s. 191-192, Taberî, Târih, c. 3, s. 5, Beyhakî, Delâilü’n-nübüvve, c. 3, s. 200, İbn Abdilberr, İstiâb, c. 4, s. 1464, İbn Esîr, Kâmil, c. 2, s. 144, İbn Seyyid, Uyûnu’l-eser, c. 1, s. 01, Zehebî, Megâzî, s. 131, E bu´l-Fidâ, el-Bidâye ve´n-nihâye, c. 4, s. 5.

6- Ebu Rafi’nin Öldürülmesi (624)

Ebu Rafi de Hayberli bir Yahudi tacirdi. Evs kabilesinin Şair Ka’b Eşref’i öldürmesini kıskanan Hazreci kabilesi ahmakları, Ka’b kadar değerli birini öldürüp Muhammed’in gözüne girmek isterler. Akıllarına Ebu Rafi gelir. Gatafan kabilesini Muhammed’e karşı savaşa kışkırttığı ve tacir olduğu için faizle borç para verdiği vb. birtakım ithamlarla suçlayarak Muhammed’den öldürmek için izin isterler. Muhammed onu öldürtmek için Abdullah bin Atik komutasında bir tim oluşturur.

Tim üyeleri şu kişilerdir:

Abdullah bin Atik

Mesud bin Sinan

Abdullah bin Üneys

Ebu Katede Haris bin Ribiy

Hüzai bin Esved’den oluşan 5 kişilik bir fedai timiydi.

Ebu Rafi Hayber’de bir kalede yaşıyordu. Abdullah bin Atik’in sütannesi Hayberli olduğu için bu yöreyi çok iyi biliyordu. Abdullah İbn Atik kalenin içine sızmayı başarır ve bir ahıra saklanır. Herkes uykuya çekildikten sonra Atik, Ebu Rafi’nin yatak odasına sızar.

Ebu Râfi, karanlık bir oda içinde, ailesinin arasında uykuya yatmış bulunuyordu. Abdullah bin Atîk; Ebu Râfi’in odanın neresinde olduğunu kestiremediğinden, anlamak için: “Ebu Râfi..!” diyerek seslendi. Ebu Râfi: “Kim o?” dedi.

Abdullah bin Atîk, ses gelen tarafa yaklaşıp ona kılıçla ilk darbeyi indirdi. Fakat, bir iş görememiş olmanın heyecanı ve dehşeti içinde kaldı. Ebu Râfi çığlık koparınca, Abdullah bin Atîk, hemen dışarı çıktı. Kısa bir müddet sonra, tekrar içeri girip sesini değiştirerek: "Nedir bu feryad ey Ebu Râfi?" dedi. Ebu Râfi: "Anan Cehenneme! Sen seslenmeden önce, birisi bana oda içinde kılıçla vurdu!" dedi. Abdullah bin Atîk, ona kılıçla bir darbe daha indirip iyice yaraladı. Fakat, yine öldüremedi. Sonra, kılıcın keskin ucunu kamına basınca, Ebu Râfi arkasına devrildi.

Kaynak: Buhârî, Sahîh, c. 5, s. 26-28, Taberî, Târîh, c. 3, s. 6-7, Beyhakî, Sünenü'l-kübrâ, c. 9, s. 80, Delâilü'n-nübüvve, c. 4, s. 37-38, İbn Esîr, Kâmil, c. 2, s. 147-148, Zehebî, Megâzî, s. 285-286.

Suikast timindeki herkes Ebu Rafi'yi kendisinin öldürdüğünü iddia eder. Bunun üzerine Muhammed, herkesin tek tek kılıcını kontrol eder. Öldürenin Abdullah bin Uneys olduğunu söyler, çünkü kılıcında kemik izleri görmüştür.

Taberi'de olay şöyle anlatılır:

"Biz, yatağında bulunan (kocasına) kılıçlarımızla vurmaya başladık; gecenin karanlığında onu ancak ince ve beyaz Kıpti bezine benziyen beyazından dolayı seçebildik... Biz ona kılıçlarımızla vurduktan sonra Abdullah bin Üneys kılıcını onun karnına saplıyarak öbür tarafına geçirdi. Yahudi bu sırada: -'Yeter, yeter'- diye bağırıyordu. Bundan sonra biz onun yanından çıktık. Abdullah bin Atik'in gözleri iyi görmüyordu, bu yüzden inerken basamaktan düşerek ayağını şiddetli bir surette incitti; onu yükleyerek akan su çukuruna kadar götürdük. Biz o çukurda saklanacaktık. Kalede ateşler yakıldı, bizi her taraftan araştırmaya koyuldular. Ancak bizi bulmaktan ümidi kestikten sonra yaralının yani (Ebû Râfi'i'n) yanına dönerek onu her taraftan sardılar. O, onlar arasında can çekişiyordu. Biz, Tanrı düşmanının ölüp ölmediğini bilmek istedik. Aramızdan biri: -'Ben gidip anlar, ve bekliyerek onun haberini getiririm'- dedi; ve Yahudiler arasına karıştı. Yahudiler arasına karışan adam söyle diyor: -Ben yanlarına geldiğim vakit, yahudilerin ileri gelenleri onun yanında toplanmışlar(dı); karısının elinde kandil vardı. O, kandilin ışığında kocasının yüzüne bakıyor, aynı zamanda toplanmış olan adamlarla konuşarak: -Tanrı adına and içerek teyid eylerim ki, İbn-i Atik'in sesini işitmiş gibi oldum, fakat sonradan kendi kendimi -İbn-i Atik Medine'dedir, bu memlekete nasıl girebilir?- dedim. Bu arada ben de yaralının yüzüne bakmak üzere yanına yanaştığım vakit karısı: – Yahudi ilâhına and içerek ölmüş olduğunu temin derim- dedi. Haber almaya giden arkadaşımız: -Bu söz benim için her şeyden daha hoştu- diyor. O, bize Ibn-i el-Hukayk'in (Ebû

Râfi'i'n) ölüm haberini getirdi. Bundan sonra biz, arkadaşımızı (İbn-i Atik'i) yükliyerek kaleden ayrıldık. Tanrı elçisinin katına gelerek Tanrı düşmanını öldürdüğümüzü haber verdik. Fakat onu hangimizin öldürdüğü hakkında aramızda ihtilâf başgösterdi. Her birimiz onu kendisi öldürmüş olduğunu iddiâ ediyordu. Bunun üzerine Tanrı elçisi: -Haydi kılıçlarınızı gösteriniz- dedi. kılıçlarımızı getirdik; o, kılıçlara baktı ve Abdullah bin Üneys'in kılıcını gözden geçirdikten sonra: -Bu kılıcın sahibi onu öldürmüştür, ben bu kılıçta kemik izleri görüyorum- dedi"

Kaynak: Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları – Taberi, Milletler ve Hükümdarlar Tarihi, İstanbul, 1966, cilt II, s. 365-6

7- Useyr Bin Zarim'in Öldürülmesi (627)

Useyr, Hayber Yahudilerindendi. Hicretin 6. yılında Muhammed, 3 kişilik bir heyeti Abdullah İbn Rehava başkanlığında Hayber'e göndermişti. Rahava, Hayber'de 3 gün kaldı. Yahudilere başkanlık eden Useyr bin Zarim'le görüştü. Döndüğünde Useyr'in Gatafan kabilesini Müslümanlara karşı kışkırttığını Muhammed'e anlattı. Muhammed, Useyr için planını yaptı ve Rahava'yı bu defa 30 kişiyle Hayber'e gönderdi. Muhammed'in kendisini Hayber'e vali olarak atadığını, kendisini görmek için Medine'ye beklediğini iletti. Teklife kanan Useyr'le birlikte yola çıktılar. Yahudiler de 30 kişiydi. Hayber'e 6 mil mesafede bulunan Karkara'ya geldiklerinde Useyr kuşkulandı, pişman olup gitmekten vazgeçti ve geri dönmek istedi. Bunu anlayan Abdullah İbn Uneys kılıcına davranıp onun ayağını kesti, Useyr de elindeki değnek ile Abdullah bin Uneys'in başına vurdu. Useyr'le birlikte 29 Yahudi kılıçtan geçirilerek öldürüldü. Bir kişi kaçtı. Uneys, Muhammed'e geldi ve Muhammed onun yarasını "tükürerek" iyileştirdi. Kaynak: Taberi–Tarih 3/155

8- Halid Bin Süfyan'ın Öldürülmesi (625)

Hüzeli Kabilesi Lıhyanoğulları kolundandı. Muhammed, Halid bin Süfyan'ın kendisine karşı çarpışmak için adam topladığı istihbaratını alır ve Abdullah bin Üneys'e onu öldürmesi için talimat verir.

Abdullah, Muhammed'den Halid'i aldatmak için kendisini kötüleme konusunda izin ister. Muhammed de, "istediğini söyleyebilirsin" der. Halid'in eşgalini tarif eder ve ekler:

"O'nu gördüğünde şeytanı hatırlarsın. Onunla senin arandaki alamet; onu görünce kendinde bir ürperme ve korku hali bulursun."

Abdullah, aldığı talimat doğrultusunda Halid'in kabilesine doğru yola çıkar ve Urana vadisine ulaşır. Orada bir kadın çobanı görür ve Halid bin Süfyan'ı sorar, o da "İşte buraya doğru gelen o" der. Halid Süfyan ona kim olduğunu sorar ve o da Muhammed'e karşı savaşmak istediğini ve kendisinin bu amaçla bir ordu oluşturduğunu duyduğu için onun yanına geldiğini söyler. Bunun üzerine Halid bin Süfyan onu alır, götürür misafir eder. Yedirir, içirir. Herkes uykuya çekilince Abdullah bir punduna getirip Halid'i öldürür.

Bu işe karşılık Muhammed ona bir asa hediye eder ve "Cennette kullanırsın" der. Abdullah'ın vasiyeti üzerine bu asa kefenine sarılıp öyle gömülmüş. Cennette kullanacak ya, ondan! İşte böyle arkadaşlar, yani sizlere anlatıldığı gibi güller ve karanfiller dağıtılarak insanlar İslam'a davet edilmedi, bu işin altında katliam, hain planlar, kan ve vahşet vardı!

Muhammed'in Tecavüzcülüğü ve Yağmacılığı

Müslümanlar Muhammed'in "sözde" din adına yaptığı savaşlardan gururla söz ederler. Oysaki Muhammed'in savaşları; çete savaşı yapmak, düşmanı gafil avlamak ve düşmanı hiç beklemedikleri bir anda yakalayıp erkekleri kılıçtan geçirip kalanları esir almak, kadınları, kızları cariye yapmak ve ganimet toplamaktan ve böylece ele geçirilen bölgeleri yağmalayıp hâkimiyet kurmaktan ibaretti. Din, hâkimiyet kurmanın amacı değil aracıydı.

Muhammed Medine'ye göç ettikten sonra, hayatının son on senesinde ona inananların da çoğalması ile artık sağa sola saldırmak ve civarda terör estirmek için kendinde yeterli gücü hissetmiştir. İslam âlimi İbni Sad, "Kitab el-Tabakat" adlı eserinde Muhammed'in bu son on yılı içerisinde "74 baskın" yaptığını kitabında belirtmiştir. Muhammed kendisi bizzat baskınların 27 tanesini komuta etmiştir. Arapça yazılmış tüm İslami eserlerde bu baskınlara "Gazve" denir. Muhammed'in adamlarını görevlendirdiği ve kendisinin katılmadığı baskınlara ise "Seriyye" denmektedir.

Muhammed gazvelerde hiçbir zaman kendisi kılıç sallamamıştır. Uhud Savaşı'nda Muhammed'in dişinin kırılması olayına Müslümanlar "dendan-i saadet" adını vermişlerdir. Muhammed'in dişi, "Utbe bin Ebu Vakkas" isimli bir düşmanın eline bir taş alıp uzaktan Muhammed'e atması sonucu Muhammed'e isabet etmiş ve miğferi yamulup dişini kırmıştır. Utbe'nin Muhammed'e savaş anında taş atmasının nedeni de zaten Muhammed'in sürekli süvarileri tarafından korunması ve kimsenin yanına yaklaşamamasındandır. Başta Cebrail olmak üzere, Müslümanları koruyan tüm meleklerin neden Muhammed'in dişini koruyamadığı da ilginçtir.

Muhammed her zaman için saldırdığı ve yağmaladığı kasaba ve şehirleri gafil avlamıştır. Bir kısmı katledilmiş, çiftlik hayvanlarına, mallarına ve silahlarına el konmuş, esirler para karşılığı takas edilmiş ya da kendilerine köle ve cariye olarak kullanmışlardır.

Abdullah İbnu Avn, İslami kaynaklarda bu gazvelerden birini şu şekil anlatmıştır:

"Nafi'ye yazarak savaştan önce müşrikleri İslam'a davet etme hususunda sordum. Şu cevabı verdi: "Bu İslam'ın başında idi. Resulallah aleyhissalatu vesselam Beni Mustalik'e ani baskın yaptı. Adamları gafildi, hayvanları su kenarında sulanmakta

idi. Savaşabilecekleri öldürdü, kadın ve çocuklarını da esir etti. O gün Cuveyriye validemizi esir almıştı. Bunu bana Abdullah İbnu Ömer rivayet etti. Abdullah bu orduya asker olarak katılmıştı." [Buhari, Itk 13, Müslim, Cihad 1, (1730); Ebu Davud, Cihad 100, (2633).]

Müslüman tarihçiler bu baskında 600 esir, sayısız ganimet, 2000 deve ve 5000 küçükbaş hayvanın ele geçirildiğini rivayet ederler.

Müslümanlar bugün bile tüm dünyanın öfke ve iğrençlikle karşıladığı terörizm olaylarında hemen savunma moduna geçip İslamcı teröristlerin İslam'la bir alakası olmadığını ve İslam'da masum kadın ve çocukların öldürülmesinin yasak olduğunu söylerler. Oysa gerçek çok başkadır.

"Ya Resulallah! Evlere yapılan gece baskınlarında, müşriklerin kadınları, çocukları da öldürülüyor, ne dersin?" "Onlar da öbürlerindendir.(Kadın ve çocuklar da onlardandır.) (Bkz.Ebu Davud, Cihad/102, hadis 2638; Cihad/121, hadis 2672; Ibn Mace, Cihad, hadis 2840; Ahmet Ibn Hanbel, 4/46; Tirmizi, Siyer/19, hadis 1570)

İbn-i Kudame ise bu konu hakkında bize şu bilgileri vermektedir:

Kâfirlere geceleyin baskın yapmak ve haber vermeden öldürmek caizdir. Ahmet, geceleyin baskın yapmakta bir sakınca olmadığını söyler. Zaten Rumlara geceleyin baskın yapılmadı mı? Düşmana geceleyin saldırmanın mekruh olduğunu söyleyen kimse bilmiyoruz. Süfyan, Zuhri, Abdullah bin Abbas ve Sab bin Cessame senedi zinciri ile Rasulullah'tan (Sallalahu aleyhi ve sellem) şöyle aktarılır: Müşriklerin evlerine gece baskın düzenliyoruz, onların kadın ve çocuklarını esir alıyoruz, bunda bir sakınca var mıdır? Diye soruldu. Bunun üzerine Rasulullah (Sallalahu aleyhi ve sellem): Onlar da onlardandır diye cevap verdi."

Günümüzün çoğu Müslüman ilahiyatçıları bu çirkin hadiseleri örtbas edebilmek ve haklı gösterebilmek için türlü türlü bahaneler üretmektedirler. Üretilen bütün mazeretler bu savaşlarda hiçbir suçu olmayan masum insanların neden esir ve köle yapıldığını, kadınların kızların neden tecavüze uğradığını ve cariye olarak yaşamaya mahkûm bırakıldıklarını açıklayamaz. Aslolan Muhammed'in ganimet, şehvet, güç ve servet arzusundan başka hiçbir şey değildi. Ganimetler sadece servet ve zenginlik getirmemişti. Esir kadınlarla cinsel ilişkiye de giriyorlardı.

Rasulullah (sav)'la birlikte Beni'l-Mustalik Gazvesi'ne çıktık. Arap esirlerinden çokça esir ele geçirdik. Kadınlara karşı arzu duyduk. Çünkü üzerimizde bekârlık şiddet kesbetmişti. Hep azil yapmak istiyorduk ve: "Aramızda Rasulullah (sav) varken, ona sormadan azil (Boşalmadan penisi çekmek) yapmak olur mu?" dedik

ve sorduk. “Hayır!” buyurdular. “Bunu yapmamanız gerekir. Kıyamete kadar geleceği takdir edilen her canlı mutlaka yaratılacaktır (siz tedbirinizle önüne geçemezsiniz).”

Kaynak: Buhari, Nikâh 96, Büyu 109, Itk 13, Megazi 32, Kader 4, Tevhid 18; Müslim, Nikâh 125, (1438); Muvatt

Müslümanlar Muhammed’in hanımlarının çoğunun çaresiz dul hanımlar olduğunu söylemektedirler. Akıl sahibi bilir bir kişi, hayırseverliğin tanımını bilmiyor ise, Muhammed’in bu dul, çaresiz, özellikle genç ve güzel hanımları kendilerine acıdığı için sorumluluğu altına aldığını düşünebilir. Fakat ortada bariz bir şekilde gözden kaçırdıkları nokta şudur ki, bu hanımların dul kalmasının nedeni de zaten Muhammed ve müritleri kocalarını öldürdüğü içindir.

Muhammed eşlerinden biri “Reyhâne” ile ne şekilde evlenmiş, hep birlikte görelim.

Benî Kureyzâdan alınan savaş ganimetleri ve esirleri müslümanlar arasında islâm dinine uygun bir şekilde taksim edildi. Reyhâne (r.anhâ) da savaş esirleri arasında bulunuyordu. Ganimetler taksim edilip, sıra esirlere gelmişti. Reyhâne (r.anhâ) da Peygamber efendimizin hissesine düşmüştü. Kaynak: Tabakât-ı İbn-i Sa’d cild-8, s. 129

Yukarıda açıkça köle olarak Muhammed’in payına düşen bu bahtsız kadının akrabalarına ne olmuş, hemen bakalım:

Kocasının ismi Hakem idi ve Kurayza baskınında öldürülmüştü. Geriye kalan babası, kardeşleri ve diğer erkek akrabaları ise Kurayza esirleri arasında boynu Zübeyr ve Ali tarafından vurulanlar arasındaydı.

Kadının bu katliamın ardından akıbetine bakalım:

Reyhane’nin Muhammed’in eşi olup olmadığı ve cariyesi olarak kalmış olabileceği de hep tartışma konusu olmuştur. İbn Sa’d da onun “safiyy” payı olarak daha ganimetler dağıtılmadan önce Muhammed’in onu kendisine ayırdığı ve onu hür zevceleri arasına kattığı yazılıdır. Kurtubi’ye göre de Muhammed kendisini azad edip onunla evlenmiştir. İbn İshak’ta ise cariye olarak kaldığı yazılıdır.

Özetle bu talihsiz kadın bütün erkek akrabalarını katleden bir adama kadınlık yapmak zorunda kalmış, belki de bundan dolayı 631 yılında genç yaşta ölmüştür.

İslam tarihçileri Muhammed'in Hatice (ilk karısı) öldükten sonra sadece güzel ve genç ve "çocuksuz" hanımlarla evlendiğini kabul etmektedirler. Büyük İslam âlimi Cerir el-Taberi, eserlerinin birinde Muhammed, Hint Bint Ebu Talip (Ebu Talip kızı Hint) isimli öz kuzenini kendisine istiyor, fakat Hint'in çocuğu olduğunu öğrenince vazgeçtiğini bildiriyordu. Taberi, diğer bir eserinde ise Muhammed, Zia bint Amir'i (Amir kızı Zia) kendisine istemiştir. Zia peygamberin teklifini kabul etmiş, fakat Muhammed Zia'nın çocuğu olduğunu öğrenince evlenmekten vazgeçmiştir.

Sahihliği kabul edilen diğer bir hadiste ise Cerir ibn Abdullah isimli bir kişi ve Muhammed arasında söyle bir konuşma geçmiştir:

Câbir: Babam Abdullah, arkasında yedi yahut dokuz kız bırakıp vefat etti. Bir müddet geçince ben bir kadınla evlendim.

Peygamber: "Evlendin mi ya Câbir?" diye sordu.

Ben: Evet evlendim! diye cevap verdim.

Peygamber: "Bakire kız ile mi, yoksa dul ile mi evlendin?" dedi.

Ben: Dul bir kadınla evlendim, dedim.

Peygamber: "Kendisiyle oynaşacağın, seninle oynaşacak- – yahut: Kendisiyle gülüşeceğin, seninle gülüşecek- bir kızla evlenseydin ya!" buyurdu.

Kadınlar Arap'ın Allah'ı için sadece seks kölesidir. Tek görevleri erkeklerin cinsel isteklerini yerine getirmek ve çocuklarına bakıcılık yapmaktır.

1- Tecavüz

Muhammed baskın ve yağmalamalar sırasında ele geçirilen masum kadınların tecavüz edilmelerine karşı gelmemiştir. Bir önceki konuda da verilen sahih hadis Muhammed'in müritlerinin ellerine geçirdikleri esir kadınlarla cinsel ilişkiye girdiklerini ortaya koymaktadır. Üstelik kadınların çoğu ya evli ya da kocaları Müslüman savaşçılar tarafından katledilmiş kişilerdi. Bu konu Kur'an'daki ayetlerde de kendine yer bulmuş, savaşlarda ele geçirilen kadınların cariye olarak kullanılması ilahi bir hak olarak müminlere sunulmuştur.

Mu'minun 5-6 "Onlar ki, ırzlarını korurlar. Ancak eşleri ve ellerinin altında bulunan cariyeleri bunun dışındadır. Onlarla ilişkilerinden dolayı kınanmazlar."

Nisa-24 “(Savaş esiri olarak) sahip olduklarınız hariç, evli kadınlar (da size) haram kılındı. (Bunlar) üzerinize Allah’ın emri olarak yazılmıştır. Bunların dışında kalanlar ise, iffetli yaşamak ve zina etmemek şartıyla mallarınızla (mehirlerini verip) istemeniz size helâl kılındı. ....”

Cariye nasıl ediniliyormuş? Büyük oranda savaş esiri olarak, ayet açık. Ayetler ne diyor? Ellerinin altında bulunan cariyeler ile ilişkilerinden dolayı kınanamaz. Bu kadınlar evli bile olsa istenirse nikâhlanabiliyor bile.

HADİS: Resulullah (sav)’la birlikte Beni’l-Müstalik Gazvesi’ne çıktık. Arap esirlerinden çokça esir ele geçirdik. Kadınlara karşı arzu duyduk. Çünkü üzerimizde bekârlık şiddet kesbetmişti. Hep azil yapmak istiyorduk ve: “Aramızda Resulullah (sav) varken, ona sormadan azil (Boşalmadan penisi çekmek) yapmak olur mu?” dedik ve sorduk. “Hayır!” buyurdular. “Bunu yapmamanız gerekir. Kıyamete kadar geleceği takdir edilen her canlı mutlaka yaratılacaktır (siz tedbirinizle önüne geçemezsiniz).”

Kaynak: Buhari, Nikâh 96, Büyu 109, Itk 13, Megazi 32, Kader 4, Tevhid 18; Müslim, Nikâh 125, (1438); Muvatt

Savaşlarda esir alınan kadınlar daha savaş devam ederken Müslüman askerlerin tecavüzüne uğruyor. Bu Kütüb-i Sitte’den bir hadistir, İslam inancına göre doğruluğu tartışmasız kabul edilen bir hadistir. Üstelik Kur’an’ın ilgili ayetleri ile de uyumludur. Yukarıdaki sahih hadisten de anlaşıldığı gibi Muhammed’in savaşlarda hiçbir suçu olmayan masum kadınların kızların esir alınmasını, ırzlarına geçilmesini yani tecavüze uğramalarını sorun etmediği, tam aksine uygun gördüğü görülmektedir. Sadece doğacak çocuklarla ilgilenmektedir. Bu hadis ve bu hadisle uyumlu Kur’an ayetleri (Müminun-6, Meariç-30, vb.) Muhammed’in nasıl bir insan olduğunu ama gerçekte peygamber olmadığını ortaya koymaktadır. Ortada olan iktidar mücadelesi, acımasız bir savaş. İslam gerçeği ancak böyle özetlenebilir.

2-İşkence

Şimdi gene İslam tarihinden örneklerle Muhammed döneminde yapılan savaşlarda servet edinmek için yapılanları görelim. Büyük İslam âlimi İbni İshak Heyber’in ele geçirilişini ve Muhammed’in karısı Safiye’nin eski kocası Kinane’ye yapılan işkenceyi şu sözlerle anlatmaktadır:

Muhammed, Safiye’nin babası Huyey b. Ahtab’i, ve kocası Kinane b. Ebi’l Hukayk’i, ve kocasının kardeşi Rebi’b. Ebi’l-Hukayk’i esir olarak ele geçirir ve her

birini, Benû'n Nadir Kavmi'ne âid hazinenin yerini söylemeye zorlar, ve fakat onlardan olumlu bir cevap alamaz. Bu sırada Muhammed'in katına gelen Yahudilerden biri: "Ben Kinâne'nin her sabah işte şu harabe etrafında dolaştığını görüyordum" diye bilgi verir.

Muhammed Kinâne'ye sorar, fakat o bilmediğini söylemekte ısrar eder. Muhammed harabenin etrafının kazılmasını emreder. Kazı sonucunda hazinenin bir kısmı bulunur. Muhammed Kinâne'den hazinenin kalan kısmını sorar fakat Kinâne bilmediği söyler. Bunun üzerine Muhammed, Kinâne'yi işkence yolu ile söyletmeğe çalışır. Zübeyir b. Avvam adındaki adamına emir verir ve hazinenin nerede bulunduğunu söyletmek üzere Kinâne'ye işkence yapılmasını ister. Zübeyir elinde tuttuğu bilek kemiği ile Kinâne'nin göğsüne vurur ve ölecek dereceye gelinceye kadar onu döver. Bir rivayete göre ateşte kızdırılmış demiri onun göğsüne tutar.

Muhammed Safiye'nin kocası Kinâne'yi öldürttüğü gün Safiye'yi yatağa atmakta gecikmemiştir: Nihayet yol üzerinde iken Ümmü Süleym, Safiyye'yi aleyhi's-salâtü ve's-selâm için cihazlayıp gece olunca gerdeğe koydu. Artık Nebiyy-i Ekrem salla'llâhu aleyhi ve sellem güveyi olmuştu. Sabah olunca: "Kimde bir şey varsa getirsin." buyurdu. Kimi yağ, (kimi başka şey) getirdi. (Râvî der ki: Enes) Sevîkı yâni kavudu da saydı zannederim. Enes der ki: (Hazır olan) cemâat, hays yapıp yediler ki, Resûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem'in velîmesi bu olmuş oldu.

3- Şantaj

Mâlik bin Avf'ın Müslüman olması İslam tarihinde şöyle anlatılır:

Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu: "Ona haber veriniz ki, eğer Müslüman olur, yanıma gelirse, kendisine ev halkını ve malını geri verir, Ayrıca da yüz deve ihsan ederim." Heyet, haberi kendisine götürünce Mâlik, çıkıp Hz. Resûlullahın huzuruna gelerek Müslüman oldu. Resûl-i Ekrem vadettiği şekilde kendisine ev halkını, malını teslim etti, hem de yüz deve ihsanda bulundu. Resûl-i Kibriyâ Efendimiz yüz deve ihsanından başka, düne kadar en şiddetli düşman olan Mâlik bin Avf'ı, kabilesinden Müslüman olanlar üzerine vâli tayin ederek taltif etti. Kaynak: Sîre, 4:133; Taberî, 3:135, Sîre, 4:134; Taberî, 3:136.

Muhammed'in yaptığına sizce ne denir? Günümüzde bu tarz uygulamaları ancak mafyavari örgütlerde görebiliriz, hele bunu yapanın bir peygamber ve sözde örnek insan görüldüğünü düşünürsek olay daha iyi anlaşılabilir.

Zavallı Malik'in karısını, çoluğunu çocuğunu rehin olarak ele geçiren sözde peygamber Muhammed, Malik'in Müslüman olmayı kabul etmesine karşılık olarak ev halkını, yani ailesini ona geri vermeyi teklif ediyor. Böyle bir herife peygamber denebilir mi? Bu nedir? Tebliğ mi, şantaj mı? Sıradan bir insan böyle bir teklifte bulunsa, siz bu teklifi yapan kişiyi ne olarak nitelersiniz?

Muhammed’in Hastalığı

Muhammed genç yaşlarında yakışıklı biri olarak İslam kaynaklarında anlatılıyor ve ayrıca İslami kaynaklarda Muhammed’in fiziksel özellikleri ve görünüşünü şu şekilde anlatılıyor: El ve Ayakları iri, dolgun ve kalındı:

Ali İbn Ebu Talib şunu söylemiştir: “Rasulullah’ın elleri iriydi.”

Osman İbn Abdilmelik şöyle dedi: Hz. Ali’nin arkadaşlarından olan dayım, bana, Hz. Ali’nin şöyle dediğini anlattı: Rasulullahın el ve ayakları dolgundu (kalındı).

Avucu geniş ve yumuşaktı:

El-Hasen, dayısı Hind’in şöyle dediğini rivayet etti: “Rasulullahın avuçlarının içi genişti.”

Enes şöyle demiştir: “Ben, Rasulullahın avucunun yumuşaklığını atlasta ve ipekte görmedim.”

Mariye şunu söyledi: “Peygamber’e (s.a.v.) beyat ettiğimde, o güne kadar onun elinden daha yumuşak bir ele dokunmamıştım.”

Kafası büyüktü:

El-Hasen İbn Ali, dayısı Hind İbn Ebi Hale’nin şu sözünü rivayet etti: “Rasulullahın başı büyüktü.”

Nafi Ibn Cübeyr şöyle dedi: Ali İbn Ebu Talib, bize, Peygamberi tarif ederken şöyle dedi: “Onun başı büyüktü.”

İri kemik ve iri eklemliydi:

Hind şöyle demiştir: Rasulullahın bilekleri uzun, mafsalları (eklemleri) kalındı.

Derisinde Et Parçacıkları: (Peygamberlik Mührü / Hatem-i Nübüvvet):

Ben Resulullah Efendimizin kürek kemikleri arasında bulunan nübüvvet mührünü gördüm. O, güvercin yumurtası büyüklüğünde kırmızımtırak bir yumru idi (Et-Tirmizi İmam Ebu İ’sa Muhammed, Şemail-i Şerife, 1.cilt, Hilal Yayınları s. 36)

Geniş göğüs ve omuzlar:

El-Bera İbn Azib şunu söyledi: “Rasulullahın omuzları genişti.”

El-Hasen, dayısı Hind'in şöyle dediğini anlattı: "Rasulullahın göğsü enli, göğsü ve karnı bir seviyedeydi, çıkık değildi."

Vücut kasları geniş (enli):

Et- Teveme'nin mevlası (azadlı kölesi) salih şöyle dedi: Ebu Hureyre, Rasulullahı tarif ederken şöyle dedi: "Rasulullah'ın pazıları enliydi." Parmaklar kalın ve uzun.

Ali şunu anlattı: "Rasulullah'ın avuç ve ayakları dolgundu, parmakları uzundu."

Kavisli burun:

Hind İbn Ebi Hale şöyle dedi: "Rasulullahın burun kemiğinin ortasında bir kavis vardı. Burnunda, ona güzellik veren bir parlaklık vardı. Dikkat etmeyen kimse onun burun kemiğinin uzun olduğunu zannederdi."

Geniş ağız iri gözler:

Cabir Ibn Semura şöyle dedi: "Rasulullah geniş ağızlıydı." Gözler iri: "Mübarek gözleri büyük idi." (İmam-ı Ahmed Kastalani, (Mevahib-i ledünniyye)

Dişleri seyrek ve aralıklı:

Cumey' şöyle dedi: "Rasulullah geniş ağızlı ve seyrek dişliydi."

İbn Abbas şöyle dedi: Rasululahın Ön dişleri seyrekti.

Uzun boyun:

Ümmu Ma'bed Rasulullah'ı tarif ederken şöyle demiştir: "Onun boynunda uzunluk vardı."

Yüzünde ve cildinde parıltı (yağlanma):

El-Hasen, dayısı Hind'in şöyle dediğini rivayet etti: "Her türlü büyüklük Rasulullah'ta toplanmıştı. Onun yüzü, ayın ondördü gibi parlardı."

Kalın saçlar:

Hz. Aişe şöyle demiştir: "Peygamber tarakla saçlarını taradığında sanki kumlan kazırcasına tarardı."

Sık (gür) Sakal:

El-Hasen Ibn Ali, dayısı Hind'in şu sözünü söyledi:"Rasulullahın sakalı sıktı. (gürdü)"

Ali İbn Ebi Talib şunu söyledi: “Rasulullahın sakalı sıktı.(gürdü)”

Ummu Ma’bed: “Rasulullahın sakalı (sıkıydı) gürdü”

Gür ses:

Mübarek sesi, kimsenin sesinin yetişemediği yere yetişirdi. (İmam-ı Ahmed Kastalani, (Mevahib-i ledünniyye)

Vücudunda sertlik ya da kireçlenme belirtileri:

Yana ve geriye bakacağı zaman bütün bedeni ile dönüp bakardı (İmam-ı Ahmed Kastalani, (Mevahib-i ledünniyye)

Yürürken öne doğru eğilme:

Peygamberimiz önüne bakarak, süratle yürürdü. (Imam-ı Ahmed Kastalani, (Mevahib-i ledünniyye) Yürüdüğü zaman adeta yukarıdan aşağı iniyormuş gibi kuvvetli adımlarla yürürdü (Tirmizi, Es-semailul Muhammediye).

Cildinin rengi beyaz ve Kırmızımsı:

Hz. Ali şunu söyledi: “Rasulullah’ın (s.a.v.) rengi, kırmızılığı bulunan beyazdı.”

Korkunç görünüm:

Resulullah efendimizi ansızın gören kimseyi korku kaplardı. (İmam-ı Ahmed Kastalani, (Mevahib-i ledünniyye)

Parfüm düşkünlüğü:

Gerçekten ben Resulullahı misk sürünürken gördüm. Yoksa o koku değil miydi?” [Nesai, Hacc,231, (5, 277); İbnu Mace, Menasik 70, (3041).]

Aişe anlatıyor: “Resulullaha, ihrama gireceği zaman (ihrami için), keza ihramdan çıktığı zaman da Kâbe’yi tavaftan önce hill’i için, içinde misk bulunan sürünme maddesini su iki elimle sürdüm.” (Buhari, Hacc 18, 143)

Baş ağrısı ve şiddetli ateş:

Âişe anlatıyor: Peygamber’in baş ağrısı ve şiddetli ateşi vardı: “Yâ Âişe Senin değil, asıl benim vay başım. Senin başının ağrısı geçer gider. Baş ağrısı, benimkidir.”

Kaynak: Fıkhu’s -Sire & Hilye-i Saadet (Resulullahın Görünüşü).

Tüm bunlar Akromegali hastalığının belirtileridir. Peki Akromegali nedir? Hipofiz bezinin aşırı büyüme hormonu salgılaması sonucu gelişen bir hastalıktır. Akromegali hastalığında iskelet, yumuşak doku ve iç organlar aşırı ölçüde büyür. Büyüme özellikle el, ayak ve yüz çıkıntılarında belirgindir ve hastaya tipik bir görünüm verir. Akromegali Hastalığı Belirtileri Hastalığın ilk görüşte tanınmasını sağlayan özgün belirtisi vücudun uç noktalarının büyümesidir. El ve ayaklar iridir.

Abartılı bir şekilde genişleyen el parmakları sosis gibidir. Parmak uçları dikdörtgen bir biçim alır. Burun iri ve şiş, üzeri tüylü ve gözeneklidir. Elmacık kemikleri, alın yayı, çene ve çene köşelerinin, kaşın genişlemesi hastaya akromegaliye has bir yüz görünümü verir. Yüzün boyuna doğru uzamasıyla normal oranlar kaybolur. Yüzün alt yansı belirgin bir şekilde uzar. Kafa ense yönünde büyüme gösterir. Çene öne çıkar (prognatizm). Çenenin genişlemesiyle diş yuvaları birbirinden uzaklaşır.

Bütün bu değişiklikler çok yavaş ve başlangıçta hiç belirti vermeden gelişir. Hasta genellikle olayı rastlantı sonucu fark eder. Yüzüğünün parmağına girmediğini, ayakkabılarının giderek sıktığını, eldiven ve şapka ölçülerinin arttığını görür. Akromegali'nin bu belirtilerine genellikle baş, şakak ve elmacık kemikleriyle kol ve bacaklarda duyulan ağrılar öncülük eder. Yorgunluk ve bezginlik duygusu ön plandadır. Halsizlikle birlikte ruhsal bozuklukların, şaşkın, cansız, anlamsız bakışların eşlik ettiği bir ruh hali (apati) ve elemli davranışlar görülür. Yumuşak dokular da büyümeden etkilenir.

Özellikle altdudaklar, dil ve dış eşey organları kalınlaşır. İskelet büyümesi sonucunda köprücük kemiği, kaburgalar, kürekkemikleri, el ve ayak kemikleri çıkıntılı, köşeli bir biçim alır ve kalınlaşır.

Eklem yerlerinde aşın esneklik gelişir. İstenirse el parmaklan ön kola paralel olacak kadar geriye bükülebilir. Bunun nedeni eklem kılıfının genişleyerek rahatlamasıdır. Gırtlak kıkırdakları ve ses tellerinin genişlemesi sonucunda ses gürleşir ve kalınlaşır. Kas sistemindeki büyümeyle birlikte önceleri güç artışı da görülür. Ama sonradan bunun kas dokusundaki yağlanmaya bağlı yalancı bir büyüme olduğu anlaşılır. İyice büyüyen dil çiğneme ve konuşma bozukluklarına neden olur. Deri katmanlarının da büyümesi (hipertrofı) ile deri kalınlaşır, derialtı dokularının kütlesi artar.

Genişleyen ter bezleri deriye nemli ve yağlı bir görünüm verir. Saç telleri kalınlaşır, saçlar nemlidir. Bazen yüzde de görülen yaygın kıllanma başlar. Bu, kadınlarda, vücut ölçülerinin de kalınlaşmasıyla erkeksi bir görünüme neden olur.

Diğer belirtiler:

1- Terleme ve vücut kokusu (Muhammed'in parfüm düşkünlüğünü anlatan belirti)

2- Ellerde ve ayaklarda büyüme (Muhammed'in iri elleri ve ayakları)

3- Ciltte kalınlaşma ve Yağlanma, sivilcelenme (Muhammed'in cildindeki parlaklığın nedeni)

4- Seste kalınlaşma (Sesi, kimsenin sesinin yetişemediği yere yetişirdi.)

5- Dil, dudaklar, burunda büyüme (Muhammed'in burnunda kanca şeklinde büyüyen kemik)

6- Horlama (Muhammed'in horladığına dair birkaç hadis mevcut fakat doğruluğu tartışılır)

7- Baş ağrısı (Muhammed'in son günlerinde iyice artan baş ağrısının nedeni)

8- Erkeklerde iktidarsızlık (Muhammed'in ilerleyen yaşlarında iktidarsız olma ihtimali)

9- Yumuşak doku (Muhammed'in ellerinin, avuç içinin ve ayakaltının yumuşaklığı)

10- Deri dokusunda küçük fazlalıkların oluşması (Muhammed'in peygamberlik mührü dediği sırtındaki küçük et parçası)

11- Kalınlaşmış kaburgalar sayesinde fıçı göğüs oluşumu "göğüs şişmesi" (Muhammed'in geniş göğsünün nedeni)

Muhammed'in peygamberlik mührü denilen sırtında, güvercin yumurtası büyüklüğünde et parçası, aslında deri dokusunda küçük fazlalıkların oluşmasındandır. Yani Akromegali hastalığı belirtisinden başka bir şey değildir.

Cabir b. Semüre anlatıyor: "Ben Resulullah Efendimizin kürek kemikleri arasında bulunan nübüvvet mührünü gördüm. O, güvercin yumurtası büyüklüğünde kırmızımtırak bir yumru idi."

Ebu Nadre anlatıyor: “Mübarek sırtlarında gül tomurcuğu gibi bir et parçası, iki küreği arasında peygamberlik mührü yer alıyordu. Bu mühür sağ omzuna daha yakındı.”

Muhammed “Yan’a ve geriye bakacağı zaman, bütün bedeni ile dönüp bakardı” (İmamı Ahmed Kastalani - Mevahibi ledünniyye).

Muhammed bir yöne dönerken, neden tüm vücudu ile dönüyordu? Sebebi, el-bilek kanalı hastalığı. Bazen bu hastalık başka bir hastalığın parçası olarak karşımıza çıkabilir. Diabetes Mellitus, Hipotiroidizm, Akromegali, Romatoid Artrit.

Nasıl teşhis konulur? Tanı, şikayetlerin ayrıntılı öyküsü ve bu duruma yol açacak diğer nedenlerin araştırılmasıyla konulur. Boyun fıtığı ve kireçlenmesi tanısı konan hastaların birçoğunda el-bilek kanalı hastalığı da mevcut olup, bu duruma çift darlık adı verilir. Hem boyunda omurilik ve sinir kökü sıkışır, hem de el bileği kanalı darlığı oluşur.

Elbette içinizde bu söylenenlere “hadisler yalandır” deyip hatta küfür edenler olacak, fakat şunu belirtmeliyim ki, hadisler İslam’ın Kur’an’dan sonra 2. ana dayanağıdır ve bunu bizim gibi dinsizler değil, İslam âlimi diye bilinen hatta devlet tarafından maaş ödenen ve dinliler tarafından çok büyük saygı gören kişiler söylemiştir. Bu yüzden hadislerin ne olduğunu ve sahihliğini İslam âlimi diye bildiğiniz kişilere sorun, elbet size cevabını sadece okuyan, sorgulayan ve araştıran kişilerin bildiği hadisler konusunda verecek bir cevapları vardır.

Gelini ile Evlenen Bir Ahlak Timsali(!)

Evlât edinme, herhangi bir sebeple çocukları olmayan ailelerin ya da çocukları olup da evlât edinerek çocuk sevgisini daha fazla pekiştirmek isteyen eşlerin aile yuvasından mahrum olan çocukları ailelerine katmak suretiyle korunmasını sağlayan bir müessesedir.

Bu müessese, pek eski zamanlardan beri, çeşitli hukuk sistemlerince kabul olunmuş ve özel düzenlemelere tâbi tutulmuştur. Gerçekten de, bu müessese Eski Çin, Hint, Babil, Asur, Sümer, Mısır, İran, Yunan ve Roma hukuk sistemlerinde bilinmekteydi. Tarihî bilgiler, İslamiyet'ten önceki Türk kavimlerinin, Barbarların ve Cermenlerin evlât edinmeyi tanıdıklarını göstermektedir.

İslam öncesi Arap toplumunda da bu müessese mevcuttu. Evlat edinilen çocuk için Kâbe önünde onu öz evlat gibi kabullendiğine dair yemin edilir, evlatlık aynı diğer çocuklarla eşit şekilde mirasa dâhil edilir ve evlat edinen, evlatlığa soyadı gibi kullanılan baba ismi yerine kendi ismini verirdi.

Nitekim Muhammed de Zeyd'i bu şekilde evlat edinmiş ve "Ey Arap kavmi! Bundan sonra Zeyd'i Muhammed'in oğlu diye çağırın." diyerek Zeyd Bin Harise'yi Zeyd Bin Muhammed olarak kabullenmişti. Hatice'nin 8 yaşında iken Ukaz Panayırı'ndaki köle pazarından satın aldığı Zeyd, 11 yaşından itibaren artık Muhammed ve Hatice'nin oğlu idi. Zeyd, ilk Müslümanlardan biri olmanın yanında Ebu Talib'in ölümünden sonra himayesiz kalan Muhammed'in Hatice'nin akrabalarının çok olduğu Taif'e sığınmasında ona eşlik etmiş, peygamberlik iddiaları karşısında Muhammed'i taşlayan Taiflilere karşı ona siper olmuş, kan revan içinde kalarak ağır yaralanmıştı.

Genç Zeyd'in ilk evliliği Muhammed'e dadılık yapmış olan kendinden yaşlı Ümmü Eymen ile oldu. Ondan Usame doğdu. Zeyneb, Muhammed'in halasının kızıydı. 28 yaşındaydı ama bekârdı. Muhammed, Ümmü Eymen'in yaşlılığından dolayı 2. bir eş almak isteğini kendisine ileten Zeyd'le, önce itiraz edip sonra ikna olan Zeyneb'i evlendirdi. Ama geçinmeleri fazla uzun sürmedi, evlilikleri huzursuzlaştı.

Bu sıralarda Muhammed'in Zeyd evde değilken Zeyneb'in evine yaptığı ziyaretle Tebenni Olayı vuku buldu. Taberi tarihinde bu ziyaret şöyle geçer: "Tanrı elçisi günün birinde Zeyd'i aramak üzere onun evine gelir. Kapıda yünden örülmüş bir perde asılıdır. Peygamber kapının önündeyken rüzgâr perdeyi kaldırır. O anda

Zeyneb içeride çıplak olarak bulunmaktadır. Tanrı elçisinin gözü ona ilişir, güzelliği hoşuna gider ve kalbinde iz bırakır. Akşam olup da Zeyd eve gelince, Zeyneb ona Peygamber'in geldiğini söyler. Zeyd, "Eve girmesini rica etmeli idin" der. Zeyneb, "Eve girmesini rica ettiysem de girmedi." der. Zeyd, "Peki ayrılırken bir şey söylemedi mi?" der. Zeyneb, "Kalpleri değiştiren Allah kutludur, dedi" der. Bu söz üzerine Zeyd, Muhammed'in Zeyneb'e âşık olduğunu ve onunla evlenmek isteyebileceğini düşünerek, onun yanına gider ve "Ey Tanrı elçisi, evime geldiğini söylediler, babam ve anam sana feda olsun, eve girmeliydin. Zeyneb hoşuna gitmiş olabilir, eğer hoşuna gittiyse hemen boşarım" der. Muhammed, "Karın hakkında bir şüpheye mi düştün?" diye sorar. Zeyd, "Ey Tanrı elçisi, hiçbir hususta ondan şüphelenmedim ve ondan hayırdan başka bir şey görmedim" der. Muhammed ona, daha sonra Ahzab Suresi'nin 37. ayetinde de bahsi geçen "Eşini tut, Allah'tan kork" sözlerini sarf eder. Ancak her şeye rağmen Zeyd, ne düşündüyse Zeyneb'i boşar." Bu ziyaretten sonra Zeyneb şöyle der: "Resul-ü Ekrem hazretlerinin beni görüp beğenmesinden sonra Zeyd benimle evlilik münasebetinde bulunmadı." Bundan sonra bu konuyla ilgili Ahzab ayetleri gelmeye başlar. Ahzab-4: "Allah, bir adamın içinde iki kalp yaratmadığı gibi, «zıhâr» yaptığınız eşlerinizi de analarınız yerinde tutmadı ve evlâtlıklarınızı da öz oğullarınız olarak tanımadı. Bunlar sizin ağızlarınıza geliveren sözlerden ibarettir. Allah ise gerçeği söyler ve doğru yola O eriştirir." Bu ayetle birlikte Arap toplumunun çok önemli bir geleneğinin tanınmadığı, bu hukuki âdetin boş söz olduğu ilan ediliyor ve evlatlıkların öz oğul sayılamayacağı bildiriliyordu. Tanınmayan sadece Arap toplumunun âdeti değildi. Kur'an'a göre Mısır toplumunun âdeti de tanınmamış oluyordu.

"asâ en yenfeanâ ev nettehızehu veleden" ifadesi hem Yusuf hem de Kasas surelerinde geçer. Anlamı "Belki bize faydası olur ya da onu evlat ediniriz"dir. Bu evlatlıkların biri Yusuf, diğeri de Musa peygamberdir. Yusuf-21: "Onu satın alan Mısırlı kişi, hanımına dedi ki: 'Ona iyi bak. Belki bize yararı dokunur veya onu evlat ediniriz.' İşte böylece biz Yûsuf'u o yere (Mısır'a) yerleştirdik ve ona (rüyadaki) olayların yorumunu öğretelim diye böyle yaptık. Allah, işinde galiptir, fakat insanların çoğu bunu bilmezler." Kasas-9: "Firavun'un karısı şöyle dedi: 'Bana da, sana da göz aydınlığı (bir çocuk)! Sakın onu öldürmeyin. Belki bize faydası dokunur, ya da onu evlat ediniriz.' Oysaki onlar (olacak şeylerin) farkında değillerdi." Nedense Allah ne Yusuf döneminde evlatlığa karşı çıkmıştı ne de Musa döneminde. Ahzab-5 ayetiyle ilk adım tamamlandı ve Zeyd bin Muhammed, tekrar Zeyd Bin Harise'ye dönüştü.

Ahzab-5: "Onları babaları namına çağırınız, Allah yanında o daha doğrudur, eğer babalarını bilmiyorsanız dinde kardeşleriniz ve dostlarınızdırlar. Yanılarak yaptıklarınızda size vebal yok; fakat kalplerinizin bile bile yöneldiğinde günah vardır. Allah bağışlayandır, esirgeyendir."

Evlatlığın reddi ayetleri, işin içinde Zeyneb olmasa belki tartışılabilirdi, doğruluğu yanlışlığı irdelenebilirdi. Yanlış da bulunsa, hiç olmazsa Zeyneb'e bağlanmaz, o sebepten reddedildiği düşünülmezdi. Ama bu çok doğru ve topluma yararlı, kimsesiz çocuklar için hayırlı olan kural, Muhammed hazretlerinin Zeyneb tutkusu yüzünden bozulmuştu. Bu sıralarda Zeyd, Zeyneb'den boşanır. Muhtemelen "Eşini yanında tut" diyen efendisinden boşanma iznini alabilmiş ve sırtındaki bu ağır yükten, başındaki bu beladan kurtulmuştur. Çünkü müminlerin annesi sayılacak olan biri ile evli olması, annesi yerine karısı olması Zeyd için bir musibettir. Muhammed ayetlerle, Zeyneb de boşanma ile özgür olmuş, evlenmeleri önünde bir engel kalmamıştır. Ve 2. adımda bu evliliği duyuran ayet gelir:

Ahzab-37: "Allah'ın nimet verdiği ve senin de nimetlendirdiğin kimseye, eşini bırakma, Allah'tan sakın diyor, Allah'ın açığa vuracağı şeyi içinde saklıyordun. İnsanlardan çekiniyordun; oysa Allah'tan çekinmen daha uygundu. Sonunda Zeyd eşiyle ilgisini kesince onu seninle evlendirdik ki evlatlıkları eşleriyle ilgilerini kestiklerinde onlara evlenmek konusunda mü'minlere bir sorumluluk olmadığı bilinsin. Allah'ın buyruğu yerine gelecektir."

Muhammed, Zeyneb'e gider ve nikâhlarını Allah'ın kıydığını haber verir. Ama toplum ilk kez karşılaştığı bu duruma ne tepki verecek, üstelik bir peygambere bunu nasıl yakıştıracaktı?

Muhammed'in evlatlığının boşanan eşiyle yani kendisine baba diyen eski geliniyle evlenmesi toplumda infial uyandırır. Evlatlığın reddi ayetlerinin sebebi belli olmuş, vehbinin kerrakesi anlaşılmıştır. Tepkiler ve dedikodular yayılır. Bunun üzerine tehdit içeren Ahzab ayeti gelir:

Ahzab-60: "Andolsun ki, eğer o münafıklar, kalplerinde hastalık bulunanlar ve şehirde yalan haberler yapıp tahrikte bulunanlar vazgeçmezlerse, mutlaka seni kendilerine musallat kılarız sonra orada çevrene pek az yanaşabilirler."

Ahzab-4 ayetiyle bildirilen evlatlıkların öz oğul gibi olamayacağı ifadesi, toplumdaki Zeyd için söylenen "Babası, eşiyle evlendi" sözlerine karşı tekrar Ahzab-40 ile vurgulanır:

Ahzab-40. Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. Fakat o, Allah'ın Resûlü ve nebîlerin sonuncusudur. Allah, her şeyi hakkıyla bilendir.

Bu ayetle, deyim yerindeyse Muhammed, bir taşla iki kuş vurmuştur. Hem hiçbir erkeğin babası olmadığını söyleyerek, Zeyd'in babası sayılmayacağını bildirmiş, hem de peygamberlerin sonuncusu olduğunu öne sürerek kendinden sonra peygamberliğe kapıları kapatmıştır.

Tebenni olayına tepkiler:

744 – Hz. Aişe (radıyallahu anhâ) demiştir ki: "Eğer Hz. Peygamber kendisine inen vahiyden bir şey gizleseydi Ahzab-37 ayetini gizlerdi. Nitekim Hz. Peygamber, Zeyneb'le evlenince: "Oğlunun helâllığıyla evlendi" dediler. Bunun üzerine Cenab-ı Hakk Ahzab-40 ayetini gönderdi. Resûlullah, Zeyd'i küçükken evlât edinmişti. Büyüyüp delikanlı oluncaya kadar yanında kaldı. Herkes onu Zeyd İbnu Muhammed diye çağırıyordu. Bu sebeple Cenab-ı Hakk Ahzab-5 ayetini gönderdi. Tirmizî, Tefsir, Ahzâb (3206);Müslim, İman 287, (177);Buhârî, Tevhid 22.

Tebenni olayıyla birlikte iki ilk'e imza atılmıştır. Birincisi, sözde Allah ilk defa birisinin, bir peygamberinin nikâhını kendi kıymıştır. Bu nikâh için ne şahit gerekmiştir ne de eşlerin rızası, evlilik şartları, mehir vs. İkincisi, ilk kez bir toplumda evlatlığının boşanan eşiyle evlenmesi gerçekleşmiştir, hem de bir "peygamber" eliyle.

Nikâhlarını Allah'ın kıydığını övünerek şöyle aktarır Zeyneb:

"Şüphesiz Allah Taala beni Peygamber ile göklerde nikâh etti. Çünkü, 'Zevvecnakeha – Biz seni Zeyneb'le evlendirdik' Buyurdu." Sahih-i Buhari/ Kitabu't-Tevhit/7291-49

Bir hadise göre: Muhammed nerede ilgisini çeken güzel, bir kadın görse, hemen eve gider; Zeyneb'le yatardı. Böylece şehvetini giderirdi.

Câbir İbn Abdullah anlatıyor:

– "Peygamber bir kadın gördü; hemen Zeyneb'e gitti. Ki Zeyneb o sırada bir derisini ovup işliyordu. Peygamber hemen cinsel ihtiyacını gördü. Sonra arkadaşlarının yanına çıktı. Ve şöyle konuştu: – Kadın, şeytan biçiminde çıkar karşıya. Ve yine şeytan biçiminde dönüp gider. Bu nedenle sizden herhangi biriniz bir kadın gördü mü, hemen karısına gidip onunla yatsın. Çünkü bu (cinsel ilişki), o kişinin içindekini (kabaran şehvetini) söndürür."

Müslim, e’s- Sahih, Kitabu’n-Nikâh/9-10, hadis no: 1403; Ebu Davud, Sünen, Kitabu’n-Nikâh/44, hadis no: 2151; Tirmizî, Sünen, Kitab’r-Rıdâ’/9, hadis no: 1158.

Tebenni Olayıyla birlikte İslam toplumlarında evlatlık müessesesi büyük zarar görmüştür. Evlat edinme yasaklanmıştır. Kimsesiz çocuklara bakılabileceği ise şartlara bağlanmıştır. Mirastan pay almaları imkânı ortadan kaldırılmıştır. Örneğin çocuğu olmayan bir ailenin bir bebeği evlatlık edindiğini, büyütüp yetiştirdiğini, öz çocukları gibi onu sevdiklerini düşünelim. Başka çocukları da yoksa ölümlerinden sonra miraslarından o evlat edindikleri çocuk yararlanamıyor ama hiç sevmedikleri uzaktan akrabaları miraslarına konabiliyorlar. Toplumumuzda ise bu dini gerçek bilinmiyor ve evlat edinme müessesesi yürüyor. Dini programlarda, camilerdeki hutbelerde toplumun dini duyguları sarsılmasın diye evlatlık konusuna pek girilmiyor.

Muhammed’in Büyük Aşkları

Muhammed’in İlk Aşkı Fahite

Muhammed 20 yaşlarında iken Amcası Ebu Talib’in kızı Fahite evlenme çağına girmiş güzel bir kızdı. Fahite daha sonra Ümmü Hani adını almış ve bu adla tanınmıştır. Muhammed ile Fahite arasında büyük bir aşk doğmuştu. Muhammed, Fahite’yi babasından istedi.

Ancak Ebu Talib’in kızı için başka planları vardı. Mahzum kabilesinden dayısının oğlu Hubeyre’de Fahite’yi istemişti. Hubeyre önemli bir kişiliğe sahip olmanın yanında Ebu Talib gibi iyi bir şairdi de. Üstelik Mekke’de Mahzum kabilesinin gücü ve itibarı günden güne artıyordu. Tersine Haşimilerin gücü ise azalıyordu. Bunları dikkate alan Ebu Talib, kızını Hubeyre ile evlendirmeyi daha uygun buldu.

Muhammed bu duruma çok içerledi ve amcasına sitem etti. Ebu Talib’in cevabı ise annesini kastederek; “Onlar bize kızlarını verdiler, cömert adama cömertlik yapmalı” oldu. Bu cevap Muhammed’i tatmin etmedi. Çünkü dedesi Abdulmuttalib, Atike ve Berre isimli kızlarını daha önce Mahzum kabilesine vererek borcunu ödemişti zaten. Muhammed, amcasının asıl düşüncesinin kendisini evliliğe uygun ve hazır konumda olmadığı ve Hubeyre’yi kendisinden daha üstün gördüğü şeklinde olduğunu anlamıştı.

Bu durum Muhammed’i çok üzdü ve hırslandırdı. Artık hedefleri ve planları vardı. Öncelikle yoksulluktan, parasızlıktan, sonra da ümmilikten kurtulacaktı.

Muhammed ile Hatice’nin Aşkı

Muhammed’in ilk aşkına kavuşamamasının ardından kabuğunu kırdığını görmekteyiz. Örneğin Hilfu’l Fudul teşkilatı içinde yer alması ve Ficar savaşlarına yani savaşılması yasak olan haram aylarında yapılan savaşlara katılması bunun göstergesidir. Hilfu’l Fudul içindeki etkinlikleri Muhammed’in çevresinin gelişmesini ve tanınmasını sağlamıştır. Bu sayede iş bulma imkânı bulmuş artık aylaklıktan ya da çobanlıktan kervan korumacılığına ve ticarete geçiş sağlamıştı. Bu dönemde Kureyş’in zengin dullarından Hatice’nin kervan ticareti işinde çalışmaya başlamıştı. Hatice bilgili ve otoriter bir kadındı. Ama aşk hayatı iş hayatı kadar şanslı geçmemişti. Hatice, ilk önce Varaka ibn-i Nevfel’e nişanlanmış ancak nikâh yapılmamıştır. İkinci kez künyesi Ebu Hale ve ismi İbn-i Nebbaş olan bir zat ile nikâhlanır. Ebu Hale’nin vefatından sonra Atik ibn-i Abid ile evlenir.

Atik'in de vefatından sonra amcaoğlu Sayfi ibn-i Umeyye ile evlenir. Onun da ölümü üzerine dul kalır.

Yaşça Muhammed'den oldukça ileriydi. Aralarında yaklaşık 15 yaş fark vardı. Ama varlık olarak Muhammed'in hayal dahi edemeyeceği bir zenginliğe sahipti. Ve yakınlaşma, Hatice'nin cariyesi ile haber gönderip teklif iletmesiyle evliliğe dönüştü.

Hatice'nin önceki evliliklerinden her birinden birer çocuğu olmuştu. Hind isimli kız ile Hind ve Muhammed isimli oğlan çocukları. Dördüncü evliliği olan Muhammed'den ise 6 çocuğu olur. Kasım ve Abdullah isimli erkek çocukları küçük yaşta ölürler. Zeyneb, Rukiyye, Ummü Külsüm ve Fatime de kız çocuklarıdır. Bu kızlardan Ümmü Külsüm ve Rukiyye önce Ebu leheb'in oğullarıyla evlendirilir. Tebbet suresi nedeniyle boşandıktan sonra Osman'a verilirler. Fatma da amcaoğlu Ali ile evlendirilir. Zeyneb ise kervan ticareti yapan teyze oğlu Ebu'l As ile evlendirilir. Ebu'l As putperesttir ve Müslümanlara karşı savaşanların yanında yer alır. Esir düşer, fidye ile kurtulur. Daha sonra kervanı Müslümanlarca baskına uğrar ve tekrar esir alınır. Karısı tarafından kurtarılır. Son dönemde Müslümanlığı kabullenir.

Muhammed'in Hatice ile beraberliği 23-24 yıl sürer. Hicretten önce Hatice vefat eder. O dönem namaz şartı gelmediğinden cenaze namazı kılınmadan defnedilir. Tüm mirası da Muhammed'e kalır.

Bu arada Suudilerin Hatice'nin evini yıkıp yerine umumi tuvalet yaptırdıklarını belirtelim.

Bunu ister servet aşkına, ister gönül aşkına yorumlayın, Hatice Muhammed'in aşklarından biriydi ve en uzun, en düzeyli, en verimli beraberliği idi.

Muhammed'in Aişe Aşkı

Hatice'nin ölümünden sonra Muhammed'e evlenmesi konusunda telkinde bulunulunca "kiminle evleneyim?" diye sordu. "Kız da var dul da, ister Sevde'yi al, ister Aişe'yi." denilince ikisini de almak istediğini bildirdi. Sevde 50 yaşlarında, Aişe ise henüz 6 yaşında idi. İlginç olan ise Aişe ile birlikte evlendiği Muhammed, birkaç yıl sonra çok yaşlandığı için kendisini boşamak isteyecek, sırasını Aişe'ye vererek evliliğini kurtarabilecekti. Muhammed'in Sevde'yi kendisine ve çocuklara baktırmak, ev işleri vs. için aldığı açıktır. Ama Aişe için bunu söyleyemeyiz. Aracı kadın Hule, Aişe'nin babası Ebubekir'e gidip Muhammed'in isteğini iletir. Aişe, daha önce putperestlerden biri ile nişanlandırılmış, nişanı yeni bozulmuştu.

Muhammed ile Ebubekir söz kardeşi olmuşlardı ve Kureyş'te söz kardeşleri ve çocukları arasında nikâh caiz sayılmıyordu. "Biz onunla söz kardeşiyiz, bu mümkün değil" diyerek isteği geri çevirdi. Muhammed, "Biz onunla din kardeşiyiz. Din kardeşleri arasında nikâh caizdir" diyerek tekrar istetti. 620 yılında Aişe ile nikâhlandı. Hicretten sonra Ebubekir haber göndererek Aişe'yi neden hala almadığını sorar. O dönemde Aişe uzun müddet hastalıklarla boğuşmuş, tüm saçları dökülmüş, henüz iyileşmişti. Muhammed, mehir bedelini ödemeye para bulamadığını söyleyince, Ebubekir ödünç olarak 500 dirhem verir. Böylece, Aişe 9 yaşında iken gerdeğe girer. Buluğa ermesini beklediği söylemleri doğru değildir. Araya hicret girdiğinden, Aişe'nin hastalığı ve mehir parası bulamama sorunları girdiğinden zifaf gecikmiştir.

Muhammed'in Aişe'yi ne tür bir aşkla sevdiğini ve evlenmek istediğini açıklamak zor. Bunu bir aşk olarak değil, pedofili olarak gören olduğu gibi, çocuk yaşta alıp eğitmek ve İslam'a bir öğretmen yetiştirmek amacı olarak sunanlar da var. Kimilerine göre ise Aişe'yi 3 kez rüyasında görüp âşık olmuştur. Aişe'nin en önemli özelliği Muhammed'in evlendiği eşleri arasındaki tek kız oluşudur. O nedenle Muhammed'in gözünde bu aşkın değeri büyüktür.

Muhammed ile Gelini Zeyneb

Muhammed'in en sansasyonel, en tepki çeken aşkı Zeyneb'dir. 6 yaşındaki Aişe'ye âşık olması yadırganmamıştır ama Zeyneb kolay kabullenilmemiştir. Çünkü Zeyneb evlatlığının karısıydı ve Kureyş âdetlerine aykırıydı bu evlilik. O nedenle Zeyneb'e nikâh kıymamış, nikâhlarını Allah'ın kıydığını söylemiştir.

Bu konuyu İslam tarihçisi Taberi şöyle anlatır:

"Peygamber günün birinde Zeyd'i aramak üzere onun evine gelir. Kapıda yünden örülmüş bir perde asılıdır. Peygamber kapının önündeyken rüzgâr perdeyi kaldırır. O anda Zeyneb içeride çıplak olarak bulunmaktadır. Peygamberin gözü ona ilişir, güzelliği hoşuna gider ve kalbinde iz bırakır. Akşam olup da Zeyd eve gelince, Zeyneb ona Peygamberin geldiğini söyler. Zeyd, "Eve girmesini rica etmeli idin" der. Zeyneb, "Eve girmesini rica ettiysem de girmedi." der. Zeyd, "Peki ayrılırken bir şey söylemedi mi?" der. Zeyneb, "Kalpleri değiştiren Tanrı kutludur dedi" der. Bu söz üzerine Zeyd, Muhammed'in Zeyneb'e âşık olduğunu ve onunla evlenmek isteyebileceğini düşünerek, onun yanına gider ve "ya Resulullah, evime geldiğini söylediler, babam ve anam sana feda olsun, eve girmeliydin. Zeyneb hoşuna gitmiş olabilir, eğer hoşuna gittiyse hemen boşarım" der. Muhammed, "Karın hakkında bir şüpheye mi düştün?" diye sorar. Zeyd, "Ya

resulullah, hiçbir hususta ondan şüphelenmedim ve ondan hayırdan başka bir şey görmedim" der. Muhammed ona, daha sonra Ahzab Suresi'nin 37. ayetinde de bahsi geçen "Eşini tut, Allah'tan kork" sözlerini sarf eder. Ancak her şeye rağmen Zeyd, ne düşündüyse Zeyneb'i boşar.

Bu boşanmanın ardından, Muhammed kendisine Ahzab-37 ayetinin geldiğini söyler.

"Resulüm, hani Allah'ın nimet verdiği, senin de kendisine iyilik ettiğin kimseye, 'Eşini yanında tut, Allah'tan kork' diyordun. Allah'ın açığa vuracağı şeyi, insanlardan çekinerek içine gizliyordun. Oysa asıl korkmana layık olan Allah'tır. Zeyd, o kadından ilişiğini kesince biz onu sana nikâhladık ki evlatlıkları, karıları ile ilişkilerini kestiklerinde müminlere bir güçlük olmasın. Allah'ın emri yerine getirilmiştir."

Bu ayeti bildirerek Zeyneb'le gerdeğe giren Muhammed hakkında Aişe'nin anlatımıyla insanlar "Oğlunun helaliyle evlendi" diye eleştiri getirince Muhammed Ahzab-40'ı bildirir:

Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. Fakat o, Allah'ın Resûlü ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi hakkıyla bilendir.

İslami görüşe göre, "Muhammed, aslında Zeyneb'e âşık olmamıştır çünkü Zeyneb, onun halası Ümeyne binti Abdulmuttalib'in kızıdır ve kendisinin evine Zeyneb, Zeyd ile evlenmeden önce birçok kere girip çıkmıştır, isteseydi Zeyneb'i, Zeyd ile evlendireceğine kendisi onunla evlenirdi." denir.

Bunun yanıtını hadiste Muhammed vermektedir zaten. "Kalpleri değiştiren Tanrı kutludur" diyerek. Yani Zeyneb'i yarı çıplak gördükten sonra gönlü ona kaymıştır. Asıl yanıtı ise Ahzab-37'de geçen şu söz verir:

"Allah'ın açığa vuracağı şeyi, insanlardan çekinerek içine gizliyordun."

Artık Zeyneb, Aişe'nin en büyük rakibidir. Ve eşler arasındaki rekabet yeni bir boyut kazanır.

Konunun çok uzamaması için Muhammed hazretlerinin 2. derece aşklarını ele almayacağız. Hayatındaki 20'den fazla kadının hepsine âşık değildi zaten. Ama cariyesi Mariya ile Cüveyriye ve Safiye'nin isimlerini anmadan geçmek olmaz. Üstelik cariyesi Mariya, ona İbrahim adlı bir erkek oğul dahi vermiş ama küçük yaşta ölmüştür.

Muhammed Miraç'a Burak ve Refref ile Aktarmalı Çıktı

"Mirac (معراج) Arapçada merdiven, yukarı çıkmak, yükselmek anlamlarını dile getirir. İslam'da Muhammed'in göğe yükselerek Allah'ın huzuruna kabul edilmesi olayı. Miraç olayı hicretten bir yıl ya da on yedi ay önce Receb ayının yirmi yedinci gecesi gerçekleştiği iddia edilir. Olayın iki aşaması vardır. Birinci aşamada Muhammed Mescidül-Haram'dan Beytü'l-Makdis'e (Kudüs) götürülür. Kur'an'ın andığı bu aşama, gece yürüyüşü anlamında İsra adını alır. İkinci aşamayı ise Muhammed'in Beytü'l-Makdis'ten Allah'a yükselişi oluşturur. Miraç olarak anılan bu yükselme olayı Kur'an'da anlatılmaz, fakat çok sayıdaki hadis ayrıntılı biçimde anlatır.

Hadislerde verilen bilgiye göre Muhammed, Kâbe'de Hatim'de ya da amcasının kızı Ümmühani binti Ebi Talib'in evinde yatarken Cebrail gelip göğsünü yardı, kalbini zemzem ile yıkadıktan sonra içine iman ve hikmet doldurdu. Burak adlı bineğe bindirilerek Beytü'l-Makdis'e getirildi. Burada İbrahim, Musa, İsa ve diğer bazı peygamberler tarafından karşılandı. Muhammed imam olarak diğer peygamberlere namaz kıldırdı.

Muhammed, Beytü'l-Makdis'te kurulan bir Miraç'la ve yanında Cebrail olduğu halde göğe yükselmeye başladı. Göğün birinci katında Adem, ikinci katında İsa ve Yahya, üçüncü katında Yusuf, dördüncü katında İdris, beşinci katında Harun, altıncı katında Musa ve yedinci katında İbrahim ile görüştü. Cebrail ile birlikte yükseliş Sidretü'l-Münteha'ya kadar sürdü. Cebrail, "Buradan bir parmak ucu ileri geçecek olursam yanarım" diyerek Sidretü'l Münteha'da kaldı. Muhammed buradan itibaren Refref adlı başka bir binekle yükselişini sürdürdü. Bu yükseliş sırasında Cennet ve nimetlerini, Cehennem ve azabını müşahede etti. Sonunda Allah'ın huzuruna kabul edildi. Kendisine ümmetinden Allah'a şirk koşmayanların Cennet'e gireceği müjdelendi, Bakara suresinin son ayetleri verildi ve beş vakit namaz farz kılındı. Yeniden Refref ile Sidretü'l-Münteha'ya, oradan Burak'la Kudüs'e, oradan da Mekke'ye döndürüldü."

Güya ertesi gün olay anlatıldığında paganlar Kudüs'ten Mekke'ye gelen bir kervan hakkında sorular sormuşlar da Muhammed hepsini bilmiş. Yani yalanın kanıtı da bir yalan.

Miraç yalanına dayanak gösterilen İsra Suresi'nin 1. ayetini görelim:

1. Âyetlerimizi göstermek için, kulunu geceleyin Mescid-i Haram'dan, etrafını mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya yürüten Allah, Sübhan'dır (bütün noksanlıklardan münezzehtir). Muhakkak ki O, en iyi işiten, en iyi görendir.

Ayette Muhammed'den bahsediliyor mu? Hayır. "kulunu" diyor. Kul, sadece Muhammed değil, diğer peygamberler de kul olduğuna göre; öncelikle ayette kimden bahsedildiği bir soru işaretidir! Bunu anlayabilmek için 2. ayete bakalım:

2. Ve Musa'ya Kitap verdik ve onu İsrailoğullarına bir hidayet rehberi kıldık; Benden başka bir vekil tutmayın diye.

Meallere bakıldığında bu ayetin tahrif edildiği net olarak görülecektir. Ayetin başındaki "ve"yi kaldırırlar. Ve "Musa'ya da" şeklinde yazarlar ki 1. ayette bahsedilen Muhammed'miş gibi görülsün, Musa olarak anlaşılmasın diye. Halbuki 1. ayetten sonra Musa'dan bahsediyorsa en kuvvetli ihtimal Musa'dır. Üstelik 1. ayetle 2. ayeti ve bağlacıyla ilişkilendirmektedir.

Eğer bir olağanüstü yolculuktan söz edilmiş olsaydı; 1. ayetin devamında bundan bahsedilirdi. İsra Suresi'nde Miraç'la ilişkilendirilecek başka bir ayet bulamadıkları için Necm Suresi'nin ilk 17 ayetine sığınırlar. Necm Suresi nüzul sırasına göre İsra Suresi'nden daha önce geldiği gibi Miraç için gösterilen zamandan da çok öncedir. Araştırıldığında göreceksiniz ki bunun yanında ayetlerin Miraç'la uzaktan yakından ilgisi yoktur ve Cebrail'i inişi sırasında gördüğünü söyler.

Necm 13. Ve andolsun ki, onu başka bir inişinde de gördü.

Diğer ayetlerde Sidretül Münteha ve Meva cenneti olması da bir kanıt olamaz.

14. Sidretül Münteha'nın yanında.

15. Cennetü'l-Me'vâ da onun yanındadır.

Sidretül Münteha'nın yanında Cebrail'i görmesi, Muhammed'in de oraya gittiğini göstermez. Ayetlere inanan için durugörü denilen alternatif durum var. Allah'ın Muhammed'i göğe çıkarttığına inanabilen birisi; Muhammed'e Cebrail'i çok uzaklardayken görebilme gücü verebileceğine de inanabilir.

Bunca aykırı ayete rağmen hadislere inananların hadis dinine sahip olduklarını söyleyenler hiç de haksız değillerdir. O Miraç hadisleri ki içlerinde büyük zırvalar, anormal saçmalıklar barındırmaktadır. Muhammed'in Allah'la tokalaşmasından

ve Allah'ın elinin soğukluğunu hissetmesinden tutun da, namaz rekat pazarlığına kadar aklın almayacağı tuhaf uydurmalar vardır. Bazılarını görelim:

"Allah benimle görüştü ve el sıkıştı. Elini iki omuzum arasına koydu; öyle ki parmaklarının soğukluğunu iki göğsüm arasında hissettim." (Hanbel, 5/243)

Peygamberimiz (asm) Cenab-ı Hakk'a hitaben:

"Bütün tahiyyeler, bütün mübarek şeyler, bütün salâvat ve duâlar ve bütün kelimat-ı tayyibe Allah'a mahsustur." şeklinde hitab vermiştir. Bunun anlamı"Bütün varklıkların halleriyle ve dilleriyle yapmış oldukları ibadetleri ve tesbihlerini, bütün çekirdekler ve nutfeler gibi mübarek şeylerin fitri mübarekliklerini ve tesbihlerini, bütün insanlar gibi şuurlu varlıkların ibadetlerini ve bütün peygamberler ve kâmil insanlar olan evliyaların, asfiyaların ibadetlerini ve tesbihlerini onların namına sana hediye ediyorum; sana mahsustur." demektir.

Bu selamın üzerine Cenab-ı Hak da Resulüne (asm): "Selâm olsun sana ey Peygamber!" şeklinde mukabele de bulunmuştur. Bunun üzerine Allah Resulü (asm) de: "Bize ve Allah'ın salih kullarına selâm olsun." şeklinde cevap vermiştir. Bu konuşmaya sidretü'l-müntehada tanık olan Cebrail (as) da Allah'ın şahitlik etmesini emretmesi üzerine "Allah'tan başka hiçbir ilâh olmadığına şehadet ederim. Ve Muhammed'in (asv), Allah'ın elçisi olduğuna da şehadet ederim." diyerek şehadet etmiştir. (Said Nursi, Şualar, Altıncı Şua, s.92; On Beşinci Şua, s. 642-646.)

– (İsra gecesi her gökte, Muhammedün Resulullah ve arkasından Ebu Bekri Sıddık yazılı olduğunu gördüm.) [Ebu Nuaym]

– (Mirac gecesi, uğradığım her melek topluluğu, ümmetime hacamatı tavsiye etti.) [Hakim]

– Resulullah devamla dedi ki: "Sonra bana, her günde elli vakit olmak üzere namaz farz kılındı. Oradan geri döndüm. Hz. Musa aleyhisselam'a uğradım. Bana: "Ne ile emrolundun?" dedi. "Gece ve gündüzde elli vakit namazla!" dedim. "Ümmetin, her gün elli vakit namaza muktedir olamaz. Vallahi ben, senden önce insanları tecrübe ettim. Beni İsrail'e muamelelerin en şiddetlisini uyguladım (muvaffak olamadım). Sen çabuk Rabbine dön, bunda ümmetine hafifletme talep et!" dedi. Ben de hemen döndüm (hafifletme istedim, Rabbim) benden on vakit namaz indirdi. Musa aleyhisselam'a tekrar uğradım. Yine: "Ne ile emrolundum?" dedi. "Benden on vakit namazı kaldırdı!" dedim. "Rabbine dön! Ümmetin için daha da azaltmasını iste!" dedi. Ben döndüm. Rabbim benden on vakit daha

kaldırdı. Dönüşte yine Musa aleyhisselam'a uğradım. Aynı şeyi söyledi. Ben, beş vakitle emrolunmama kadar bu şekilde Hz. Musa ile Rabbim arasında gidip gelmeye devam ettim. Bu sonuncu defa da Hz. Musa'ya uğradım. Yine: "Ne ile emredildin?" dedi. "Her gün beş vakit namazla!" dedim. "Senin ümmetin her gün beş vakit namaza da takat getiremez. Rabbine dön, hafifletme talep et!" dedi. "Rabbimden çok istedim. Artık utanıyorum, daha da hafifletmesini isteyemem! Ben beş vakte razıyım. Allah'ın emrine teslim oluyorum!" dedim. (Kütüb-i Sitte)

İsra Suresi'nin Miraç uydurmasıyla çelişen başka bir yanı; Mescid-i Haram'dan yürütüldüğü ifadesidir. Hadislere göre Muhammed geri döndüğünde yatağı hala sıcaktır. Demek ki hadislere göre yatağından yola çıkmış, mescitten değil. Ayrıca ayette yürümekten söz ediliyor, uçmaktan değil. Adı gece yürüyüşü de olsa uçmakla ilgisi yok.

Yoksa tahrifat mı var, İsra-1 Kur'an'a sonradan mı ilave edildi?

İslamcıların İsra Suresi'ni Miraçla ilişkilendirmeleri mucizeyi değil tahrifatı ortaya koymaktadır. Ayette bahsedilen Mescid-i Aksa'nın Kudüs'teki Süleyman tapınağı olduğu söylenmektedir ki; Muhammed zamanında ortada bir tapınak mevcut değildi. Süleyman Tapınağı Muhammed'den 650 sene önce yıkılmıştı. Yeri boştu. Halife Ömer zamanında Kudüs'te Süleyman Tapınağının bitişiğinde bir mescit yapıldı. Bu mescide Mescid-i Aksa denildi. Mervan zamanında bu mescit genişletildi ve ayrıca Kubbet'üs Sahra yapıldı.

Mescid-i Aksa Muhammed'in ölümünden sonra yapıldığına göre İsra-1 ayetinde Mescid-i Aksa isminin geçmesi akla 2 şıkkı getiriyor. Ya ayetteki isim yapılan mescide verildi ya da ayet Kur'an'a sonradan ilave edildi. Ayetteki ismin verilmiş olması olanaksız çünkü ayetteki isim Süleyman tapınağını kastediyorsa eğer, başka bir mescide bu ismin verilmesi doğru olmazdı. Bunu Halife Ömer ya da Mervan düşünememiş olamaz.

Tahrifat iddiasını geçersiz kılmak isteyen İslamcılarsa Mescid-i Aksa'nın Süleyman Tapınağı'nı kastetmediğini, başka bir mescitten söz ettiğini söylerler. Örneğin Süleyman Ateş bu mescidin Arafat'taki mescit olduğunu öne sürer.

Muhammed'in Asıl Emeli

Günümüzde Müslümanlar İslam'a karşı yapılan en ufak bir eleştiriye bile tahammül edemezler. Dinlerini eleştiren kişiyi öldürmekten zerre kadar çekinmezler. Bunun örneklerini yakın ve geçmiş tarih sayfalarında gördük ve maalesef görmeye devam edeceğiz. Bu toleranssız ve tahammülsüz düşünce tarzı onlara peygamberleri Muhammed tarafından öğretilmiştir. Oysa Muhammed'in tahammülsüz karakter yapısının aksine, Mekkeli "müşrikler" insanların dini inançlarına saygılı ve toleranslı kişilerdi. Arap Yarımadası'nda dinsel tahammülsüzlük, Muhammed'in ve Muhammed'in dininin ortaya çıkması ile başlamıştır. "Cahiliye Devri" denilerek aleyhinde propaganda yapılan dönemde Mekkeli halk, kişilerin dini inançlarını hiçbir şekilde diskrimine etmeden Arap Yarımadası'nda uyumlu bir şekilde Hristiyan, Musevi, Pagan, Mecusi ayrımı yapmaksızın yaşamakta idiler. İslam öncesi Arap tarihine baktığımızda, Arap Yarımadası sınırları içinde gerçekleşmiş hiçbir dini savaşa rastlayamamaktayız. Muhammed yıllarca Mekkeli putperest halkın babalarına sövmüş ve inançlarını asabilmiştir. Onca aşağılama ve karalama çabalarına rağmen Mekkeli putperest halk hiçbir zaman Muhammed'e veya Muhammed'in yandaşlarına hiçbir şekilde zarar vermemişlerdir.

Muhammed'in kışkırtıcı sözlerinden artık bıkıp usanan Mekkeli putperest halk, çareyi Muhammed'in amcası Ebu Talib'e gitmekte bulmuş ve Muhammed hakkında medenice şikâyette bulunmuşlardır:

"Ey Ebû Talib! Sen bizim yaşlı ve ileri gelenlerimizden birisin. Yeğenini yaptıklarından vazgeçirmek için sana müracaat ettik. Fakat sen istediğimizi yapmadın. Vallahi, artık, bundan sonra onun babalarımızı, dedelerimizi kötülemesine, bizi akılsızlıkla ithâm etmesine, ilâhlarımıza hakaretlerde bulunmasına asla tahammül edemeyiz. Sen, ya onu bunları yapıp durmaktan vazgeçirirsin, yahut da iki taraftan biri yok oluncaya kadar onunla da, seninle de çarpışırız."

İbni Hişâm, Sîre, 1/284; Taberî, 2/218; İbni Kesîr, Sîre, 1/47

Ebu Talib Mekkeli putperest halkın sözlerini dinler ve öz yeğeni olan Muhammed'i yaptıklarından dolay tembihler:

"Kardeşimin oğlu, kavminin ileri gelenleri bana başvurarak senin onlara dediklerini bana ârzettiler. Ne olursun, bana ve kendine acı! İkimizin de altından

kalkamayacağımız işleri üzerimize yükleme. Kavminin hoşuna gitmeyen sözleri söylemekten artık vazgeç.”

234. İbni Hişâm, Sîre, 1/284; Taberî, 2/220

Müslümanların Mekkeli putperest halk hakkında iddia ettikleri zulüm ve işkence olayları bu kaynaklara dayalıdır. Müslümanlar Muhammed’in putperest halkın inançlarına sövmelerini görmeksizin bu kaynakları göstererek Müslümanların mağdur kişi olduklarını iddia ederler. Güvenilir İslami kaynaklarda geçen tek şiddet olayı, daha sonradan Müslümanlığı kabul eden ve Muhammed’in cellatlığını yapan Ömer’in, kendi öz kız kardeşini dövmesidir. Ömer’in İslami kaynaklarda kolay sinirlenen deli bir adam oldugunu gozlemleyebiliyoruz. Deli Ömer’in “kâfir” olduğu zamanlarda Müslümanlığı seçen kız kardeşini dövmesi direkt İslam dinine yapılan bir baskı değil, tam aksine aile içinde gerçekleşmiş bir şiddet olayı idi.

İşte tam bu noktada Müslümanlar şu soruları sorabilirler:

Eğer Müslümanlara karşı yapılan bir baskı ve zulüm yoktu ise, o halde Müslümanları hicret etmeye zorlayan etken ne idi? Baskı ve zulüm yoksa, Müslümanlar neden evlerini terk ettiler? Tehlike altında olmayan Müslümanların durduk yere evlerini terk edip Medine’ye taşınmalarını nasıl açıklayabilirsiniz?

Bu soruların cevabını Enfal Suresi’nin 72. ayetinde bulmak mümkündür. İşin aslı Müslümanlar Mekke'deki putperest halkın işkencelerinden kaçmıyor, tam aksine Muhammed’in emri doğrultusunda evlerini terk etmeye zorlanıyorlardı. Bakınız, Muhammed Mekkeli Müslüman halkı hicret etmeye zorlamak için Allah’ı nasıl konuşturmaktadır:

Enfal 72. İman edip hicret eden ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve (muhacirleri) barındırıp (onlara) yardım edenler var ya, işte onlar birbirlerinin velileridir. İman edip hicret etmeyenlere gelince, hicret edinceye kadar, onların velayetleri size ait değildir. Eğer din konusunda sizden yardım isterlerse, sizinle aralarında sözleşme bulunan bir kavme karşı olmadıkça, yardım etmek üzerinize borçtur. Allah yaptıklarınızı hakkıyla görendir.

Üstteki ayet, Mekke’den Medine’ye hicret etmek istemeyen Müslümanlar için yazılan bir ayettir. Sözde işkence ve baskı gören Müslüman halkın neden hicret etmek istemeyişi kafalarımızda bir soru işareti bırakmaktadır. Bugün Müslümanların bahsettikleri türde Mekke’de büyük bir işkence ve zulüm vardı ise, Müslümanlar neden seve seve Mekke’yi terk etmek istememişlerdir? Neden

Allah olaya el koyarak Müslümanlara bu konuda ayetler indirmek zorunda kalmıştır? Bir başka ayette Muhammed, Müslümanlara yine söyle seslenmektedir:

Nisa 89. Arzu ettiler ki kendilerinin küfre saptıkları gibi siz de sapasınız da beraber olasınız. Bu sebeple, onlar Allah yolunda hicret edinceye kadar içlerinden dost edinmeyin. Eğer bundan yüz çevirirlerse onları yakalayın ve bulduğunuz yerde öldürün. Onlardan ne bir dost edinin, ne de bir yardımcı.

Üstteki ayette Muhammed Müslümanlara evlerini terk etmelerini ve Medine'ye göç etmelerini emretmektedir. Muhammed bununla da kalmayıp İslam'ın kültsel yapısını adeta doğrulayan bir şekilde hicret etmek istemeyenlerin öldürülmelerini emretmiştir. Müslümanlar Mekke'yi putperest halkın baskısı sonucu değil, Muhammed'in tehditlerinden dolay terk etmişlerdir. Muhammed'in baskısı, hicret etmek istemeyen Müslümanların cehenneme gideceği kararının açıklanması ile daha da zorlayıcı bir boyut kazanmıştır:

Nisa 97. Kendilerine zulmetmekteler iken meleklerin canlarını aldığı kimseler var ya; melekler onlara şöyle derler: "Ne durumdaydınız? (Niçin hicret etmediniz?)" Onlar da, "Biz yeryüzünde zayıf ve güçsüz kimselerdik" derler. Melekler, "Allah'ın arzı geniş değil miydi, orada hicret etseydiniz ya!" derler. İşte bunların gidecekleri yer cehennemdir. O ne kötü varış yeridir.

Malum, burada Müslüman okuyucular yine "Peygamberimiz neden böyle bir şeyi yapmak istesin? Amacı ne idi?" diye kendilerine sorabilirler. Muhammed neden Müslümanları hicret etmek için zorlamak isteyebilir? Muhammed niçin Müslümanları gözünün önünden ayırmak istememiştir?

Bu soruların cevabını verebilmek için kişinin kendisini "kültler" ve "narsist kült liderleri" hakkında geliştirmesi ve bilgilendirmesi gerekir. Tıpkı tarihteki diğer narsist kült liderleri gibi, Muhammed'in de bir rüyası vardı. Narsist insanlar dava adamlarıdır. Adnan Oktar televizyonda yayınlanan her röportajında bir "dava adamı" olduğunu vurgular. Stalin'in davası "sosyalist toplum" idi. Hitler'in davası ise "beyaz ırkın üstünlüğü" idi. Davalar narsistin kişiler üzerinde otorite sağlayabilmesi için bir araçtır. Yakın geçmişte köktendinci bir Müslüman olarak karsımıza çıkan Hasan Mezarcı'nın nasıl bir anda reyting sağlamak için kendisini "Mesih" ilan ettiğini hepimiz izledik. Narsist kült liderleri etrafında sürekli kendisini pohpohlayan müritlere ihtiyaç duyarlar. Spot ışıklarının sürekli kendilerinin üzerinde olmasını isterler.

İslami kaynaklara baktığımızda, daha İslam'ın ilk ortaya çıktığı zamanlarda bile Muhammed'in ne gibi bir "davaya kendini adadığını" kolaylıkla görebilmekteyiz.

Muhammed'in rüyası basta Arap Yarımadası'na ve daha sonra tüm dünyaya hükmeden bir diktatör olmaktı. Emeline ulaşabilmek için planlarını çoktan hazırlamıştı. Mekkeli paganlar Ebu Talib'in ölümüne yakın bir zamanda kendisini tekrar ziyaret ederek, ölmeden Muhammed ile aralarında olan anlaşmazlığı bitirebilmek için söz almak isterler. Muhammed'in sövmelerine son vermesi için Ebu Talib'in arabulucu olmasını isterler. Muhammed ise bu ziyarette asıl emelini ve ağzındaki baklayı düşürür. Muhammed'in insanlar üzerinde hüküm sahibi olma arzusunu, İbn-i Hişam'ın da kaleme aldığı şu yazı gözler önüne sermektedir:

"Ebû Talib ölmeden bu işe bir çözüm bulmalıyız, yoksa öldükten sonra Muhammed'e yapacağımız her iş için bizi ayıplarlar. Ebû Talib sağken bir şey yapamadılar, o öldü, yeğenine şunları şunları yaptılar, demesinler." Bu düşüncelerinden dolayı müşriklerin ileri gelenleri toplanarak Ebû Talib'i ziyarete gittiler. Sağlık temennilerinden sonra Ebû Talib'e dediler ki: "Ey Ebû Talib! Sen bizim reisimiz, büyüğümüzsün. Şunu görüyoruz ki, sana ölüm yaklaşmıştır. Biz senin ölümünden korkuyoruz, sen sağken şu meseleyi halledemedik, öldükten sonra hiç halledemeyiz. Sen şimdi sağken onu çağır, ondan sağlam bir söz al, biz de bir söz verelim. Bundan sonra ne o bizimle uğraşsın, ne de biz onunla." Ebû Talib, Kureyş heyetini dinledikten sonra yeğenine haber salarak, yanına gelmesini istedi. Amcasının davet haberini alan Kâinatın Efendisi, hemen ölüm döşeğindeki Ebû Talib'in yanına vardı. Bir anda kalabalık bir Kureyş topluluğu ile karşılaşan Efendimiz, bu davetin altında bir şeylerin yattığını anlamakta gecikmedi. Ebû Talib, Kureyş heyetinin isteklerini yeğenine anlattı. "Ey kardeşimin oğlu! Kavminden ne istiyorsun?" dedi. Kâinatın Efendisi "Kendilerinden bir kelime istiyorum. Eğer söylerlerse, bütün Araplar o kelime sayesinde kendilerine uyacak, bütün acem o kelime sayesinde onlara cizye ödeyecek." dedi. Ebû Talib atılarak: "Yani tek bir kelime mi?" diye sordu. Efendimiz: "Evet, amcacığım tek bir kelime. "Lâ ilâhe illallah" diyecekler."

Sad, 38/1–8. Tirmizî, Tefsir, Sa'd (3230)

Üstte anlatılanlardan bazı gerçekler belirgin bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

1) Kureyşli paganlar Muhammed'e ve Müslümanlara herhangi fiziki bir baskı uygulamamış, tam aksine Muhammed'den inançlarına saygılı olmasını istemişlerdir.

2) Muhammed aşağılayıcı tavırlarından dönmek istemediğini son derece kararlı bir şekilde dile getirmiştir.

3) Muhammed Arap Yarımadası'nı hükmü altına almayı ve Acemleri cizyeye bağlamakta kararlı idi.

Acem kelimesi günümüzde her ne kadar Farslar için kullanılsa da, o dönemin Arapları Acem sözcüğünü "Arap olmayan" anlamında kullanırlar idi. Görüldüğü gibi Allah'ın peygamberi daha henüz bir düzine müridi olduğu zamanlarda bile dünyayı fethedebilmenin fantezilerini kendi kafasında canlandırmakta idi. Allah'ın insanlara sevgiyi ve kardeşliği öğretmek için gönderdiği peygamber efendi nasıl olur da daha henüz doğru dürüst bir çete bile olamamışken insanları cizyeye bağlamanın hesaplarını yapabilir? Tüm insanlığa örnek kişi olsun diye gönderilen bir peygamberin ülke fethetmek yerine, insanlara rehberlik eden daha asil düşüncelere sahip olması gerekmiyor mu? İnsanları cizyeye bağlayıp haraç almak yerine, onları özgürlüğüne kavuşturması gerekmiyor mu? Bu tür hareketleri, davranışları ve düşünceleri olan bir kişi nasıl olur da Allah'ın insanlığa örnek olsun diye sunduğu bir peygamber olabilir? Müslümanların peygamber diye yere göğe sığdıramadıkları Muhammed'in, Hitler'den, Mao'dan ve Saddam'dan farkı nedir? Hitler gibi kana susamış narsist bir liderin Yahudileri cizyeye bağlayıp onları öldürmek istemesini anlayabilirim. Fakat bu tür bir düşünce şekli, bu tür bir eylem isteği, manevi yönden kişiliği ve karakteri en üst seviyede olması gereken Allah'ın peygamberine yakışmamaktadır.

Muhammed gerçekten de megaloman bir kişiliğe sahipti. Psikolojik rahatsızlıkları olan insanların ruh hali çok çabuk değişir. İslam kaynaklarına baktığımızda Muhammed'in ruh halinin bazen çok yükseklerde olduğunu, tüm dünyayı ele geçirmek istediğini görebilmekteyiz. Muhammed, ruh halinin bozuk olduğu anlarda ise intiharı bile düşünmüştür:

Yüce bir dağ zirvesine çıkıp oradan kendimi aşağı atar böylece bu sıkıntıdan kurtulurum, dedim.

Böylece yola çıktım, dağın ortasına varmıştım ki, birden bire gökten "Yâ Muhammed, sen Allah'ın Rasûlusun. Ben de Cebrâilim" diyen bir ses duydum. Başımı göğe kaldırdım. Bir de ne göreyim! Cebrail bir insan suretinde ayaklarını semânın ufuklarında açmış vaziyette.

— Yâ Muhammed sen Allah Rasûlüsün, ben de Cebrail'im dedi.

İbni İshak; İbni Hişâm, Taberî ve Heyhakî

Muhammed'in ruh halindeki bu tür değişiklikler, bize aslında Muhammed'in dengesiz ve psikolojik yardıma muhtaç bir insan olduğunu göstermektedir.

İnsanlar tarafından itaat edilen ve onlara hükmeden kişi olma arzusu o kadar güçlüydü ki, bu heves onu vicdani hislerden yoksun, tam bir canavara dönüştürmüştü. İnsanlar üzerinde otorite sahibi olmak onun rüyalarını süslüyordu. Hayallerine ulaşmak için onu artık hiçbir şey durduramazdı. İnsanlara söylediği yalanlarda o kadar inandırıcı olmaya çalışıyordu ki, bu yalanlara kendisi bile inanıyordu.

Muhammed, ölüm döşeğinde olan amcasinin son anlarinda dile getirdigi gibi, daha bir avuç dolusu inananları olduğu zamanlarda bile Arap Yarımadası'nda hüküm sürmenin ve Arap olmayanları kendisine boyun eğdirmenin hayalleri ile yanıp tutuşuyordu. Fakat o, sadece rüya gören bir kişi değil, hayallerini gerçeğe dönüştürmek için tüm azmiyle çalışan olağanüstü sabit fikirli bir kişiydi. Kendisine büyüklük kazandıracak bu yolda her şeyi hiç acımadan kurban etmiştir. Karşı koyanları öldürtmüş, kendisine sırtını donmuş kişileri ve eleştirenleri öldürtmüştür. Arap Yarımadası'nda yasayan tüm Hristiyan ve Yahudileri önce kendisine inandırmaya çalışmış, inanmayanları ise yok etmiştir. Hemen hemen her şeye inanan cahil müritlerini kandırmak için cinli perili masallar uydurmuştur. Müslümanların kafalarında "Allah" diye bir tanrı yaratıp o tanrının elçisi olduğunu söyleyerek kişilerden kendisine "teslim" olmalarını istemiştir. İslam demek, Allah'a, yani Muhammed'in Allah'ına kişinin teslim olması demektir.

Muhammed'in zamanlaması ve içinde bulunduğu toplum hayallerine ulaşması için son derece idealdi. O devirde yasayan Araplar batıl, bağnaz, barbar, inatçı, şovanist ve her şeyden önemlisi saf ve kolay inanan cahil bir topluluktan oluşuyordu. Emellerine ulaşmak için gerekli olan her şey mevcut bulunuyordu. Fakat ortada yine ufak bir sorun vardı. Muhammed'in bir ordusu olmadan ülkeleri nasıl fethedecek, insanları nasıl kendisine boyun eğdirtecekti? Kendisine inanan Müslümanları nasıl kışkırtıp kılıçlandıracak ve kendi öz ana, baba, kardeşlerine ve arkadaşlarına karşı savaşmaları için nasıl kandıracaktı? Ortada bir hoşnutsuzluk ve rahatsızlık yaratması, kendisine inananların gözünde bir düşman belirlemesi gerekiyordu. Öyle bir düşman yaratması lazımdı ki, insanların kendi öz kardeşlerini ve akrabalarını bile seve seve katletmesini sağlamalıydı. Bir yandan putperest halkın babalarına ve kutsal inançlarına söverken, diğer yandan kendi sövmeleriyle galeyana gelen Mekkeli putperest halkın Müslümanları taciz etmelerini sağlıyor ve Müslümanlara eziyet çektiklerini, Mekkelilerin Müslümanlara baskı yaptıklarını söylüyordu. Bu

dahiyane plan sayesinde Müslümanların eziyet çektiklerini, evlerini ve topraklarını terk edip Medine'ye hicret etmeleri gerektiğini söylüyordu. Mekkeli halk arasında yarattığı bu kin, onun Müslümanlar üzerindeki hükmünü kolaylaştırmakta idi. Hüküm sürmesi için öncelikle insanları bölmesi gerektiğinin bilincinde idi. Bu stratejiyi tarih sahnesinde tüm diktatörler kusursuz uygulamıştır.

Muhammed'in Allah'ı, Al-i İmran Suresi'nde "tuzakçı" kişiliği ile övünür ve hatta Rad Suresi'nde "bütün tuzaklar Allah'a aittir" der. Umarım bu bilgiler asıl tuzakçının kim olduğu ve bütün tuzakların asıl sahibinin kim olduğu hakkında aydınlanmak isteyen kişiler için bir ışık olur. Muhammed, dini inançlar yüzünden hiçbir zaman anlaşmazlık ve savaşın çıkmadığı topraklarda bile dini kullanarak insanlar arası bir düşmanlık yaratmış ve nefreti körüklemiştir. Böylelikle artık kendisi için savaşmaya hazır, kızgın ve mağdur olduğunu zanneden bir gruba sahip olmuştu. Bu grup, artık onun için savaşmaya ve hayallerini gerçeğe dönüştürmek için hazırdı. Parola, "Allah'a ve onun Peygamberine itaat" idi. Allah da, Muhammed'in otoritesini sağlayabilmek ve onun tahtının yerini sağlamlaştırabilmek için ayet göndermekten kaçınmayacaktı elbette:

Cin 23. Ancak Allah'tan gelenleri tebliğ edebilirim ve O'nun vahiylerini açıklayabilirim. Kim Allah'a ve Resûlüne karşı gelirse, şüphesiz onlar için, içinde ebedi kalacakları cehennem ateşi vardır.

Ayrıca söz edilmesi gereken diğer bir gerçek sudur ki, Muhammed'in Mekkeli halkı yıllarca tahrik etmesine rağmen Kureyşliler Muhammed'i ve ona inanları sadece boykot etmekle yetinmişlerdir. Onlarla alışveriş yapmamaya, kız alıp kız vermemeye gayret göstermişlerdir. Ortadaki sorunu medenice çözmek ve Muhammed'in küfürlerine bir son vermesini istemişlerdir. Muhammed ise kendi sövmelerinin yarattığı olaylardan ötürü amcası Ebu Talib'in yanında, onun koruması altında kalmış ve üç sene boyunca sokağa bile doğru dürüst çıkamamıştır. Sadece Hac zamanı geldiğinde Ebu Talib ve onun yandaşları ile Mekke'de dolaşabilmiş Hac mevsimi bittiğinde ise tekrar tutsak hayatına geri donmuştur. Bu zaman içerisinde Mekkeliler hiçbir zaman Ebu Talib'in bulunduğu bölgeye bir saldırı düzenlememişlerdir. Aksine Muhammed Mekke sokaklarında inançlarına ve babalarına sövmediği için pek de mutlu olmuşlardır. Şayet Mekkeliler Muhammed'i öldürmek isteselerdi, kendisini Allah'ın değil de, Ebu Talib'in korumasına bırakan Muhammed'i gayet rahat bir şekilde öldürebilirlerdi.

Mekke'de artık deli olarak tanınan ve istenilmeyen kişi olan Muhammed artık kültüne yeni yeni insanlar katabilmek için rotayı Mekke'nin dışına çevirir.

Medine’den Mekke’ye hac için gelen Araplarla buluşur ve bazılarını basariyle Müslüman yapar. Müslüman olanlar Medine'ye gittiğinde kendi yakınlarını ve çevresindeki kişileri de Muhammed’e inandırmak için çalışmakta idiler. Günlerden birinde yine Muhammed gece yarısı bu Müslümanlarla Akabe’de gizlice buluşur:

Mekke Devri’nin 12’nci yılı hac mevsiminde, Medine’den Mekke’ye gelen ziyâretçiler arasında (73’ü erkek, 2’si kadın) 75 Müslüman vardı. Bunlar hacdan sonra (eyyâm-ı teşrik’in 2’nci gecesi), gece yarısı Hz. Peygamber (s.a.s.) ile gene Akabe Tepesi’nde gizlice buluştular.

İbn Hişâm, 2/84; İbnü'l-Esîr, a.g.e., 2/98-99

Mekkeliler her ne kadar Medinelilerle bir savaş içinde olmasalar da onları yabancı olarak görürlerdi. Bu gizli toplantıdan haberdar olan Mekkeliler kendi güvenlikleri için doğal olarak endişeye kapılmaya başlamışlardı. Muhammed neden yabancılarla gizlice görüşür? Bu gizli toplantılarda acaba ne konuşuluyor gibi soruları kendilerine sormaya başlamışlardı. Mekkelileri kendi güvenlikleri için bu türde düşüncelere kapılmalarından dolay suçlayamayız. Bu artık Muhammed için bardağı taşıran son damla olmuştu diyebiliriz. Mekkeliler, Muhammed’in yabancılarla yaptığı bu gizli görüşmelerin sonucu artık harekete geçmeleri gerektiğinin farkına varmışlardı.

Korkuyu ensesinde hisseden Muhammed, Allah’ın onu artık Mekke’de koruyamayacağını da sezerek, hiç zaman harcamadan Ebu Bekir’i de yanına alıp topuğu dörtnala basarak Mekke'yi terk eder. Muhammed’in Allah’ı daha sonra bu olayi Kur’an’da dile getirir. İşin ilginç tarafı, Kur’an’ın “her şeyi bilen” tuzakçı Allah’ı, Mekkelilerin Muhammed’e ne yapmak istedikleri hakkında pek emin değildir:

Enfal 30. Hani kâfirler seni tutuklamak veya öldürmek, ya da (Mekke’den) çıkarmak için tuzak kuruyorlardı. Onlar tuzak kuruyorlar. Allah da tuzak kuruyordu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır.

Muhammed ve Ebu Bekir Mekke’den firar ettikten sonra kendi aileleri haftalarca Mekke’de kalmıştır. Kureyşliler hiçbir şekilde Muhammed ve Ebu Bekir’in ailesine zarar vermemişlerdir. Muhammed’in ve Ebu Bekir’in kendi ailelerini geride bırakarak güvende olacaklarını hissetmeleri aslında Mekke’de Müslümanlara karşı bir zulüm olmadığının ya da abartıldığının da bir göstergesidir. Mekkeli Müslümanların hiç birisi Mekke’den zorla sürülmemiştir. Hepsi Muhammed’in hükmü doğrultusunda, Allah’ın hicret etmeyenler için ölüm fermanı ve korkutucu

cehennem azapları doğrultusunda kendi iradeleri ile Mekke'yi terk etmiştir. Birkaç Müslüman köle Mekke'den kaçmaya kalkışmış ve köle sahipleri tarafından tutsak tutulmuşlardır. Köle sahipleri kölelerini bedava ellerinden kaçırmak istememişlerdir. Bunun dışında Müslümanlara direk yapılmış bir zorlama İslami kaynaklarda geçmemektedir.

Muhammed Medine'ye vardığında yanında hicret eden birkaç yüz göçmen ve hemen hemen bir o kadar sayıda da Medineli Müslüman bulunuyordu. Medineli Araplar eğitimsiz, fakir ve zengin Yahudilere çalışan işçi konumunda idiler. Şarap ırmakları, altından ve gümüşten bilezikler, ipekten elbiseler vadeden Muhammed'e inanmak güzeldi fakat karın doyurmuyordu. Muhammed kendisine inananların dünyevi ve maddi ihtiyaçlarını karşılamadığı sürece kültünün dağılacağının bilincinde idi. Muhammed kendisiyle hicret edenlere şu şekilde vaatlerde bulunmuştur:

Nahl 41. Zulme uğradıktan sonra Allah yolunda hicret edenlere gelince, elbette onları dünyada güzel bir şekilde yerleştiririz. Ahiret mükâfatı ise daha büyüktür. Keşke bilselerdi...

Kendisine inananları boş cennet masalları ile bir yere kadar kandırabileceğini bilen Muhammed'in artık harekete geçmesi gerekiyordu. Üstelik onun Arap Yarımadası'na hükmetme ve Arap olmayanları kendisine boyun eğdirme gibi büyük planları vardı. Elbette Arap Yarımadası'nı bir avuç fakir müridi ile ele geçiremeyeceğinin bilincinde idi. Nitekim tüccarların kervanlarına baskınlar düzenleyerek yağmalamak, emellerine ulaşması için güzel bir başlangıç teşkil etmekteydi.

Böylece artık Allah'ın sevgi ve kardeşliği öğütleyen peygamberi kervan yağmalayan **çöl korsanı**na dönüşür ve eskiden vaaz ettiği "herkese güzel sözler söyleyeceksiniz" (Bakara 83), "Onların söylediklerine sabret ve onlardan güzellikle ayrıl" (Müzemmiş 10) gibi ayetler artık yerini kana susamış, "öldürün, vurun" diyen ayetlere bırakır.

Muhammed'in Medine'ye göçmesiyle gecen ilk altı aylık sure içerisinde belirgin önemli bir olay ya da vukuat gerçekleşmemişti. Muhammed de dâhil olmak üzere muhacirler Karınlarını doyurma çabası içinde idiler. Lakin Muhammed'in düşünceleri barışçıl değildi. Onun büyük, çok büyük planları vardı. İnananların sayısı da çoğalıyordu. Bazıları Mekke'den gelmeye devam ediyor ve bazıları da Medine'de Müslüman olmayı kabul ediyorlardı. Artık yavaş yavaş ordusu da büyümekteydi.

Aradan bir sene geçmesine rağmen Muhammed'in Kureyş kervanlarını yağmalama girişimlerinin hiçbirisi başarılı olamamıştı. Bunlardan birisi Amr bin Hişam ("Ebu Cehil") ve 300 adamının koruduğu kervan, diğeri ise Ebu Sufyan ve 200 adamının koruduğu kervandı. Baskınlardan avucunu yalayan megaloman Muhammed'in artık aklı başına gelir ve ilk olarak daha küçük kervanları yağmalaması gerektiğinin farkına varır ve adamlarını görevlendirerek diğer ufak bir kervanı başarılı bir şekilde yağmalatır. Bu olay hac zamanında gerçekleştiği için Müslümanlardan tepki görür. Mekkelilerin kutsal kabul ettiği zamanda kervan baskını yapan Muhammed'in tahtı hafiften sallansa da, her zamanki gibi Allah Muhammed'in yardımına koşar ve cebinden şöyle bir ayet çıkarır:

Bakara 217. Sana haram ayda savaşmayı soruyorlar. De ki: "O ayda savaş büyük bir günahtır. Allah'ın yolundan alıkoymak, onu inkâr etmek, Mescid-i Haram'ın ziyaretine engel olmak ve halkını oradan çıkarmak Allah katında daha büyük günahtır. Zulüm ve baskı ise adam öldürmekten daha büyüktür. Onlar, güç yetirebilseler, sizi dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşmaya devam ederler. Sizden kim dininden döner de kâfir olarak ölürse öylelerin bütün yapıp ettikleri dünyada da, ahirette de boşa gitmiştir. Bunlar cehennemliklerdir, orada sürekli kalacaklardır."

Bu kurtarıcı ayet geldikten sonra Muhammed yağmalanan mallardan beşte bir payını alarak gerisini de Medineli Müslümanlar arasında paylaştırır. Kervan baskıncılığı, hırsızlık, kutsal kabul edilen aylarda savaş yapmak, masum insanları öldürmek, kanunsuz işler yapmak elbette bir peygambere yakışır davranış şekillerinden değildir. Kureyş kabilesi ve Mekkeliler artık karşılarındaki delinin hiçbir kural tanımadığının farkına varır. Ayrıca belirtmek gerekir ki Müslümanlar ve Mekkeli paganlar arasında ilk kanı Müslümanlar döktürmüştür. Müslümanlar her zaman ilk saldıran oldukları halde Muhammed'in kurnaz taktikleri ile kendilerini sürekli mağdur kişi görmüşlerdir:

Hz. Sa'd, Allah yolunda ilk kan döken Sahabî unvanını almış oldu. İslâm tarihinde dökülen ilk kan budur.

İbni Sa'd, Tabakat: 3/139

Birkaç başarılı sonuçlanan yağmalama olayından sonra peygamber artık kervan baskıncılığı sanatında hatırı sayılır derecede uzman ve tecrübe sahibi olmuştu. Muhammed'in haydutluktan kazandığı para ve ganimetler artık hayatlarını yitirip mezara koyulan cesetlerin ağırlığını bile geçmekte idi. Para, mal, mülk ve

arkasındaki tetikçilerinden de aldığı cesaretle artık kendisine peygamber diyen çöl korsanının gerçek yüzü de ortaya çıkmıştır.

Şimdi burada insan olarak kendimize sormamız gereken sorular sudur. Her türlü hırsızlığı yapmış, masum insanların ölümüne sebep olmuş, itaat ve otorite hastası narsist bir deliyi kendisine örnek alan bir toplum için ne diyebiliriz? Kendisine Muhammed gibi bir kişiyi örnek alan bir insanın ahlaki değerleri hakkında ne düşünebiliriz? Eşitliği, adaleti, insani değerleri ve hoşgörüyü temelleştirmek, Muhammed'e peygamber diye inanan ve onu örnek alan bir toplum için mümkün müdür? “Savaş, hoşunuza gitmediği halde, size farz kılındı.” (Bakara 216) diyen bir peygamberin insanlığa barışı öğretmesi ne derece gerçekçi olabilir? İnsanlara “pislik, kâfir, aşağılık” diyen ve nefreti körükleyen ve onlardan "cizye" adında haraç alınması gerektiğini iddia eden bir peygambere sahip kişiler toplumdaki azınlıklara ne derece saygı duyabilir? Peygamberi bu derece geri kafalı olan bir millet, nasıl olur da ileriye gidebilir?

Hekimler bir hastalığın sebebi bulunduğunda, çoğu zaman o hastalığın tedavisinindi çok yakında bulunacağını bilirler. Artık bizlerin de toplum olarak hastalığımızın sebebini görmemiz ve bu hastalıktan kurtulmamız gerekmektedir. Yarın çok geç.

Muhammed ve Jim Jones

“James Warren “Jim” Jones (13 Mayıs 1931 – 18 Kasım 1978), Amerikalı bir kült lideri idi. Jones, Halkın Tapınağı (People’s Temple) adlı kült hareketinin kurucusu ve lideri olup bu hareket, 1978 Kasım’ında Guyana’nın Jonestown şehrinde 918 mensubunun ölümüne neden olan toplu intihar eylemiyle, ABD Kongre üyesi Leo Ryan’ın öldürülmesiyle, Guyana’nın başkenti Georgetown’da başka dört Tapınak üyesinin öldürülmesiyle tanınmaktadır. Jonestown şehrinde yaklaşık 300 çocuk öldürülmüş, bu çocukların hemen hepsi siyanür zehirlenmesi nedeniyle hayatını kaybetmiştir. Jim Jones ise başına aldığı kurşun yarasıyla ölmüş olup ölüm nedeninin intihar olduğu düşünülmektedir.” (Vikipedi)

Jones müritleri tarafından adeta tapılan bir kişi idi. Müritleri ona büyük bir içtenlikle “Father” yani “Baba” diye hitap ediyorlardı. Zaman geçtikçe artık Jones kendini “Mesih” ilan etmişti. Müritleri üzerindeki etkisi arttıkça müritlerin ona daha çok itaat etmelerini ve daha çok bağlı kalmalarını istiyordu. Müritleri ona itaat etmek için adeta birbirleri ile yarışıyordu. Jones müritlerine dünyanın büyük bir nükleer facia sonucu yerle bir olacağını söylüyor ve bu faciadan kurtulacak olanların sadece ona inananların olacağını savunuyordu.

Bu durum, İslam dini ve Muhammed’i benzer bir şekilde tanımlıyor. Muhammed peygamberliğini ilk ilan ettiği zamanlarda sadece bir “uyarıcı” olduğunu söylüyor, insanların Allah’a ve kıyamet gününe inanmalarını öğütlüyordu. Jones’un nükleer facia günü ve mesihlik rolü, Muhammed’in uyarıcı rolü ve kıyamet gününe adeta birebir örnektir. Muhammed de tıpkı Jones gibi müritleri üzerinde etkisi büyüdükçe onlardan daha çok itaat isteğinde bulunuyor, evlerini terk edip hicret etmelerini istiyor ve kendisine inanmayanları cehennem azabı ile tehdit ediyordu.

Muhammed’in birçok nutku direkt olarak Allah’a şirk koşmayı eleştiren türdedir. Fakat Muhammed’i en çok sinirlendiren ve ayetlerinden de anlaşıldığı gibi kin kusturan iki faktör vardır. Birincisi kendisini aşsağılayan ve küçük gören kişilere olan kini. İkincisi ise onun tarafından karşı tarafa kaçan, yani İslam’ı terk eden kişilere olan kini idi.

Jim Jones sahibi olduğu tarikat örgütünün ve müritlerinin yaptığı milyonlarca dolar değerindeki bağışlarla Guyana’da balta girmemiş ormanlarda “Jonestown” adını verdiği koca bir arsa satın alıyor ve müritlerini Amerika’daki ailelerinden ayırarak yüzlerce müridi ile oraya yerleşiyordu. Müritlerinin dış dünya ile bağlantılarını keserek bu şekilde üzerlerinde tam kontrol sahibi oluyor ve kolayca

beyinlerini yıkayabiliyordu. Muhammed'in neden Müslümanların Mekke'den Medine'ye onunla birlikte hicret etmelerini istemesi de tamamen aynı sebeptendir: Müslümanlar üzerinde devamlı kontrol sahibi olmak ve sürekli elinin altında tutarak beyinlerini yıkayabilmek. Muhammed tıpkı Jim Jones'un müritlerini ailelerinden ayırdığı gibi, Müslümanları ailelerinden ayırmak istemiştir. Kendisine daha bağlı olan Müslümanları, ailelerini ve evlerini bırakmak istemeyen Müslümanlara karşı kullanmıştır:

Enfal 72. İman edip hicret eden ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve (muhacirleri) barındırıp (onlara) yardım edenler var ya, işte onlar birbirlerinin velileridir. İman edip hicret etmeyenlere gelince, hicret edinceye kadar, onların velayetleri size ait değildir. Eğer din konusunda sizden yardım isterlerse, sizinle aralarında sözleşme bulunan bir kavme karşı olmadıkça, yardım etmek üzerinize borçtur. Allah yaptıklarınızı hakkıyla görendir.

Üstteki ayette diyor ki, "Müslümanlar hicret etmek istemeyen diğer müslümanların koruyuculuğunu yapmasınlar." Muhammed böylece hicret etmek istemeyen Müslümanları hicret etmek için zorluyor ve "Allah yaptıklarınızı hakkıyla görendir." diyerek, Allah'ın onları izlediğini söylüyor ve emellerine kavuşmak için böyle korkutuyordu.

1978 yılında Jones'un People's Temple tarikatına mensup müritlerinin Amerika'daki aileleri Guyana'daki yakınları hakkında endişelenmiş ve endişelerini Amerikan Kongre üyesi Leo Ryan'a beyan etmişlerdi. Leo Ryan kültü incelemeye alarak yanında bir gazeteci ile Guyana'ya uçuyor ve tarikat üyeleri ile irtibat kuruyordu. Beyni yıkanık tarikat üyeleri Jones'tan çok memnun olduklarını ve Amerika'ya geriye dönmeyi akıllarınan bile geçirmediklerini iletiyorlardı. Fakat Jones'un müritlerinden iki aile ortada dönen düzenbazlığın farkına varmış oldukları için gizlice Leo Ryan ile kontak kuruyor ve geri dönmek istediklerini ona bildiriyordu. Leo Ryan ve bu iki aile aralarında plan yaparak Jonestown'dan kaçış gününü belirlemişlerdi. Firar planlarının farkına varan kült lideri Jim Jones, müritleri ile birlikte toplam 5 kişi olan iki aileyi ve Leo Ryan'ı öldürtmüştü. Amerikan Kongre üyesi ve 4 Amerikan vatandaşını katleden Jim Jones artık işin sonuna geldiğinin farkına varmış ve müritleri ile ormanda bir ayin düzenleyerek içtikleri zehirli içecek sonucu toplam 918 müridi ile hayatını noktalamıştır.

"Son Ayin" olarak bilinen bu olayın video kayıtları mevcuttur. Videoda görünen odur ki müritler Jones'un "Şerefle ölün!" sözleri sonrası zehirli içecekleri seve seve içiyor ve çocuklarına içiriyorlardı. Aşağıda tercüme ettiğim konuşmalar direkt videodan alıntıdır:

Jim Jones: Ben sizlere iyi bir hayat vermek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Buna rağmen, bir avuç insan, yalanlarıyla bizim hayatlarımızı yaşanamaz bir duruma getirdiler. Eğer barış içinde yaşayamıyorsak, o halde barış içinde ölelim. (Burada müritler arasında alkış kopuyor.) Bizler ihanete uğradık. Bizim yapacağımız eyleme topluca intihar denilemez. Bu eylem devrimci bir harekettir.

Birinci kadın: Ben hayatta kalmamız için bir umudumuzun olduğunu düşünüyorum.

Jones: Günü geldiğinde tüm insanlar hayata gözlerini yumacaktır.

Cemaat: Evet! Evet! Evet! (diye haykırıyor)

Jones: Şu anki durumumuz bu dünyada bize cehennemden bile beter bir hayat yaşatacaktir. Benim için ölüm korkunç bir şey değildir. Esas lanetli olan bundan sonra yaşamaktır. Bu durumda yaşamanın bir anlamı yok!

Kadın: Ama ben ölümden korkuyorum!

Jones: Hiç zannetmiyorum korktuğunu.

Birinci kadın: Bence birkaç kişinin ihaneti yüzünden 1000 kadar insanın kendini öldürmesi anlamsız. Ben buradaki çocuklara ve bebeklere bakıyorum ve yaşamayı hak ettiklerini düşünüyorum.

Jones: Ama sence onlar daha çoğunu hak etmiyor mu? Onlar barışı hak ediyor. İnsanlara vereceğimiz en iyi cevap, bu kahrolası dünyadan çekip gitmemiz olacak! (Cemaat alkışlıyor)

Birinci adam: Tamamdır hanım kardeşim! Her şey bitti artık! İyi bir gün geçirdik. (Alkış)

İkinci adam: Emir verdiğiniz takdirde hayatımızı noktalamaya hazırız!

Jones: Lütfen, Tanrı aşkına, hadi başlayalım! (Cemaat “Baba! Baba!” diye tempo tutuyor)

Üçüncü adam: Babamız bizi buralara kadar getirdi. Benim seçeneğim baba ile ölmek!

Jones: Şerefle ölmeliyiz. Hadi! Çabuk! Çabuk! Ölmek bu hayatta yaşamaktan kat kat daha iyi.

Bu teyp medyada yayınlandığında dünyada şok etkisi yaratmıştır. Külte mutlak bağlılık, şuursuzca sadakat tıpkı Jones'un müritlerinin yaptığı gibi İslam'ın temel taşlarından sadece bir kaçıdır. İnananlar Allah'a ve Muhammed'e bağlılıklarını ve sadakatlerini kanıtlayabilmeleri için kendi hür iradelerinden vazgeçmeli, aileleri ve en yakınları dâhil hiçbir şeyi önemsememeliler. Muhammed Kur'an'da "doğru söyleyenler iseniz haydi ölümü temenni edin!" (Bakara 94) demiştir. Bir başka ayette Muhammed yine Yahudilerin Allah'a bağlılıklarını kanıtlamaları için ölmelerini istemiştir: "Ey Yahudi akidesini benimseyenler! Bütün insanlar değil de, yalnız kendinizin Allah'ın dostları olduğunu iddia ediyorsanız, (bunda da) samimi iseniz haydi ölümü isteyin!" (Cuma 6) Ortada bariz ve çok net bir şekilde görünen gerçek şudur ki, Muhammed ve Jim Jones gibi sapık düşünceli narsist kişilere göre insanların Allah'a olan bağlılıklarını kanıtlayabilmeleri için ölmeleri gerekmektedir.

Jones'un tarikatına mensup müritler sürekli cezalandırılma korkusuyla yaşarlardı. Jones müritlerinin en ufak bir yanlısında onları cezalandırır ve disiplini sağlamak için hunharca dövdürürdü. Bu şekilde o çok arzuladığı itaatı sağlamaktaydı. Ayrıca müritleri arasında en ufak bir gevşekliğin ve isteksizliğin ortaya çıkmasına neden olacak tüm faktörlerin önlemini alıyordu.

Müslümanlar da tıpkı Jones'un müritleri gibi tüm hayatlarını sürekli korku içinde yaşarlar. Kendileri gibi düşünmeyen insanları kendilerini en çok korkutan cehennem, şeytan gibi absürt ve batıl şeylerle korkutmaya çalışırlar. Bu korkunun nereden geldiğini anlamak için Kur'an'dan sadece bir kaç ayet okumak yeterlidir. Müslümanlar kültleri ile ilgili hiçbir şeyi kafalarında sorgulayamazlar. Muhammed'in peygamberliğini veya Kur'an'ın ilahiliğini sorgulamaya kalkışmak, Müslümanların beyinlerinin korku ile kilitlendiği ve kuyruk sokumlarına kan dolaşımının durduğu andır.

Müslümanların tek korkusu sadece psikolojik değildir. Fiziksel cezalar da İslam'ın temel taşlarını oluşturan tamamlayıcı bir terbiye şeklidir. Müslüman çocuklar daha küçük yaşlarda medreselerde dayak yemeye alıştırılır ve İslam'ın kontrol mekanizmasını beyinlerine iyice kazımak için ayak bileklerine zincirler takılır. Bunun birçok örneğini az gelişmiş, fakat İslam'ı gelişmiş Müslüman ülkelerden çok daha iyi uygulayan Pakistan ve Afganistan gibi ülkelerde çokça görmekteyiz. Fiziksel cezalar sadece çocuklarla kalmıyor, yetişkinler de şeriatın ön gördüğü şekilde kırbaçlanıyor ve hatta taşlanarak öldürülebiliyorlar.

Muhammed ve Jim Jones gibi narsist kişilerin, kendilerine zıt görüşlü ve karşıt fikirli insanlara tahammülü yoktur. Her ikisi de müritlerinin onları eleştirmelerini

ve sorgulamalarını yasaklamıştır. Muhammed kendisine karşı savaşan kişileri yalnız ona inandıkları takdirde affetmiştir. Örneğin kuzeni Ebu Sufyan. Ebu Sufyan Muhammed'in Mekke'yi ele geçireceğini önceden sezdiği için Müslüman olmuş ve hatta Mekke ele geçirildikten sonra oraya Muhammed tarafından vali olarak atanmıştır. Fakat Muhammed kendisine inanmayanları ve kendisini ciddiye almayanları asla affetmemiş ve kellelerini vurdurmuştur. Yüzlerce hatta binlerce insan sırf Muhammed'e inanmadıkları ya da İslam'ı terk ettikleri için kellelerini kaybetmişlerdir.

İşte bu yüzden Muhammed karşıt fikirli insanlara hiçbir zaman tolerans göstermedi ve ona inanan Müslümanlar hala bugün aynı geleneği sürdürmektedir. İslam ve Muhammed karşıtı konuşan insanlar teker teker susturulmaktadır. İşte bu yüzdendir ki, İslam'ı terk eden bizlerin sesi duyuldukça Müslümanlar gerçeği görecek, mensubu oldukları kültü ve bin dört yüz yıllık yalanı sorgulama gücünü ve cesaretini kendilerinde hissedeceklerdir.

Jones'un tam 6 yıl boyunca yüksek rütbeli müritlerinden biri olan ve sonradan düzenbazlığın farkına varıp People's Temple'ı terk eden Jeanne Mills adlı eski tarikat üyesi söyle konuşmuştur: "Kilisede kusursuz bir şekilde uygulanan önemli bir kanun vardı. Hiç kimse Jones'u eleştirmeyecek ve sorgulamayacak." Bu düşünce tarzı bugün Müslümanlarda da aynı şekilde devam etmektedir. Hiç kimse Muhammed'i sorgulayamaz ve eleştiremez.

Bugün İslam dininin şart koştuğu şeriat kanunun uygulandığı bir ülkede yaşayan insanlar, Muhammed veya İslam'ı eleştirdikleri takdirde öldürülürler. Şayet İslami bir ülkede yaşamıyorsanız Müslüman olmadığınız halde bile suikasta kurban edilebilirsiniz. Hollandalı film yapımcısı Theo Van Gogh İslam'da kadınların yerini anlatan bir film yapmış ve Müslümanlar tarafından katledilmiştir. Ettore Caprioli, "Şeytan Ayetleri" kitabını İtalyancaya çevirdiği için feci şekilde yaralanmıştır. Hitoşi İgarişi, aynı kitabı Japoncaya çevirdiği için Tokyo'da Müslümanlar tarafından öldürülmüştür. William Nyagaard, aynı kitabı Norveççeye çevirdiği için bıçak darbeleri almış ve şans eseri hayatta kalmayı başarabilmiştir.

Amaç, insanların gözünde o kadar çok terör estirmektir ki, hiç kimse İslam'a karşı eleştiride bulunmaya cesaret edemesin. Deborah Blakey, People's Temple'ın bir başka eski üyesi, tarikattan ayrıldıktan sonra tarikat hakkında şöyle bir konuşmayı dile getirmiştir: "Jones hakkında en ufak bir anlaşmazlığı bile hainlik kabul ederdik. Her ne kadar içinde olduğum durumun yanlış olduğunu

biliyordumsa da, fikir ayrılığına düşen insanların Jones'u çok sinirlendirdiklerini bildiğim için her zaman sustum."

Jim Jones kadın müritleri ile sürekli cinsel ilişkiye girmekten zerre kadar çekinmemiştir. Muhammed de aynı şekilde akrabaları ve küçük yaşta kızlarla hiç de ahlaki bulmadığımız cinsel münasebetlerde bulunmuştur. Muhammed'in en küçük yaştaki hanımı Aişe, Ahzab Suresi'nin 51. ayeti "indikten" sonra ortada dönen düzenbazlığı sezmiş ve rahatsızlığını şu şekilde dile getirmiştir:

"Bakıyorum da, senin Efendi Tanrın, yalnızca senin şeyinin keyfini yerine getirmek için koşturuyor."

Muhammed kendi gelini Zeyneb ile evlenmiş, Mariye adlı cariyesi ile diğer karısı Hafsa'nın yatağında yakalanmış, daha oyuncak çağında olan 9 yaşındaki Aişe ile evlenmiştir. Üstelik kendisine gelen vahiylerin en iyilerini Aişe'nin yatağındayken aldığını iddia etmiştir. Hayatının son yıllarında bir gün emekleyen tatlı bir küçük bebeği görmüş ve ailesine bebek büyüyünce onunla evlenmek istediğini söylemiştir. Ne şanslı ki, küçük kız daha büyüyemeden Muhammed geberip gitmiştir. "Kâfir" diyerek ötekileştirdiği insanlara karşı düzenlediği baskınlarda genç kızları cariye olarak almış ve ailelerini öldürmüş ve öldürtmüştür.

Burada aklımızda bir soru belirebilir. "Madem Muhammed bu kadar kötü birisi, neden insanlar onun peygamberliğine inanmakta devam ediyorlardı?" O dönemde yaşamış tüm Arapların bunca kötülüğe neden ses çıkatmadıkları bir başka sorudur. Oysa bunun nedeni de zaten korktukları içindi. Muhammed kendisi hakkında ileri geri konuşanları teker teker susturmuştur.

Jones'un müritleri kendi aileleri ve en yakınları aralarında bile Jones hakkında ileri geri konuşamamışlardır. Kişinin annesine ya da babasına bile güvenirliliği yoktu. Herkes Jones'un muhbirliği görevini yapıyordu. Tarikat karşıtı her söylem ve dedikodu Jones'a bildirilirdi. Müritler Jones'a olan bağlılıklarını bu şekilde ispatlıyordu. Tıpkı Jones gibi Muhammed'in de inananları arasında ona haber ve bilgi veren adamları vardı. Tüm Müslümanlar potansiyel ispiyoncu durumunda idi. Muhammed müritlerini birbirlerine karşı kullanmak ve üzerlerinde daha çok kontrol sahibi olmak için şu ayeti indirmiştir:

"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ederlerse, babalarınızı ve kardeşlerinizi bile dost edinmeyin. İçinizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir." (Tevbe 23) Jim Jones müritlerine kişiler arasındaki ailevi bağların aslında düşmanın bir oyunu olduğunu söylemiştir. Müritlerin gerçek aileleri genetik yakınları değil, kültün içinde bulunan diğer kült üyeleriydi.

Tıpkı Jim Jones gibi Muhammed de insanların ailevi bağlarının bazen kültün önüne bir engel olarak çıkabileceğini görmüş ve müritlerinden böyle bir durumda ailelerine bağlı kalmamalarını emretmiştir:

Ankebut 8. Biz insana, ana-babasına iyilik etmesini emrettik. Şâyet onlar seni, hakkında hiçbir bilgin olmayan şeyi bana ortak koşman için zorlarlarsa, bu takdirde onlara itaat etme. Dönüşünüz ancak bana olacaktır ve ben yapmakta olduklarınızı size haber vereceğim.

Jim Jones'u en çok sinirlendiren olay kültten ayrılanların olması idi. Jim Jones kültten ayrılanları sert bir şekilde eleştirmiş ve onları kültün içinde oluşan sorunlardan sorumlu tutmuştur.

Müslümanlarda da aynı kafa yapısını görmek mümkündür. Müslümanların en nefret ettiği kişiler "dinden imandan" çıkanlar, yani kültten ayrılanlardır. Muhammed dinden çıkanlar hakkında şöyle konuşmuştur:

Resulullah (sav) buyurdular ki: "Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim de Allah'ın Resulü bulunduğuma şehadet eden kimsenin kanı, üç hal dışında helal değildir: Zina yapan dul. Cana can kısas. Dinden çıkıp cemaatten ayrılan."[1] Jones'un karizmatik kişiliği ve güçlü konuşma kabiliyeti insanları kolayca kandırabilmesini sağlıyordu. İnsanların duymak istediği güzel vaatleri dile getirmesi, müritlerinin kalplerini fethedmesinde etkili rol oynamıştır.

Tıpkı Jones gibi, Muhammed de etkili konuşma gücünün bilincinde idi. O yüzden Müslüman şairlere Kur'an'ı şiirsel bir dille yazdırmış, kendisini eleştiren şairleri ise teker teker öldürtmüştür. Muhammed der ki:

"Beyanın bir kısmında sihir vardır."[2]

"'Şurası muhakkak ki beyanda sihir vardır, şurası da muhakkak ki şiirde de hikmetler vardır' buyurdu."[3]

Übey İbnu Ka'b (radıyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Şiirde hikmet vardır."[4] Jones'un tarikatı "People's Temple" ortaya ilk çıktığında müritlerin çoğu toplum içinde ezilmiş zenciler, yoksullar ve hayattan umduğunu bulamamış ihtiyar kişilerden oluşmaktaydı. Bu durum, İslam'ın ilk ortaya çıkışında Muhammed'in kültüne katılanları benzer bir şekilde tanımlar. Muhammed'e ilk inananlar köleler ve fakir Mekke halkıydı. Kölelere sahiplerinden kaçmalarını ve beraberinde Mekke'ye hicret etmelerini emretmiştir. Tüm müritlerine ölümden sonra harika bir hayat, bu dünyada ise zenginlik

vaatlerinde bulunmuştur. Zenginlik daha sonra kervan baskıncılığı ile gerçekleşmiştir.

Kaynaklar: [1] Kaynak: Buhari, Diyat 6; Müslim, Kasame 25, (1676); Ebu Davud, Hudud 1, (4352); Tirmizi, Diyat 10, (1402) [2] Buhari, Muhammed İsmail, Camiu's - Sahih (Sahihu'l-Buhari) Çağrı Yay. İst. 1981, Nikâh, 47; Ebu Davud, Sünen, Çağrı Yay. İst. 1981, Edeb, 87 [3] Ebu Dâvud, Edeb 95, (5011); Tirmizi, Edeb 63, (2848). [4] Buhârî, Edeb 90; Ebu Dâvud, Edeb 95, (5010); Tirmizî, Edeb 69, (2847); İbnu Mâce, Edeb 41, (3755).

Muhammed’in Mal Varlığı

Muhammed’in evinde 2-3 ay aş için ateş yanmadığı; bu evde su ve hurmadan başka yiyecek bulunmadığı yolunda patetik hadisler nakledilmiştir. Bu hadislerin Buhari’de yer alma konusu başka bir tartışma konusudur, çok da uzun sürer.

Başka hakikatlere bakalım -bırakalım tenakuz olarak kalsın-:

*Çok zengin bir kadın olan Hatice’den miras kalanlar

*Ebu Bekir’in sağladığı mallar

*Medinelilerin sağladığı mallar

*Düşünülemeyecek kadar çok ganimetler: Medine yakınlarındaki Hurmalıklar; Hayber Hurmalıkları; Fedek Hurmalıkları. Bkz. Sahih-i Buhari tecrid: 1288 nolu hadis ve Kamil Miras’ın açıklamaları.

*Humus (savaş ganimetinin beşte bir payı)

*Ayetnip (Bazı savaş ganimetlerin tümü. Örnek: Nadiroğullarından Fedek Halkından elde edilen ganimet böyle olmuştur. F. Razi: 29/284; Kurtubi 18/19)

*HAŞR SURESİ 6. AYET: 6 - Allah'ın, onlardan peygamberine verdiği ganimetlere gelince siz onun üzerine ne at, ne de deve sürmediniz. Fakat Allah peygamberini, dilediği kimselerin üzerine salar. Allah her şeye kadirdir.

Haşr Suresi’nin 6. ayetinin tefsiri: Elde edilmesinde zorluk olmayan ganimete de fey' adı verilmiştir. Şer'an da fey', kâfirlerin mallarından müslümanlara dönen ganimet ve haraç gibi gelirler demektir. Denilmiştir ki ganimet, harb esnasında kâfirlerden üstünlük ve galibiyyetle alınan şeylerdir. Hükmü, Enfâl Sûresi'nde geçen "Bilin ki, ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah'a, Resulüne..." (Enfâl, 8/41) âyeti gereğince beşte birdir. Fey' ise harp bittikten ve feth edilen yer Dar-ı İslâm olduktan sonra onlardan alınan mallardır. Hükmü, beşe bölünmeksizin hepsi müslümanların menfaatlarına uygun olan yönlere sarf edilir." âyette geçen zamirinden maksat, yurtlarından sürülen kâfirler, yani Benî Nadir'dir. Onlardan Resulullah (s.a.v)'a ganimet olarak verilenler de, bırakmış oldukları taşınır ve taşınmaz malların ganimet olmak üzere Resulullah'ın eline verilmesi ve tasarrufuna geçirilmesi demektir.

SÜNNETE BAKALIM: Nadir Oğulları'nın malları, elde edilmesinde fazla zorluk çekilmeyen ganimet kabilinden bir fey' olarak kalmıştı. Sahâbîler bunun, Bedir'de

olduğu gibi Enfâl Sûresi'nde bulunan âyetlerin hükmü gereğince beşe bölünerek kalanın taksim edileceğini sanmışlardı. İşte bu âyetle bunun bilhassa Resulullah'a aid bir fey' olduğu beyan edilerek buyuruluyor ki, Allah'ın yurtlarından çıkarmakla perişan ettiği o kâfirlerden fey' olarak Resulü'ne iâde buyurduğu mala gelince siz ona ne at oynattınız ne de deve.

HADİSE BAKALIM TEKRAR: Buharî, Müslim Tirmizî, Nesaî ve diğer kaynaklarda rivayet edildiğine göre, Hz.Ömer demiştir ki, "Nadir Oğulları'nın malları, Allah Teâlâ'nın, Resulü'ne ganimet olarak verdiği, elde edilmesi hususunda müslümanların ne at ne de deve sürmediği ganimet malı idi ve Resulullah'a mahsustu. Hz.Peyamber bu maldan ehlinin bir senelik nafakasını ayırdı, kalanını silah ve hayvanat ile Allah yolunda hazırlanmak için sarfetti. Nadir Oğulları'na karşı yapılan kıtal da ehemmiyetsizdir." (SÜNNET VE HADİS DIŞINDA yukarıdaki ayet tefsiri Elmalılı Hamdi Yazır'dan alıntılandı.)

* "De ki, ganimetler Allah ve Peygambere aittir." (Enfal, 8/1),

* Muhammed'in şahsi zenginliğinin DİĞER işaretleri: 60'tan fazla kölesi, 20 cariyesi; karılarından Aişe'nin bir andını bozması üzerine KENDİSİNE AİT OLANLARDAN 40 köle birden AZAD etmesi (Buhari; tecrid hadis no: 699 ve devamına dair Kamil Miras'ın izahı)

* Veda Haccı öncesinde kendi hazinesinden 100 deve kurban kestiren, hatta bir kısmını da kendi kesen; bir kısmını da damadı Ali'ye kestirEBİLECEK bir dünyalığa sahip olması (Buhari ve Müslim'de Kitabu'l-hac'ca bkz).

* Rukye: Nefes etme ve okuma sonucu tedavi ettiği-yani E't-Tıbbün-nebevi'yi uyguladığı vakalarla doludur Kütüb-i Sitte. Her defasında Rukye adı altında ücret aldığın: koyun sürüleri, kurutulmuş, yoğurt, et, artık 'şifa bulan'ın gönlünden ne koparsa, gücü ne kadarsa ÜCRET almıştır Muhammed (s.a.v). Uhruc duası ile ("Uhruc adevullah, ene resullullah!") diyerek cin çıkaran da bu Muhammed Mustafa'dır.

* El-Müellefetül Kulüb ve ganimetlerin büyüklüğüne örnek: Hevazin-Huneyn savaşında ganimet olarak elde edilenler Buhari'nin e's-Sahih'inde sayılıp dökülür: 6 bin kadın; 24 bin deve; 40 bin davar; 4 bin okiyye gümüş. Taberi ve Ceziri'ye göre düpedüz RÜŞVET VEREREK kabilenin ileri gelenlerinin "kalplerini İslam'a ısındıran" (Yaşar Nuri terminolojisi ile) da bu zat. Ebu Süfyan'dan Hars oğlu Ala'ya kadar 15 kişilik putataparlara İslam'a gelsinler diye YÜZER (100'ER) deve veren de o. Kur'an'a El-Müellefetül Kulüb diye de girmiş bu olay.

Sahihi Buhari’de ve İbni İshak’ta Cabir b. Abdullah rivayetine göre şunları okuyoruz:

Benden evvel hiç kimseye (diğer nebilere) verilmedik beş şey, hep birden bana verilmiştir: 1-) Düşmanın kalbine korku salmak 2-) Yeryüzü bana namazgah kılındı 3-) Cihad yolu ile bana ganimet helal edildi (''Ganaim bana helal edildi'' Halbuki benden evvelki Nebilere helal değildi) 4-) Bana Şafaahat verildi 5-) Bütün kavimlerin peygamberi sayılmak (''Benden evvel her nebi hassaten kendi kavmine ba's olunurken; ben umum-ı nasa ba's olundum'') Buhari, c. II, s. 223

* Enfal Suresi: 1 - Sana ganimetlerin bölüştürülmesini soruyorlar. De ki, ganimetlerin taksimi Allah'a ve Resulüne aittir. Onun için siz gerçekten mümin kimseler iseniz Allah'tan korkun da biribirinizle aranızı düzeltin. Allah'a ve Resulü'ne itaat edin. (Elmalılı Meali)

* De ki; enfâl (ganimet), Allah ve Resulünündür. Yani enfâl hakkında hüküm vermek Allah'a ve Resul'e mahsustur. Bunda kimsenin oyu ve onayı yoktur. Allah nasıl emrederse Resul de onu öylece tebliğ ve icra eder (Elmalılı Tefsiri)

* Enfal Suresi: 41- Şunu da biliniz ki, ganimet olarak aldığınız her hangi bir şeyden beşte biri mutlaka Allah içindir. O da peygambere ve ona yakınlığı olanlara, yetimlere, miskinlere ve yolda kalmışlara aittir. Eğer siz Allah'a iman etmiş, hak ile batılın ayrıldığı o gün, iki ordunun karşı karşıya geldiği o (Bedir) günü kulumuza indirdiğimiz âyetlere iman getirmiş iseniz bunu böyle biliniz. Ve biliniz ki, Allah, her şeye kâdirdir. (Elmalılı Meali)

Kendi payından 1/5'den fakir fukara & garip gurebayı doyurmakla mükellef iken Seyyid-i Kâinat genellikle bunları kendisine ve aile efradına sarf ederdi:

Örnek 1-) Hayber fetinden sonra hayber arazisinden çıkan bütün meyve, hububat cinsi ürünlerin önemli bir kısmını (Öksüz, yoksul, fakir ve gariplere d e ğ i l) Hane-i saadetine -kadınlarına kullanımlık- için göndertmiştir. Buhari: e's-Sahihlerden Abdullah İbn Ömer rivayetidir. C. VII, Hadis no: 1052

Örnek 2-) Beni Nazır Yahudilerinden ele geçirdiği malları kendi ailesinin geçimine ayırmıştır. Sahih-i Buhari, Cilt VII, s. 332.

* Cihad etmeden (at sürmeden) ele geçirilen ganimetleri HİÇ PAYLAŞMAZDI:

Haşr Suresi: 6 - Allah'ın, onlardan peygamberine verdiği ganimetlere gelince siz onun üzerine ne at, ne de deve sürmediniz. Fakat Allah peygamberini, dilediği kimselerin üzerine salar. Allah her şeye kadirdir. (Meali) Haşr 6: Buharî, Müslim

Tirmizî, Nesaî ve diğer kaynaklarda rivayet edildiğine göre, Hz.Ömer demiştir ki, "Nadir Oğulları'nın malları, Allah Teâlâ'nın, Resulü'ne ganimet olarak verdiği, elde edilmesi hususunda müslümanların ne at ne de deve sürmediği ganimet malı idi ve Resulullah'a mahsustu. Hz.Peygamber bu maldan ehlinin bir senelik nafakasını ayırdı, kalanını silah ve hayvanat ile Allah yolunda hazırlanmak için sarfetti." (Alusi Tefsiri)

* Savaşa katılmış olan k a d ı n l a r a ganimetten (Ganaim) pay ayrılmaz. Bu konuda kadınlara hak tanınmamıştır. Buna karşılık savaşa katılan a t l a r a hak tanınmıştır. Örnek: Abdullah İbn-i Ömerden rivayetine göre Muhammed ganimet alınan mallardan her bir süvariye bir ''sehm'' (pay); ve süvarinin sahip bulunduğu ''AT'' için ise 2 ''sehm'' (pay) ayrılmasını öngörmüştür; böylece süvarilere 3 pay üzere ''nasib'' kılınmalarını sağlamıştır. Sahih-i Buhari, Hadis no: 1635. C: X.

* Bu ganimet konusu çok hassas bir mevzuudur: Bu ''Ganimet Siyaseti'' İslam'a taraftar ve saha kazandırmak açısından son derece yararlı olmuştur. Muhammed taraftarları çete saldırıları, baskın, mukatele ve kıyımda meşruiyet ve ç ı k a r görerek kılıç sallamışlardır.

* Ganimet derken tam olarak ne kastediliyor ve bu savaş ve kıyımlar sonunda üleştirilen nedir?

Bakalım neymiş:

* Köle (kadın ve çocuklar) * Cariye * Hurmalıklar, verimli-verimsiz bütün topraklar * Deve, at, koyun, kuzu ve her türlü davar * Gümüş - altın - gibi tüm mücevheratlar * Ele geçirilen silahlar

* "Hicri 3. yılda Muhayrık adındaki sahabisi Muhammed'e vasiyet yoluyla 7 (yedi) hurma bahçesi bağışlar." (Muhammed Hamidullah, İslam Peygamberi) Bunları Beyt'ül-Mal'a (devlet bütçesine katıp fakir fukara-garip gurebayı doyuracak yerde, kullanımı hane-i saadetine devretmiştir. Kadınları ve ev ahalisi ve kendisi bundan sebeplenmiştir.

* Mealen bu yazılanlara hilafen rivayet edilmiş hadislerden örnekler:

1-) "Peygamber öldüğünde, zırhı, bir yahudi'de 30 dirhem karşılığında rehin imiş." Sahih-i Buhari

2-) "Biz peygamber karılarının evinde 2-3 ay bazen geçerdi de evde ateş yanmaz, sıcak aş pişmez idi." E's-Sahihlerde Aişe'den rivayet edilir.

3-) “İki kara nesne ile yaşıyorduk: Hurma ve su. Peygamberin Medineli komşuları vardı bunların sağılan koyunları vardı. Sağdıkları koyun sütünden Nebiiye armağan gönderirlerdi. Peygamber bize de içirirdi.” (Buhari’den yine Aişe rivayet eder.)

Bunları okuyan, işitenler ağlarlar camilerde. Veda Haccında 100 deve kişisel servetinden kestiren; bayramlarda ikişer koç kestiren bir adam nerede ise yarı aç-yarı tok yaşar ve karnına “açlıktan taş basarmış”.

* E’s-Sahihlerden (Buhari hadislerinden) son çarpıcı bir örnek:

“Adamın biri peygambere gelip istekte, yardım talebinde bulunuyor. Peygamber de o kişiye iki dağın arasını dolduracak kadar çok koyun verdi.”

Bu bonkörlüğün sebebi: ‘ganaim’. Hay’dan gelen (mal-mülk); Huy’a (Muhammed hazretleri) gider.

Muhammed’in Köleleri

Aşağıdaki liste ağırlıklı olarak Prof. Dr. Celal Yeniçeri’nin “Hz. Muhammed ve Yaşadığı Hayat” isimli kitabından derlenmiştir. Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle bir listeyi bu kadar derli toplu bir şekilde başka bir kaynakta (tabii 2. el kaynak olarak) bulmak mümkün değil. Bu yüzden bu çalışma bence takdire şayandır, kendisini tebrik ederim. Yorum kısımları bana aittir ve bazı ufak eklemelerim de olmuştur. Zaten okuduğunuzda bunu fark edeceksiniz.

Kadın Köleleri (Cariyeleri)

1- Emetullah: Sadece hizmetçi olarak gösteriliyor.

2- Ümeyme: Muhammed’in abdest alma işlerine bakıyor.

3- Bereket (Ümm-ü Eymen): Muhammed’e babasından miras olarak kalmış ve ona dadılık yapmış. Muhammed onu Zeyd b. Harise ile evlendirmiş ve ondan Üsame’yi doğurmuştur. İlginç olan Ümmü Eymen’in Zeyd ile evlendiğinde oldukça yaşlı olmasına rağmen ondan bir çocuk dünyaya getirmesi. Zeyd yaşlı hanımı Ümmü Eymen’den nasıl bir çocuk yaptı anlamak mümkün değil. Çünkü Ümmü Eymen Muhammed’e dadılık yapmış. Muhammed onun için “annemden sonraki annem” demiş. Zeyd Muhammed’in üvey oğlu, Ümmü Eymen de annesi gibi kabul ettiği baba mirası köle-dadısı. Aradaki yaş farkı had safhada.

4- Hadra: Hakkında fazla bilgi yok. Azad edildiği söyleniyor.

5- Huleysa: Muhammed’in hanımı Hafza’nın mevlâsı. (Bu kelime bazı yerde köle, bazı yerde azadlı köle veya hizmetçi, sırdaş, dost vb. anlamlar veriyor.)

6- Havle: Muhammed’in hizmetçisi. (Evinini süpürüyormuş.)

7- Rezine (veya Ruzeyne): Muhammed’in Hayber’de ganimet olarak esir alıp evlendiği Yahudi asıllı eşi Safiyye’ye ait. Birinci sıradaki Emetullah’ın annesi aynı zamanda.

8- Radva: Hakkında bilgi yok, sadece isim olarak geçmiş.

9- Saibe: Bilgi yok.

10- Sedise: Hafza’ya ait olduğu söyleniyor.

11- Sellâme: Muhammed’in cariyelerinden Marya’dan olan oğlu İbrahim’e dadılık yapmış.

12- Selmâ: Muhammed’in bir defada azad ettiği dört kölesinden birisi. İbn-i Kesir’e göre aile içinde önemli bir yeri varmış. İyi bir ahçıymış ve Muhammed ile çarşıya da çıkarmış. Hakkında geniş bilgi var ama burada yazmaya gerek yok.

13- Şirin el-Kopti: Muhammed’in çocuk yaptığı cariye Marya’nın kız kardeşi. Mısır kralı Muvakkıs tarafından hediye olarak gönderildi. Muhammed de onu ünlü şairi Hasan b. Sabit’e hediye olarak vermiş.

14- Unkûde: Aişe’ye ait bir cariye.

15- Meymune bint Sad: Muhammed’in azadlı cariyelerinden. Pek çok hadis rivayet etmiş.

16- Meymune bint Uneyse: Muhammed’in azadlı cariyelerinden.

17- Dumayra: Muhammed’in bir defada azad ettiği dört kölesinden birisi.

18- Ümm-ü Ayyaş: Muhammed onu Osman ile evlendirdiği kızına vermiş.

19- Meymune b. Ebi Abis: Bilgi yok.

20- Marya el-Kopti (zevce cariye): Mısır kralı Muvakkıs tarafından hediye edildi. Muhammed’in zevce-cariyesi. Ondan bir çocuğu oldu, adı İbrahim.

21- Nefise (zevce-cariye): Muhammed bir ara Zeyneb’den üç aylığına ilişkiyi kesiyor. Üç ay sonra onunla barışınca Zeyneb kendisine bu cariyeyi hediye ediyor. Bu cariyenin güzelliğinden dolayı Muhammed ona “nefis” anlamına gelen “Nefise” (yani ‘nefis’in dişil olanı) ismi veriyor. Muhammed onu cinsel amaçlı olarak da kullanıyordu.

22- Cemile (zevce-cariye): Bir harpte ganimet olarak hissesine düşüyor ama hangi harp olduğu belli değil imiş (Bence Kureyza esirleri arasındaydı.) Muhammed onu da cinsel ihtiyaçları için kullanıyordu. Tarihçiler bu konuda ittifak etmişlerdir.

Not 1: Kureyza baskınında Muhammed Kureyza kabilesinin erkeklerinin boyunlarını vurdurmuş, kadınlarını da esir almıştı. Muhammed’in payına 1/5 humus hissesi olarak 150-200 civarında kadın ve çocuk ganimet olarak düşmüş, Muhammed de onları Şam esir pazarında sattırıp onların parasıyla savaş için at ve silah almıştır. (Not: Anneler ve çocukları ayrı ayrı satılmış ve çocuklar hem annesiz bırakılmış hem de köle olarak meçhul bir yaşama itilmiştir; akıbetleri bilinmemektedir. Zannımca ufak yaştaki kız çocukları yeni sahiplerinin cinsel istismarına uğramıştır.)

Not 2: Kureyza'da esir alınan Reyhane'yi bu listeye dâhil etmedim çünkü onun cariye olarak mı kaldığı yoksa Muhammed'in hanımı mı olduğu daima tartışmalı bir konu olmuştur. Prof. Dr. Celal Yeniçeri onu zevce-cariye olarak değerlendirmiş.

Erkek Köleleri

1- Usâme: Zeyd'in oğlu. Bu listeye dâhil edilmeyebilir. (Prof. Celal Yeniçeri almış.) Tabii Zeyd'in yaşlı hanımı Ümmü Eymen'den bu çocuğu nasıl yaptığını anlamak mümkün değil. Muhammed son günlerinde Usâme'yi İslam orduları başkomutanlığına getirdiğinde yaşı 18-19 idi.

2- Eslem: Gazvelerde Muhammed'in eşyalarını taşıyormuş.

3- Enese b. Ziyad: Bedir ve Uhud harplerinde Muhammed'in mevlası olarak yer almış.

4- Eymen: Ümmü Eymen'in oğlu Usâme'nin anadan bir kardeşi. Muhammed'in abdest suyunu hazırlarmış. Hüneyn Savaşı'nda ölmüş.

5- Bâzam: Bilgi yok. Adı Tahman olarak da geçiyormuş.

6- Sevbân: Seferde olsun pazarda olsun Muhammed'in yanından hiç ayrılmazmış. Daha sonra Humus şehrine yerleşmiş ve Hicri 54 yılında orada vefat etmiş.

7- Huneyn: O da Muhammed'in abdest alma işlerine yardımcı olur ve su temin edermiş. Ondan kalan suyu da sahabeye takdim edermiş.

8- Zekvân: Bilgi yok.

9- Râfi (Ebu Râfi): Muhammed'in Beni Nadir arazilerindeki kâhyası olarak görev yapmış. Muhammed'e turfanda meyve ve sebzeyi buradan o getirirmiş.

10- Rebâh: Muhammed'i ziyaret edenlerle ilgilenirmiş.

11- Ruveyfa: Kendisi hakkında bilgi yok.

12- Zeyd b. Harise: Çok aşina olduğumuz bir isim. Kur'an'da bile ismi geçiyor. Muhammed'in, hanımı Zeyneb'i aldıktan sonra sürekli komutan olarak sefere çıkarttığı eski kölesi, sonraki üvey oğlu ve başkumandanı.

13- Zeyd Ebu Yesâr: Bilgi yok.

14- Sefîne: Muhammed'in hanımı Ümmü Seleme'nin kölesi. Asıl adı Mehran. Muhammed'e hizmet etmesi şartı ile Ümmü Seleme onu azad etmiş. Gazve ve seriyyelerde eşyaları onun sırtına yüklerlermiş.

15- Selmanu'l Farisi: Muhammed onu ehl-i beytine dâhil etmiş. Hendek Savaşı'nda hendek kazılması önerisi ondan gelir. Epey ünlü bir isimdir. Her yerde detaylı bilgi bulunabilir.

16- Şakrân: Muhammed'e babasından miras olarak kalmıştır. Mureysi (Ben-i Mustalık) gavzesinde elde edilen ganimetlerden yolda dökülenleri toplamakla görevlendirilmiş.

17- Dumayra: İslam öncesi dönemde köle yapılmış. Muhammed onu satın alıp azad etmiş.

18- Tahmân (Mervan): Muhammed'in Hayber'deki arazilerine bakan kâhya-kölesi.

19- Ubeyd: Bilgi yok.

20- Fadâle Yemani: İsmi İbn Hazm tarafından halife II. Ömer için hazırlanan listede geçiyormuş.

21- Kafîz: Bilgi yok.

22- Kirkere: Savaşlarda Muhammed'in eşyalarını taşıyormuş. Ganimetlerden elbise çaldığı için Muhammed tarafından cehennemlik olarak etiketlenmiş. Sahih hadis kaynaklarında geçer bu olay.

23- Keysan: Muhammed'in azadlı kölesi. Muhammed onu azad ettikten sonra mevlası olarak zekâttan bir şey yiyemeyeceğini söylemiş.

24- Mebur el-Kopti: Mısır kralı Mukavkısın Muhammed'e hediye ettiği 3 kardeşten erkek olanı.

25- Midam: Hayber ganimetlerinden mal aşırması nedeni ile Muhammed tarafından ölüm cezasına çarptırılmış ve cezası infaz edilmiştir.

26- Nâfi: Bilgi yok.

27- Nufay: Cemel ve Sıffın harplerine katıldığı söyleniyor ama Muhammed'in yanındaki pozisyonu belli değil.

28- Vâkıd: Bilgi yok.

29- Hürmüz Ebû Keysân: Bedir Savaşı'na katılmış. Muhammed onu azad etmiş ve zekât malından yiyemeyeceğini söylemiş.

30- Hişâm: Bilgi yok.

31- Yesâr: Gatafan ve Süleym harpleri sırasında Muhammed'in eline geçmiş. Güzel namaz kıldığı için Muhammed onu azad etti. Muhammed'in zekât sürülerinin çobanlığını yapıyordu. Ureyne kabilesinden bazı kimseler tarafından gözleri oyularak vahşice öldürülmüş daha sonra da Muhammed onlara misilleme olarak aynı işleme tabi tutmuştur. (Not: Maide-33 ayetinin bu olay nedeni ile "indiği" söylenir.)

32- Ebû el-Hamrâ: Muhammed'in hizmetçisi olarak geçiyor ama ne hizmetinde bulunduğu belirtilmiyor.

33- Ebû Seleme: Muhammed'in çobanı.

34- Ebû Safiyye: Bilgi yok.

35- Ebû Dumayra: Daha önce adı geçen Dumayra'nın babası. İslam öncesi dönemde köle yapılmış ve daha sonra Muhammed tarafından satın alınmıştır. Muhammed daha sonra onu ehl-i beytine almıştır.

36- Ebû Ubeyde: Azadlı köle. Ahçılık yapıyormuş.

37- Ebû Asîb: Azadlı köle olarak geçiyor.

38- Ebû Kebşe Süleym el-Enmârî: Uhud ve sonraki diğer harplere katılmış. Muhammed'den çokça hadis rivayet etmiş.

39- Ebû Muveyhibe: Ben-i Mustalık gazvesinde Aişe'nin devesini sürenlerden. Zannımca o da Aişe'nin kölesi idi. Muhammed onu daha sonra azad etmiştir.

Hürlerden Hizmetçileri

1--Enes b. Malik 2--Esla b. Şerîk 3--Esma b. Harise 4--Bukeyra 5--Bilal b. Rebâh el Habeşî 6--Habbe ve Sevâ 7--Zu-Mıhmar 8--Rabî'a b. Ka'b el-Eslemi 9--Sa'd 10--Abdullah Revâha 11--Abdullah b. Mesûd 12--Ukbe b. Âmir 13--Kays b. Sa'd 14--Mugîra b. Şu'be 15--Mikdâd b. Esved 16--Mûhacir 17--Ebu's-Sehm 18--Ebu Bekir: İlginç ama İbn Kesir onu da Muhammed'in hizmetçisi olarak göstermiş.

Not: Yukarıdaki "hür hizmetçiler"le ilgili bilgilere girmiyorum, istediğiniz kadar çok bilgiyi İnternet'te bulabilirsiniz.

Toplam: 22+39+18=79 köle

Bu konuda en geniş bilgi İbn Seyyidi'n-Nas (Seyiddünnas)'da. Toplam 53 erkek köle 15 cariye ve 18 sahabelerden hür hizmetçi ismi geçiyormuş. (Bu bilgi Arif Tekin'de geçiyor) İbn-i Kesir'in (el-sira) siretinde de Muhammed'in kölelerinin 40 kadarınının ismi hayat hikayesi dâhil verilmekteymiş. İbnu'l Kayyum da ise 45 köle ismi geçiyormuş. İbn Sad (ö. 230) ise sadece 17 köleden bahsediyormuş. Ayrıca; Hammâd (ö. 267 h.)---Teriketû'n Nebi Hakim-Müstedrek Moğultay-el-İşare İbnu'l Cevzi-Telkih bu konuda kaynaklar arasında. Muhammed'in Zevceleri Muhammed'in en az 30 zevcesi olmuştur. Bu aşağıdaki liste sadece yarısı olup geri kalan yarısı ile ilgili çalışmayı da ileriki günlerde bitirmeyi düşünüyorum. Bütün bilgiler kaynak gösterilerek verilmiştir. Bu konuda en kapsamlı çalışma Arif Tekin'in "Muhammed'in ve Kurmaylarının Hanımları" olup bu aşağıdaki bilgiler bu kaynağa dayanmamaktadır. Bütün bilgiler kitap veya internet linki bağlamında İslam kaynaklarından alınmıştır.

1- Hatice: (28 ya da 40 yaşında) Huveylid'ibn Esed'in kızıdır. Daha önce Ebû Hale Zürâre ile evlenmiş ve ondan Hind adında bir kızı olmuştur. O ölünce de Atik ibn Aiz ile evlenmiş Abdu Menaf isiminde bir çocuğu olmuştur; sonra ondan boşanıp Muhammed ile evliliğinde 6 çocuğu olmuştur ama gerek yaşı gerekse çocuklarının bazılarının Muhammed'den mi yoksa önceki kocalarından mı olduğu konusu tartışmalıdır. Özellikle Şii'ler Fatıma dışındaki kızlarının Muhammed'den olmadığını; ikinci kocasından veya kızkardeşinin çocukları olduğunu söylerler. Yaşı 28 ya da 40'tır.

2- Sevde bint Zem'a: (50-55 yaşlarında olduğu söylenir.) Muhammed'in eşleri arasında en az bilgi sahibi olduğumuz odur. Muhammed ile evlenmeden önce es-Sukran ibn Amir ile evli idi. Kocası onu Habeşistan'a götürmüş orada Hristiyan olmuş ama Sevde müslümanlığını korumuştur. Daha sonra kocası ölünce Mekke'ye geri dönmüş ve Muhammed bakılması ve yetiştirilmesi gereken ufak çocuklarını yetiştirmesi için onunla evlenmiştir. O da Muhammed'in çocukları ile kendi çocukları gibi yakından ilgilenmiş ve onları yetiştirip büyütmüştür. Lakin Muhammed ondan gördüğü bütün bu iyiliklere rağmen Sevde'nin yaşlı oluşuna daha fazla tahammül edemeyip onu boşamak istemiştir. Prof. İbrahim Canan, Müslim, Rada 47'den olayı şöyle aktarır: "Hz. Sevde (r.a.)'yi Efendimiz boşamak isteyince, büyük kadın gelmiş ve Allah Resulüne adeta yalvarmış...gününü Aişe (r.a.)'ye verdiğini ortaya koymuş, tek isteğinin peygamber zevcesi olarak vefat etmek olduğunu ifade etmişdi ki, bunlar Allah Resulü'nün nikâhı altında kalabilmek için yapılan fedakarlıklardı." [Hadis Ansiklopedisi-Kütüb-i Sitte, c.3, s.

69] Ölmeden önce kendi oturduğu daireyi Aişe'ye vasiyet etmiş ve o ölünce Aişe kendi yatak odasını genişletme imkanı bulmuştu. Bu bilgiyi de Hamidullah İslam Peygamberi s.561 no.1101'de Samhûdi, 2, s. 464'den yaptığı aktarımda buluyoruz.

3- Aişe: (Yaşı kesin olarak 9 'dur) Ebu Bekr'in kızıdır. Muhammed kendisi ile nikâhlandığında henüz 6 yaşındaydı, zifafa girdiğinde ise 9. Aişe başlı başına ayrı bir başlık konusudur, bu liste içinde detay bilgi vermeyeceğim ama bilahire ayrı olarak inceleyeceğim. Şimdilik Martin Lings (Ebubekir Siraceddin)'in Hz. Muhammed'in Hayatı kitabı s.142'den bir ufak bir aktarım yapıyorum: "Aişe (r.a.) şöyle anlatıyor: Ben arkadaşlarımla beraber bebeklerimle oynardım. O sırada Peyganber (s.a.v) gelirdi. Onu görünce arkadaşlarım kaçışırlardı. Fakat Peygamber (s.a.v) onları ben onlarla beraber olmak istediğim için geri getirirdi. Bazen onlar kaçmaya fırsat bulamadan: "Olduğunuz yerde kalın" derdi. Çocukları sevdiği ve kızlarıyla oynamaya alışık olduğu için bazen onlara katılıp oyun oynardı. Oyuncakların ve bebeklerin birçok rolleri vardı. Aişe (r.a.) şöyle diyor: Bir gün ben oyuncaklarımla oynarken Peygamber (s.a.v) içeri girdi ve: "Ey Aişe bu hangi oyun?" dedi. Ben "Süleyman'ın atları" dedim. O da bana güldü. Fakat bazen geldiğinde onları rahatsız etmemek için cübbesine bürünür beklerdi."

4- Hafsa: (Yaşı 18-22 arası olarak geçer kayıtlarda) Ömer'in kızıdır. Daha önce Huneys ibn Huzafe ile evliydi ama kocası H. 3. yılında Uhud'da hayatını kaybetti. Hafsa 18 yaşında dul kalmıştı ve babası onu önce Ebu Bekr'e vermek istedi ama o kabul etmedi sonnra Osman'a vermek istemesine rağmen Osman da evlenmek istemedi. (Neden acaba? Belki Uhud'da ölen kocası Osman'ın yakın bir arkadaşıydı ve Osman onunla evlenme fikrini "etik olarak" kabul edemedi) Bunun durumu Muhammed'e söyleyen Ömer, Muhammed'den şöyle dedi: "Ya Ömer! Hafsa, Osman'dan, Osman da Hafsa'dan daha hayirli birisiyle evlenecektir." Ömer büsbütün merak içerisinde kalmıştı. Osman'dan daha hayırlı damat kim olabilirdi ki? Aradan birkaç gün geçtikten sonra Muhammed Hafsa'ya talib oldu—Osman'dan daha hayırlı olan kişi kendisiydi—Ömer'e dedi ki: "Sen kızın Hafsa'yı bana nikâhlarsın. Ben de kızım Ümmü Gülsüm'ü Osman'a nikâhlarım..." İlginçtir ama Sünni kaynaklarda Ebu Bekr ve Osman'ın Hafza'yı almayı reddetmesinin sebebi olarak bu iki ismin de "Peygamberlerinin Hafza ile evlenmek istediğini bilmeleri" diye geçer. Ömer onların teklifini reddetmelerine çok içerlenmiş ve kızmıştı, normal koşullarda bu iki ismin de saygı ve sevgi duydukları Ömer'in teklifini reddetme davranışında bulunmaları biraz uzak ihtimal, bu yüzden bu tahmin daha uygun düşüyor bu bağlamda. Ebu Davud'da Ömer'den yapılan bir aktarım ile Muhammed'in onu boşadığı ama sonra tekrar geri aldığı (talak-ı reci) yazılıdır. (Ebu Davud Talak, c. 2, 2276) Bu durum İbn İshak ve Taberi'de (c. 9,

dipnot 884, s. 131) de geçer. (Talak-ı reci: Koca bir defa “boş ol”, “seni boşadım” derse ve sonra pişman olup eşine dönmek isterse ve kadının iddet müddeti geçmemişse mehir vermeden ve tekrar nikâh kıymadan eşine dönebilir. Sadreddin Yüksel)

Hafza'nın yaşını şöyle hesaplayabiliriz: Hicret yılı 622'dir. Hicretin 45. yılı ölmüştür (S. Ateş, s. 332) Yani 667 yılında vefat etti. Öldüğünde 60 yaşındadır (Taberi, c. 39, s. 174) O halde doğumu 607’dir. Kocası Uhud savaşında ölünce dul kaldı. Uhud savaşı yılı 625 tir. Bu durumda dul kaldığında 18 yaşındadır Babası Ömer o dul kalır kalmaz onu evlendirmek için Ebu Bekr ve Osman'a gitmiştir, kabul görmeyince Muhammed almıştır. Bu durumda muhtemelen dul kaldığı sene evlenmiştir ve yaşı 18'dir. (Tabii 1 veya 2 yaş fazla olma ihtimali de Muhammed'in onu kocasının ölümüden ne kadar süre sonra aldığına bağlı olarak mümkündür)

5- Zeyneb binti Huzeyma: (30 yaşındaydı) Necidli Huzeyme'nin kızı. İlk kocası müslüman Tufeyl ibni Haris idi ama ondan boşanıp kardeşi Ubeyde bin Haris ile evlendi o da Bedir'de hayatını kaybedince dul kaldı. Muhammed onu amcasından istedi ve 400 dirhem gümüş mehir vererek aldı. Muhammed onunla evlendiğinde 30 yaşındaydı (Hamidullah, İslam Peygamberi S. 564, n.1104) Muhammed ile evlendikten üç ya da sekiz ay sonra vefat etti.

6- Zeyneb bint Cahş: (Yaşı 35 ya da 36’dır.) Cahş ibn Riab'ın kızı olup asıl adı Berre'dir. Muhammed onun ismini Zeyneb olarak değiştirmiştir. İlginçtir ama Muhammed'in Mustalık gazasında esir aldıktan sonra nikâh kıydığı Cüveyriye'nin de ilk ismi Berre'dir. Muhammed'in bizzat kendisinden "Zeyd'in zevcesi" diye bahsederek Kur’an ayeti “indirdiği” tek eşi odur (Ahzab 35-37) ve Zeyneb Hane-i Saadet'te ki eşler arasındaki böbürlenme yarışında hep bunu öne çıkararak diğer eşlere havasını atardı. Muhammed Zeynebi alarak daha önce gayrimeşru olarak görülen bir anlayışı yıkımış ve bunun yerine üvey oğlunun hanımı ile evlenmeyi Kur’ani anlamda helal kılmıştır. Uğruna ayet bile indirmiş olması aşağıda Hamidullah'tan aşağıda okuyacağınız bir durumun sonucudur:

".... Resulullah'ın sürekli müdahalesine rağmen Zeyd boşanmak istiyordu. Bir gün Resulullah (AS) onun ailesine karşı gösterdiği bu tutumu değiştirmek amacıyla bizzat evinde onu ziyarete gitti ise de Zeyd'i evde bulamadı. Zeyneb evdeydi ve yaklaşık 36 yaşında olmasına rağmen, safranlı suda yıkanmış elbisesi içinde pek cazibeli bir duruşu vardı; bu görüntü karşısında Resulullah (AS) şöyle söylenmekten kendini alamadı: "Gönüller bir halden diğer bir hale evirip çeviren Allah'ın şanı ne yücedir!" (M. Hamidullah, İslam Peygamberi, s. 566, no. 1106)

Zeyneb'in yaşı: Hicret yılı 622'dir Evlendiği yıl (H.3 yılı) 625'dir Hicretin 20. yılı vefat etmiştir. (Hamidullah, s. 567) Yani 642 yılında Vefat ettiğinde 53 yaşındaydı. (Taberi, c. 39, s. 182) O halde doğum tarihi 642-53=589'dur. O halde evlendiğinde yaşı 625-589=36'dır.

7- Ümmü Seleme: (Yaşı 27 ya da 29'dur) Ebu Umeyye'nin kızıdır. İlk kocası Ebu Seleme ile birlikte İslam'ı ilk yıllarında kabul etmişti. Kocası Habeşistan'a hicret eden müslümanlar arasındadır ve akrabaları onun hicret etmesini engelleyip Mekke'de tutmuşlardır ama daha sonra Medine'ye tek başına gitmesine izin vermişlerdir. Hicretin 3 yılı olan 625'de Uhud Savaşı'nda kocası hayatını kaybetmesi üzerine 1 yıl yas tutmuş sonra da Muhammed ile 626 yılında evlenmiştir. İlginçtir kocası Uhud savaşında müslüman bir mücahit olarak hayatını kaybemiştir ama Uhud savaşında müslümanların ağır yenilgi almasına neden olan ünlü komutan Halid b. Velid'in de onun yakın akrabası olduğu söylenir. Genellikle yaşlı olduğu hatta Muhammed'den 1 yaş küçük olduğu söylenir ama bu koskoca bir yalandır. Vefatının hicretin ya 59. yılı ya da 61. yılı olduğu hemen hemen her kaynakta geçer ve ayrıca öldüğünde yaşının 84 olduğu da geçer. Öyleyse hesabımızı şöyle yapabiliriz: Ümmü Seleme'nin yaşı: Hicret yılı 622'dir. 59. hicret yılında öldü (Sahih Müslim, c. 2, dipnot: 1218, s. 435) Yani 681 yılında vefat etti Öldüğünde 84 yaşındaydı. (Sahih Müslim c.2 dipnot: 1218 s.435) Öyleyse doğumu 597'dir. 625 yılında Uhud'da kocası öldü ve dul kaldı. 1 yılı kocasının ölümüne üzülerek geçmiştir. (Hadislerde onun böyle yas tutması oldukça fazla geçer) 626 yılında Muhammed onu almıştır. Bu durumda yaşı 626-597 =29'dur. Ama eğer Hicretin 61. yılında vefat etti ise o zaman yaşı 27'dir.

8- Cüveyriye: (13, 14 ya da 15 yaşındadır) "Cüveyriyye", "cariyecik" demek. Çok küçük yaştaydı o sırada. 13 yaşında... Asıl adı Berre'dir ve Yahudi Mustalık oğullarından Haris ibn Ebi Dırar'ın kızıdır. Kocasının ismi Musaf bin Safvan'dır ama Muhammed'in adamları baskın sırasında onu öldürmüştür.

Beni-Mustalık baskınında esir düştü ve Sabit ibn Kays ibn Şemmas'ın payına düşmüştür. Sâbit onunla mukâtebe yapmıştır. (Mukâtebe: Kölenin bedel karşılığı hürriyetinin verilmesi antlaşması) Cüveyriye'nin hürriyetinin bedeli 400 dirhemdir (ki karşılaştırma yapabilmeniz için şu örnek yerinde olacaktır: O dönem Mekke valisin maaşı aylık 30 dirhemdir) ve bu bedeli ödeyerek onu geri alacak olan ailesi de (öldürülen kocası hariç) esir durumundadır ve bütün servetleri de ganimet olarak ele geçirilmiştir.

Cüveyriye umutsuz bir durumdadır. Bu yaşadıkları onun gibi daha çocuk denecek yaştaki ufak bir kız için fazlasıyla ağırdır ve şok edicidir. İlginçtir ama birileri bu

kızın oldukça güzel bir kız olduğu konusunda Muhammed'e haber uçurmuş ve böyle bir güzelliğin ancak ona layık olduğunu söylemişler ve bunun üzerine Muhammed de onu yanına çağırmıştır. (Tabii kaynaklarda onun Muhammed ile görüşmek istediği de yazılıdır.) Cüveyriye'nin o an ki halet-i ruhiyesi köle olmayı kabul edememiş ve kendisini özgürlüğe kavuşturmak için çırpınan ve fazlasıyla korku içinde olan ufacıcık bir kız izlenimi vermektedir. Muhammed ile yaptığı konuşma şöyle geçer: "Ey Allahın Elçisi! Ben kabilemin başkanı el-Haris'in kızıyım; başıma gelen felaketi ve içine düştüğüm durumu görüyorsun. Özgürlüğümü tekrar elde edebilmem için bana yardım et! Allah da sana yardım edecektir" (Hamidullah'ın Muhabbar s.89-90'dan aktarımı) Buna cevaben Muhammed de der ki: "Bundan daha iyisini ister misin?" diye sordu. O da: "Bundan daha iyisi nedir" diye sordu. O: Senin fidyeni ben ödeyeyim, sen de benimle evlen" dedi.

Muhammed böyle dünya güzeli körpecik kıza, çözüm olarak kendisi ile evlenmeyi teklif etmiş o da kabul etmek zorunda kalmıştır; hem de kocasının ölümünden sorumlu olan birisinin teklifini. Muhammed onun hürriyet bedeli olan 400 dirhemi Sâbit'e ödeyerek onu satın alır.

Daha da ilginç olanı kaynaklar Cüveyriye'nin babası Haris'in kızının fidye bedelini ödemek için Muhammed'in yanına develer ile birlikte geldiğini ve bu develeri fidye bedeli olarak ödemek istediği yazar.

Haris Muhammed'in yanına gelerek ona şöyle der: "Sen kızımı esir aldın, işte fidyesi" Muhammed: "Fakat Akik ovasında gizlediğin iki deve nerede?" diye sorar. Bunun üzerine Haris o iki deveyi de getirerek onları da Muhammed'e verir. (Bu bilgi Martin Lings yani Ebubekir Siraceddin'in "Hz. Muhammed'in Hayatı", s. 259'da vardır.) Tabii bu kızcağız kocasının katili ile evlenecek ve daha kocasının kanı kurumamışken zifafa girmek zorunda kalacaktır.

Cüveyriye'nin yaşını matematiksel olarak hesaplayalım: Hicret yılı 622'dir. Hicret'in 57. yılında vefat etti. (Hamidullah, s. 568) O halde vefat tarihi 679'dur. Vefat ettiğinde 65 yaşındaydı. (S. Ateş, s. 333) Öyleyse doğum tarihi 614'tür. Evlendiği yıl 628'dir. (Beni Mustalık gazası hicretin 6. yılıdır) O halde evlendiğinde yaşı: 628-614=14'tür.

9- Ümmü Habibe: (Yaşı 32'dir) Asıl adı Remle'dir. Ebu Süfyan'ın kızı. İslamı'ın ilk yıllarında kocası ile birlikte müslüman olmuştu. İlk kocası Ubeydullah ile Habeşistan'a hicret etmiş orda kocası Hristiyan olmuştu. Muhammed Habeşistan'a

bir elçi göndererek onunla nikâhını gıyaben kıymış ve elçi ile birlikte onu getirtmiştir. Bu evlilik Hicri 6. yılda oldu.

Babası Muhammed'in ezeli düşmanıdır. Muhammed onun kızını almış ve belkide bu düşmalığı gidermek istemiştir. Ama Süfyan kızı Ümmü Habibe Muhammed ile evlendikten sonra çok değişmiştir. Bir gün Medine'ye Muhammed ile görüşmeye gider ve bir arada da kızını görmek için Muhammed'in evine gider ve kızı ile şu konuşma geçer aralarında:

"...Önce, kızının, yani Resulullah (AS)'in hanımı olan Ümmü Habibe'nin yanına vardı. Küçücük odasında, yerdeki tek sergi, Resulullah (AS)'ın yatağı idi. Ümmü Habibe bunu derhal dürüp kaldırdı. Babası: "Niçin böyle yaptın?" diye sorunca, ona şöyle cevap verdi: "Bu Allah'ın Resulünün yatağıdır. Sen ise bir putperestsin ve buna oturamayacak kadar necîssin, pissin." Ebû Süfyân ise şu cümleleri homurdandı: (Yazık hem de çok yazık. Hamidullah "homurdandı" ifadesi ile güya Ebu Süfyan'ı küçümsemeye çalışıyor ama bu tip ifadeler ancak yazarını küçültür, hele hele söz konusu baba-kız arasındaki bir diyalog ise)

"Kızcağızım! Sen bizi terk ettiğinden beri ne kadar değişip bozulmuşsun. (Hamidullah, İslam Peygamberi, s. 568-569)

Yaşını şöyle hesaplayabiliriz: Hicret yılı 622'dir Hicri 44. yıl vefat etti (İbn Sa'd, et-Tabakat c.8, s.100) O halde 666 yılında vefat etti. 70 yaşında iken vefat etti (İbn Sa'd, et-Tabakat c.8, s.100) O halde doğum tarihi 666-70=596'dır. Evlendiği tarih 628'dir (Hicri 6. yıl) O halde evlendiğinde yaşı 628-596=32'dir.

10- Safiyye: (Yaşı 17'dir) Huyeyy b. Ahtab'ın kızıdır ve asıl adı Zeyneb'dir. Muhammed Hayber'in fethinden sonra kocası Kinane b. Ebi Hukayk'ı mücevher dolu "Mesk"in yerini öğrenmek için işkence yaptırdıktan sonra boynunu vurdurarak öldürmüş ve ayırca babası ile kardeşi de Muhammed tarafından öldürülmüştü. (Bu konuyu yakında "Hayber ve Allah'ın vaad ettiği ganimetler" konulu başlıkta daha detaylı inceleyeceğim) Safiyye sadece 2 aylık evli bir kadındı. Muhammed onu esir aldığı kadınlar arasından "safiyy" payı olarak seçmişti.(yani daha ganimet dağıtılmadan önce, Muhammed'in ganimetler arasında istediği malı keyfince seçtiği bir liderlik hissesi olarak)

Katâde (r.a.) anlatıyor: Resulullah gazveye bizzat iştirak edince onun sehm-i safiyy denen riyaset hissesi olurdu. Bu hisse, taksimden önce köle, cariye, at gibi ganimete dâhil mallardan dilediğinden alırdı. Safiyye validemiz de işte bu hissedendi. Gazveye bizzat iştirak etmediği takdirde bu hisse gıyabında ayrılırdı,

ancak bu durumda seçme hakkı yoktu (ne ayrılmışsa onu kabul ederdi)" [Ebu Davud, Harâc 21, 2993]

Not: Kaynaklar da Safiyye'nin önce Muhammed'in elçisi Dıhye'nin payına düştüğü sonra da yine birilerinin bu güzel kadının ancak bir Allah resulüne yakışacağını söylemeleri üzerine Muhammed'in onu yanına getirttiği ve yüzünü açarak baktığı sonra da Dıhye'ye Safiyye'nin görümcesi yani Kinane'nin kızkardeşini verdiği de yazılıdır. Bu iki ayrı rivayet çelişkilidir çünkü sahm-i safiyy payı daha ganimet dağıtılmadan önce riyaset (liderlik) hissesi olarak komutan tarafından ve onun istediği şekilde seçilir ve bundan sonra ganimet dağıtımı başlar. Tabii Muhammed bu ganimet dağıtımında 1/5 humus payını ayrıca alır.

Muhammed asıl adı Zeyneb olan bu genç ve güzel kızın ismini "ganimet payı / ganimet malı" anlamına gelen "Safiyye" olarak değiştirdi. Artık bir ganimet malı olduğu isminden bile anlaşılıyordu. İlginçtir ki, Muhammed bu evliliğinde bir Kur'ân ayetini de ihlal etmişti.

Bakara 234. Sizden ölenlerin, geride bıraktıkları eşleri, kendi başlarına (evlenmeden) dört ay on gün beklerler. Bekleme müddetlerini bitirdikleri vakit, kendileri hakkında yaptıkları meşru işlerde size bir günah yoktur. Allah yapmakta olduklarınızı bilir.

Muhammed apaçık Kur’an’daki "iddet süresi" ile ilgili ayeti ihlal ediyordu. "....Daha sonra Allah'ın elçisi Hayber dönüşünde, yolda Enes'in annesinin bezediği Safiyye ile zifaf olmuştur" (Buhari Meğazi 64)

".... Hz. Peygamber Hayber’den ayrılıp bir hayli yol aldıktan sonra konakladığı Sahba' mevkiinde Hz. Safiyye ile gerdeğe girmiştir. (İslam Tarihi, A. KÖKSAL, 14/291)

Evet, Muhammed'in Hayber'de 4 ay 10 günden daha fazla kaldığını ispatlayacak olan varsa buna cevap verebilir.

İlginç bir bilgi de vardır kayıtlarda Safiyye ile ilgili:

"Ölüm döşeginde iken, mallarının üçte birini Yahudi dinine bağlanmakta ısrar eden yeğenine vasiyet etti. Bazı Müslüman sahabeler bu vasiyetin yerine getirilmesine karşı çıkmışlar, ancak Muhammed (AS)’in hanımı Ayşe, araya girerek vasiyet yapılanın lehine taraf tutmuştur" (Hamidullah. s. 569 no. 1110)

Peki ama ne kadar malı miras olarak bıraktı Safiyye? Oldukça yüklü bir miktar olduğunu ve gayrimenkuller de bulunduğu yazılıdır kayıtlarda (100 bin dirhem

değerinde) kızkardeşinin oğluna bırakmıştır. (Not: O dönem Mekke valisinin aylık maaşı 30 dirhem idi). Martin Lings / Ebubekir Siraceddin der ki: "Safiyye 17 yaşında ve Kinane ile evleneli henüz iki ay olmuştu." (s.287)

Aynı şekilde, Taberi (c. 39, s. 184)'de de 17 yaşında olduğu, İngilizce kaynaklardan öğrendiğim kadarıyla, yazılıdır.

Yaşını şöyle hesaplayabiliriz: Hicret yılı 622'dir. Hicri 50 yılında vefat etmiştir. (Hamidullah, no. 1110) Yani 672 yılında Vefat ettiğinde 60 yaşındaydı. (Vefat ettiği yaşı Türkçe kaynaklarda bulamadım ama internetteki ingilizce Arap sitelerinin hepsinde 60 olarak geçiyor) O halde doğum tarihi 612'dir. Evlendiği yıl 629 (Hayber'in fethi) O halde evlendiğinde 629-612=17 yaşındadır.

11- Meymune binti Haris: (36 yaşındadır) Haris kızıdır. Asıl ismi Berre'dir (hatırlarsanız Zeyneb b. Cahş ve Cüveyriye'nin de adı Berre idi) İslamiyetten önce Mes´ud b. Amr ile evliydi ve ondan ayrılıp Ebu Rühm b. Abduluzza ile evlendi ve onun ölümü ile dul kaldı. Kendisini Muhammed'e hibe etmiş ve bu yüzden mehir alamamıştır. (İbn Sa´d, Tabakâtü´l-kübrâ, c. 8, s. 132) bu bilgi ayrıca (Sahih Muslim c.2 no 1919)da bulunuyor.

Ahzab Suresi'nin 50. ayetindeki mehirsiz olarak kendini Muhammed'e hibe eden kadının o olduğu söylenir. (Bu ayetteki isim için kaynaklarda başka isimler de zikredilir.)

Aişe diyor ki bu kendini hibe etme konusu ile ilgili: "Olacak şey mi? Bir kadın utanmaz mı ki, kendini bir erkeğe armağan etsin?" (Buhari, e's-Sahih, Kitabu Tefsiri'l-Kur'an/336, Müslim hadis no: 1464; Tec-rîd, hadis no: 1721.) Muhammed Hudeybiye anlaşması gereği çıktığı 3 günlük Umre ziyaretini uzatmak için Meymune ile yapacağı nikâhı bahane olarak kullanmak istedi ve Mekkelilere şu öneride bulundu:

— İsterseniz, zevcemle evlenme törenini yapmak üzere burada üç gün daha oturayım ve çekeceğim düğün ziyafetine sizi de çağırayım.

Onlarda şu cevabı verdiler:

— Artık yanımızdan ayrılıp git! Müddet dolmuştur!

Muhammed cevaben:

— Ben sizden bir kadını nikâhlamışım. Onunla evlenme törenini yapıncaya kadar bırakılmamdan size ne zarar gelirdi. Ne olurdu, beni bıraksaydınız da, evlenme

törenimi aranızda yapsaydım, sizin için yapacağımız düğün yemeğimizde de bulunsaydınız? diye ısrar eder ve Böyle yapmak, size düşmez, yaraşmaz mıydı?

diye ekler.

Kureyş temsilcileri:

— Senin düğün yemeğinde bulunmak, bize gerekmez! Bize ne sen, ne de düğün yemeğin gerek! Hemen çık git artık yanımızdan! (Asım Köksal, İslam Tarihi) İlginç diyaloglar.

Muhammed nikâhını bile siyasi bir amaç için kullanıyordu.

Yaşını şöyle hesaplayabiliriz: Hicret yılı 622'dir. Hicri 51'de vefat etti (Hamidullah, s. 570) Vefat yılı 673'tür. Vefat ettiğinde 80 yaşındaydı.(Bütün kaynaklarda geçer) O halde doğumu 593'tür. Evlilik yılı 629'dur. (Hudeybiye'den 1 yıl sonra "umre" ziyaretinde) O halde evlendiğinde 629-593=36'dır.

Tabii S. Ateş (Kuran'a Göre Hz. Muhammed'in Hayatı, s. 334) de onunla 61. hicret yılında evlendiğini yazar. Eğer Ateş haklıysa o zaman Meynune'nin yaşı 10 yaş daha düşerek 26' ya iner. Şimdilik Hamidullah'ı dikkate aldım ama bu durumu araştıracağım. 12- Fatıma Dahhak bin Süfyan (el-Kilâbiyye): S. Ateş'ten aynen aktarıyorum: "Hicretin 8. yılında Peygamberin kendisi ile evlendiği Fatıma, gerdek esnasında Peygamber'den Allah'a sığınınca Peygamber onu boşamıştır. Daha sonra "Ben ne bahtsızım!" diyerek kendisini kınayan Fatıma, 60. Hicret yılında ölmüştür." (Kuran'a Göre Hz Muhammed'in Hayatı, s. 334-335) Eğer öldüğü zamanki yaşı hakkında bilgi var ise o zaman evlendiği zamanki yaşını çıkartabiliriz ama ben bulamadım.. 13- Reyhane binti Zeyd: Yahudi Kureyza kabilesine mensup idi. Güzelliği ile meşhur genç bir yahudi kadını idi. Kocasının ismi Hakem idi ve Kureyza baskınında öldürülmüştü. Geriye kalan babası, kardeşleri ve diğer erkek akrabaları ise Kureyza esirlerleri arasında boynu Zübeyr ve Ali tarafından vurulanlar arasındaydı. Reyhane'nin Muhamed'in eşi olup olmadığı ve cariyesi olarak kalmış olabileceği de hep tartışma konusu olmuştur. İbn Sa'd da onun "safiyy" payı olarak daha ganimetler dağıtılmadan önce Muhammed'in onu kendisine ayırdığı ve onu hür zevceleri arasına kattığı yazılıdır. Kurtubi'ye göre de Muhammed kendisini azad edip onunla evlenmiştir. İbn İshak da ise cariye olarak kaldığı yazılıdır. Hamidullah Belzuri'den yaptığı bir aktarma da Muhammed ve Reyhane arasında şöyle bir konuşma geçtiğini anlatır: Muhammed onu nikâhlama önerisinde bulunmuş ve böylece özgürlüğüne kavuşacağını söylemiş, o ise şu cevabı vermişti: "Beni nikâhlamaktansa cariyen olarak al! Ben bir cariye kadın olarak kalmayı yeğlerim, zira hür müslüman

kadınlar gibi başıma örtü ve yüzüme peçe takmak istemiyorum" (İslam Peygamberi s.573 no: 1117) Ayrıca siyer kaynaklarında (İbnu'l Kayyum 1/113, Cevzi, el-Vefa 647) Muhammed'in ona 500 dirhem gümüş mehir bedeli vererek nikâhına aldığı ve gecelerini de öteki hür hanımlarıyla olduğu gibi eşit paylaştığı da yazılıdır. Hamidullah'ın Samhûdi'den yaptığı aktarımında ise Reyhane Medine'ye yerleşmemiş eski evinde oturmaya devam etmiştir. Başka kaynaklarda da Muhammed'in Reyhaneyi bu eski evinde düzenli olarak ziyaret ettiği yazılıdır. Reyhane'nin yaşının her kaynakta 19 olduğu rivayet edilir. Ölüm tarihi ise Hicri 10. yıldır. 14- Sena binti Esma (el-Neset bint Rifa): Benu Kilab veya Benu Harm kabilesindendir. Muhammed'in onunla nikâhlandığı hemen hemen her kaynakta geçer. Aynı şekilde zifafın gerçekleşmediği de yazılıdır. Taberi, c.9, s.135-136 ve c. 39 s. 166'da Muhammed ile nikâhının kıyılmasının peşinden evlilik tamamlanmadan önce öldüğü yazılıdır. İslami kaynaklar da onun Muhammed ile evlendiği için duyduğu sevinçten dolayı öldüğü bile yazılıdır. Not: Aslında İslam tarihçileri evlilik konusunda "Nikâh mı, zifaf mı, peçe mi kriter alınmalıdır?" gibi sorularla kendilerine meşgale yaratırlar. Bu yüzden genellikle zifafa girmediği kadınları eş listesine koymazlar ve bu şekilde Muhammed'in eşlerinin sayısını düşürmeye çalışırlar. İlginçtir ama eğer zifaf kriter ise o zaman neden Marya ve Nefise gibi (hatta Reyhane de) Muhammed'in cinsel ilişkide bulunduğu cariyelerini eşler listesine dâhil etmezler? Bazı İslam âlimleri bunlara "zevce-cariye" demişlerdir ama eş listelerinde bunlar dâhil edilmez ve mümkün olduğu kadar Muhammed'in eşlerinin sayısı düşük tutulmaya çalışılır. Tabii aynı zaman dilimi içinde Muhammed'in en fazla 9 kadınla evli olduğunu söyleyerek bu rakamı tek haneli hale getirme konusunda gösterdikleri hüner de takdire şayandır. 15- Esma (Ümeyme) ibn Cevn: Numan ibn Şürâhil el- Cevn el-Kindiyye'nin kızıdır. Bu kadın ile ilgili en ilginç satırlar S. Ateş'te var: Peygamber gerdekte yanına varıp da "Gel!" deyince "Sen gel!" demiş Peygamber de onu boşamıştır. Bir rivayete göre Allah'a sığınan kadın bu kadındır. Buhari de şöyle diyor: Allah'ın elçisi (s.a.v) Şurahil kızı Umeyme ile evlendi. Yanına varıp elini uzatınca kadın hoşlanmaz bir tavır takındı. Peygamber Useyd'e bu kadını donatıp, iki beyaz keten elbise giydirerek geri göndermesini emretti. Başka bir rivayete göre peygamber Esma'ya. "Kendini bana hibe et!" dedi. Esma "Kraliçe kendini çobana hibe eder mi?" deyince Peygamber onu teskin etmek için elini onun üzerin koydu. Esma: Senden Allah'a sığınırım" dedi. Peygamber "Sığınacak yere sığındın ve tam sığındın" dedi ve Ebu Useyd'e, o kadına iki râziki elbise giydirip ailesine ulaştırmasını emretti." (S. Ateş - Kur’an’a göre Hz. Muhammed’in Hayatı, s. 335) Kütüb-i Sitte de bu konudaki rivayet şöyle geçer: 5583 - Hz. Aise radiyallahu anha anlatiyor: "Ibnetu'l-Cevn Resulullah aleyhissalatu vesselam'in yanına girince:

"Senden Allah'a sığınırım!" dedi. Aleyhissalatu vesselam da: "Gerçekten büyüğe sığındın. Ailene dön!" buyurdular." Buhari, Talak 3; Nesai, Talak 14, (6, 150). Buhari Talak (Kitab'u Talak)'da 1832, 1833 no'lu hadislerde de S. Ateş'in verdiği bilgileri bulabilirsiniz. (Not: İnternet'te rahatlıkla bulabilirsiniz.)

Muhammed ve Arap Putperestliği

İslam ve Muhammed nasıl ortaya çıktı? Muhammed bir mağarada hayal gördü ve şimdi 1,5 milyardan fazla insan ona inanıyor. Bu mudur? Elbette hayır, yani sadece bu değil. İslam'ı ve Muhammed'i ortaya çıkaran bazı koşullar ve olaylar var. O zamanki Arap toplumundaki bu değişiklikler bazı peygamberler ortaya çıkardı. Bazı şairler çıkıp peygamberlik iddiasında bulundular. İçlerinden Muhammed değil de bir başkası da galip gelebilirdi ama durum çok da farklı olmazdı, o halde sorun Muhammed değil. Sorun Arap Yarımadası'nda o çağda yeni bir dinin doğup güçlenip gelişmesine yol açan koşullardır. Bu insanlar nasıl ve neden din etrafında bir araya gelmiş?

Eski zamanlarda siyasi otorite ve dini otorite toplum yönetiminde söz sahibiydiler. Bu yalnız Araplarda böyle değil herkeste her millette böyleydi. O çağlarda insanlar gaddardı. Uyguladıkları vahşet kimi zaman azalır kimi zaman artardı. Peki, madem bu o dönemler için normal olarak kabul ediliyorsa, neden İslam tarihindeki; yağma, tecavüz olaylarını ve savaşlardaki vahşeti eleştirelim? Asırlar önceki toplumsal düzende bu normaldi demeyip de eleştiriler yöneltelim? Bu bir çifte standart olmaz mı?

Hayır, olmaz. Çünkü İslam'ın Allah katından indiği iddia ediliyor. Eğer bu din her şeye kadir her şeyin üstünde zamandan ve mekândan münezzeh tek gerçek tanrı tarafından indirildi ise bu dinin insanlara yaptırdıklarının sadece asırlar önce değil günümüzde de normal karşılanması gerekirdi. Oysa bu kitap okunduğunda görülecektir ki Kur'an'da ve İslam tarihinde öyle olaylar vardır ki açıkça soykırım ve insanlık suçu içermektedir. Bu yapılanları Tanrı'nın emrettiğini düşünmek ve haklı görmek insanların korku ve sığınma ihtiyacı ile yarattıkları Tanrı kavramına hakaret olmaz mı?

Arabistan'da İslam'ın doğduğu kuzey taraflarında toprak verimsiz tarımsal üretimin çok düşük olması kabileler tarzında bir örgütlenmeyi meydana getirmişti. Elbette bu tarz bir ekonomik yapı, âdetleri, gelenek ve görenekleri etkiliyordu. Mülkiyet nasıl klanın ortak malıysa suç ve ceza da ortaktı. Şöyle ki bir kabileden biri bir başka kabileden birini öldürürse, iki kabile arasında savaş çıkabiliyordu ya da kan bedeli ödeniyordu ama bu diyeti ödeyen katilin bizzat kendisi değil kabilenin tümü oluyor mesela kabilenin ortak malı olan keçilerden elli tane verilmesi gibi. Bu şekilde suçun telafisine (diyet ödeme) ya da intikam girişimine (savaş, kan davası) suçu işleyen birey değil klanın tamamı muhattap oluyordu. Kabileler arası kavgalar kaçınılmaz olarak çok fazlaydı su meselesi vb.

en ufak şeyde bir kişinin şiddete başvurması sonucu bir cinayet gerçekleşirse iki kabile hemen vuruşurdu. Arabistan gibi kaynakların yeterince iyi işlenmediği ve üretimin çok ilkel olduğu bir coğrafya'da kaynaklar yüzünden çarpışmalar çıkmakta, hele bu kurak verimsiz coğrafya'da çarpışmalar daha çok ve daha şiddetli olmaktaydı.

Akrabalık çok önemliydi. Kabilenin içinde katı bir hiyerarşi vardı. Ama ilginçtir tam bir demokrasi vardı. Kabilenin ortak kararıyla kabile reisi seçilirdi sonra da bu reislerin biri hepsinin başı olurdu. Kabileler genelde savaş durumunda bir araya gelirlerdi. Medine nispeten tarıma elverişliydi. Mekke'de böyle bir durumun söz konusu olmaması onları tarım ve hayvancılıktan çok ticarete itmişti. Kervanlar vardı ve bu kervanları zaman zaman yağmalayanlar oluyordu. Kervanların ve ticaretin güvenliğinin sağlanması Mekkeliler için hayati bir önem taşıyordu. Eğer ticaret yollarının güvenliği sağlanacaksa bu ancak Arapları bir çatı altında toplamak ve bir devlet kurmakla mümkündü. Arapları bir araya getirecek tek güçte eski çağlarda olduğu gibi dindi, Tanrının seçilmiş kulu olmak idi.

Biraz siyasi yapıdan da bahsedelim: Kabileler halinde yaşamda kabile liderliği babadan oğula geçmezdi. Kabile lideri olacak kişi; dürüst, cesur, iyi savaşçı olmalıydı ama tabii ki kabile liderliği görevini bir ömür boyu yürütürdü kabile lideri.

Darü'n Nedve denilen bir yer vardı Mekke'de. Kâbe'nin yakınına kurulmuş ve kapısı Kâbe'ye bakan bir binaydı. İşte Mekke'nin ileri gelenleri burada toplanır aralarında karar alır önemli konuları ticaret, savaş vb. karara bağlarlardı. Dar'ün Nedve bir bakıma meclis işlevi görmekteydi şu halde henüz başlangıç aşamasında da olsa devlet yapılanması vardı. Nüfus artışı ticaretin ve iş bölümünün gelişmesi insanları bir devlet örgütlenmesinde bir araya gelmeye zorluyordu.

Bu Dar'ün-Nedve'ye gelip görüş bildirmek için 40 yaşına gelmiş bir Mekkeli erkek olmak yeterliydi, işte böyle hem kabile tarzı bir ilkel yaşam hem de çağına göre oldukça ilerici bir örgütlenme tarzı söz konusuydu. Yalnız bir şey dikkatinizi çekti mi? Mekke ileri gelenlerinin toplandığı Dar'ün-Nedve'ye gelmek için 40 yaş şartı var. İşte bu bize Muhammed'in peygamberlik iddiasının neden kırk yaşında olduğu hakkında bir fikir verebilir. Muhammed Dar'ün-Nedve'ye girip çıkacak ve Mekke'nin saygın, zengin önemli kişileriyle ittifak yapacaktı. Bu da gösteriyor ki Muhammed'in yanında toplananlar tıpkı diğer peygamberler Museylime ve Tuleyha'nın yanındakiler gibi çıkar ilişkileri içinde bir araya gelmekteydi. Hatta Ömer ve Ebubekir gibi ileri gelenlerden iki kişi kızlarını Muhammed'e vererek bu ilişkiyi daha da perçinlemiş. Muhammed ise bir kızını Osman'a vermiş o kızı

ölünce diğer bir kızını daha zenginliği dillere destan Osman'la evlendirmişti. Hatice ile evlenmesi Muhammed'e olağanüstü bir prestij ve zenginlik de kazandırmıştı. Dahası Muhammed'in akrabalarından Talha da zengindi. İşte bu zengin ve önemli kişiler İslam'ın asıl kurucularıydı. Muhammed'in yanında ve diğerlerinin yanında da samimi bir inançla toplanan elbette vardı ama çoğunluk çıkar amacı güdüyordu. Uhud'da peygamberin kesin emrine rağmen okçuların yerlerini terk ederek yağmaya katılması, Huneyn dönüşü ganimet paylaşımı yüzünden Muhammed'i semure ağacının altında sıkıştırıp nerde ise dayak atmaya kalkmaları dahası ona "yalancı" ve "cimri" demeleri, yanı sıra Kur'an'da önce ganimetlerin tamamının sonra ise beşte birinin Muhammed'e ait olması bu çıkar ilişkisinin kanıtıdır.

Şimdi gelin bir de İslam'ın en değerli kitabı Kur'an'a bakalım:

Bakara-79. "Artık vay hallerine; kitabı kendi elleriyle yazıp, sonra az bir değer karşılığında satmak için "Bu Allah katındandır" diyenlere. Artık vay, elleriyle yazdıklarından dolayı onlara; vay kazanmakta olduklarına."

Demek ki bu durumdan koşulların uygunluğundan istifade etmek ve çıkar sağlamak amacıyla peygamberlik iddiasında bulunan sadece Muhammed değildi. Onlar Muhammed'e göre yalancı peygamberlerdi ama onlara göre de Muhammed yalancı bir peygamber di. Hakikatte hepsi bir birinden farksızdı.

İslam'dan önce de Hac ve Kâbe vardı. Bu Kâbe'ye Arap Yarımadası'nın uzak yerlerinden gelenler vardı. Fakat bir usül vardı ki, yanında yiyecek getirmek yasaktı. Yiyecekle gelmek Allah'a güvenmemek oluyordu. Günlük elbiseyle tavaf edilmezdi dışardan da elbise getirilmezdi. Peki, ne yapılırdı ihram bu işe bakan aileden satın alınırdı. Neden? İslam öncesi de El-İlah'ın mekânı olan Kâbe'ye tertemiz elbiseyle girmek gerekti. Üzerinizdeki elbiseler belki de haram işlerken de üstünüzdeydi Allah'ın evini bunlarla kirletmemeli. Peki, yoksul olanlar da var mıydı tavafa gelenler arasında? Evet, vardı. İhram alacak parası olmayanlar Kâbe'yi çırılçıplak tavaf ederdi kadın ya da erkek fark etmez!

"Peygamberin izniyle ihramdan çıkıp Mina'da bulunan kadınlarımıza yöneldik. Zekerlerimizden meni damlıyordu." (Buhari Hac/81; Müslim Hac/141)

Bu hadis hem Buhari'de hem Müslim'de var. Yani sahihliği tartışılmaz demek ki Mekke'nin fethinden sonra örtünme ayetleri inmeden evvel Müslümanlar da çıplak tavaf etmişler. Ayrıca Mekke Kureyş'in kontrolünde iken Hudeybiye barışında anlaşma yapılmıştı, Müslümanlara bir yıl sonra Hac için izin verilmişti. O sırada Kâbe Kureyş'in kontrolünde olduğundan tavaf onların istediği gibi

ihramı satın alarak ya da çıplak yapılmıştı. Ve erkekler bir sürü çırılçıplak kadını görünce de doğal olarak zekerlerinden meni damlıyordu.

Kâbe ziyareti bugün nasıl büyük bir kazanç kaynağı ise o zamanlar da durum böyle idi. Kâbe'de bazı hizmetler vardı ve bu hizmetlerin her birini yönetici konumunda olan aileler tedarik ederdi: Hicabe: Kâbe perdeciliği ve anahtarlarının korunması. Sedanet: Hicabe'nin yardımcılığı Kâbe kapıcılığı. Rifade: Hacılara yemek verme. Sikaye: Hacılara su verme. Bu görevlerden Sikaye vazifesini Muhammed'in dedesi Abdulmuttalib, Abdulmuttalib ölünce de oğlu Ebu Talib yerine getiriyordu. Yani Muhammed'in ailesi de bu Hac işinin kaymağını yeyip, malı götürenlerdendi.

Mekke Medine dolayları inanç olarak nasıldı? Aslında buralar inanç olarak bayağı renkli ve çeşitli idi. Medine'de önemli sayıda Musevi vardı, Mekke ekseri putperestti, putları reddeden Hanifler de vardı. Yabana atılmayacak kadar Hristiyan Arap da vardı; bunlar Roma etkisiyle Hristiyanlaşmıştı. Hristiyan ve Hanif inancının bir sentezi olan Rukus inancı da vardı.

Peki, Arap Yarımadası'ndaki Muhammed de dâhil bütün bu peygamberlerin amacı neydi? Bunlar Arapları kendi etraflarında bir arada toplamak ve tüm Arap Yarımadası'na hâkim olmak istiyorlardı. Onların da aynı Muhammed'e inananlar gibi müritleri vardı. Alın size bir örnek tamamen İslami kaynaklardan:

"İlk dinden dönme hareketi Peygamber (s.a.s)'in sağlığında Yemen'de ortaya çikmisti. Kendisinin peygamber oldugunu iddia eden Esved el-Ansî, topladigi kuvvetlerle önce Necran bölgesini, pesinden de San'ayi, Vali Sehr ile yirmi beş gün savaşarak ele geçirdi. Hz. Peygamber'in Amil ve muallimi olarak bölgeye gönderdigi Mu'az b. Cebel, Ma'rib'de bulunan Ebu Musa el-Esari'ye iltihak etmiş daha sonra ikisi birlikte Hadramevt'e gitmişlerdi. (Taberi, III, 229-230).

Ibnül-Esir'in ifadesiyle, "Esved'in çikarmis oldugu fitne bir alev gibi, Hadramevt'ten Taif, Bahreyn ve Ahsa'dan Aden'e kadar her yeri kaplamisti" (Ibnül-Esir, II, 338).

Hadramevt'te toplanan müslümanlar endişeli bir sekilde beklerken, durumu haber alan Rasûlullah (s.a.s)'in, Yemen bölgesinde bulunan müslümanların tamamına yönelik, Esved'e karşı savaşılması emri bölgeye ulaştı. Veber b. Yuhannis vasıtasıyla gönderilen mektubta; dinin korunması, mürtedlere karşı savaşılması, Esved el-Ansî'nin açıkça savaşılarak veya gizli bir tertiple ortadan kaldırılması ve bu emrin İslâm'da sebat eden bölgedeki bütün müslümanlara ulaştırılması gibi talimatlar yer almaktaydı." (Taberi, III, 231; İbnül-Esîr, II, 338).

“Rasûlullah (s.a.s)’in emri San’a’daki müslümanlara ulaştığı zaman, planlanan bir suikast ile Esved el-Ansî, Firûz adındaki biri tarafından öldürülmüş ve Kenan bölgesi tekrar İslâm’ın hâkimiyetine girmişti. Onun öldürüldüğü haberi Medine’ye Rasûlullah (s.a.s)’in vefat ettiği günün sabahında ulaşmıştı.” (Taberi, III, 227).

Ama içlerinden galip gelenin adı ve ayetleri yaşayacaktı. Bu kişi tabii ki Muhammed oldu!

Şimdi bir de putperestliğe bakalım.

A-Putperestliğin Tanımı

“Putperestlik, genel anlamda bir nesne, görüntü veya fikre tapım içeren bir dini uygulama, anlayış veya inançtır.”

Peki, İslam öncesi Arap Yarımadası’nda hâkim din olan Putperestlik nasıl bir inanç? Gelin, bunu da Kur’an’a bakarak görelim:

Lokman-25 “Andolsun, eğer onlara, “Gökleri ve yeri kim yarattı?” diye sorsan, mutlaka “Allah” derler. De ki: “Hamd, Allah’a mahsustur.” Fakat onların çoğu bilmezler.”

Yunus-18. “Allah’ı bırakıp, kendilerine ne zarar, ne de fayda verebilecek şeylere tapıyorlar ve “İşte bunlar Allah katında bizim şefaatçılarımızdır” diyorlar. De ki: “Siz, Allah’a göklerde ve yerde O’nun bilmediği bir şeyi mi haber veriyorsunuz? O, onların ortak koştukları şeylerden uzaktır, yücedir.”

Not: Kur’an’ın orijinalinde “De ki” eki diye bir şey bulunmamaktadır!

Zumer-3. “İyi bilin ki, halis din yalnız Allah’ındır. O’nu bırakıp da başka dostlar edinenler, “Biz onlara sadece, bizi Allah’a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz” diyorlar. Şüphesiz Allah, ayrılığa düştükleri şeyler konusunda aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve nankör olanları doğru yola iletmez.”

Zuhruf-19. “Onlar, Rahmân’ın kulları olan melekleri de dişi saydılar. Onların yaratılışına şahit mi oldular? Onların (yalan) şahitlikleri yazılacak ve sorgulanacaklardır.”

Yani İslamiyet öncesi dönemde putperestler de Allah’a inanıyordu. Ama putları kendilerini Allah’a yakınlaştırıcı olarak görüyorlardı.

B-Putperest Örf ve İbadetleri

Putperestlik, Farsça kökenli bir sözcük olan put sözcüğünden türemiştir. Putperestlik inanç sisteminde görülen örf ve ibadetleri ve İslam'daki uygulamaları inceleyelim:

1-Ayinler 2-Namaz 3-Oruç 4-Hac 5-kurban 6-Sünnet 7-Takı, tütsü ve büyüler 8-Telbiyeler İlahiler şiirler 9-Sembol ve dövmeler.

1-Ayinler

Kutsal ve özel günlerde genellikle mabetlerde toplanan putperestler geleneklerine göre çeşitli gösterilerde bulunur, ilahiler söyler, toplu ritüeller yaparlar. Ateş üzerinden atlama ya da ateş üzerinde yürüme, vücutlarına şiş batırma bu gösteri örneklerindendir. Kutsal bir puta, geçmişteki kutsal saydıkları kişiden kaldığına inandıkları bir nesneye saygı gösterisinde bulunur, etrafında döner ya da koklayıp öperler.

Yıllık ayinlerin dışında mevsim başlarında, özellikle ilkbahar ve sonbaharda yapılan ayinler de vardır. Belirli günlerde güneş ve ay festivalleri yapılır. Türlerine göre ayinlerde kutsal saydıkları sudan içer, kutsal saydıkları yiyecekten yerler. Dualar eder, dileklerde bulunurlar. Putperestlerin bu ayin âdetlerinin İbrahimi dinlere de geçtiği görülmektedir. Noel kutlamaları Mitra paganlarından geçmedir!

Putperest Arapların yevmül Arabu dedikleri cuma toplantıları, kandil geceleri, aşure günleri, cem ayinleri pagan kökenlidir!

2-Namaz

Putperest ibadetlerinden biri namazdır. Namaz, güneş kültünün ritüellerinden biridir ve Hint kökenli bir ibadettir. İslam öncesi Araplar da namaz kılarlardı. Günümüzde Hindular da namaz ritüellerini devam ettirirler. Sansktitçe "Surya" Güneş, "Namaskara" ise Selamlama veya Bağlantı demektir. Böylece "Surya Namaskara" "Güneşle Bağlantı" anlamına gelmektedir. Surya Namaskara, bedende akan güneş enerjisinin canlandırma tekniğidir. Arap putperestlerinin namaz kıldığı Kur'an'da yazılıdır.

Enfal-35 "Onların Kâbe'deki namazları, ıslık çalmak ve el çırpmaktan başka bir şey değildir. Küfrünüzden dolayı azabı tadın."

Bilindiği üzere Arapçada “salat” namaz demektir. Genelde meallerde “dua” olarak çevrilmektedir. Bu ayette putperestlerin kıldığı namazın şekli eleştirilmektedir. Putperestler de günde 5 vakit namaz kılarlardı!

Şaharit namazı – Sabah namazı

Musaf namazı – Öğle namazı

Minha namazı – İkindi namazı

Neilat Şerarim namazı – Akşamüstü namazı

Maarib namazı – Akşam namazı

Kaynak: Hayrullah Örs, Musa ve Yahudilik, s.399-405; Doç.Dr. Ali Osman Ateş, Asr-ı Saadette İslam; Şaban Kuzgun, Hz. İbrahim Ve Hanifilik, s.117; Epstein, Judaism.

Kur’an’da geçen namaz vakit sayısı 3 olmasına rağmen 5 vakit kılınıyor olması zamanla putperest döneme dönüldüğü şüphesi taşımaktadır. Aynı şekilde abdest de putperestlerde vardı. Cünup olunca boy abdesti alırlardı. (İbn-i habib, Muhabber)

3-Oruç

Güneş kültüne sahip putperestlerin ibadetlerinden biri de oruçtur. Namaz vakitlerini güneş zamanlı ayarladıkları gibi oruçlarını da güneşin doğuş ve batışına göre ayarlarlardı. Orucun başlangıcı bile İslamiyet’teki gibi ay’a göre tespit ediliyordu. Tıpkı, bugünkü Müslümanlar gibi, ay’ı görmek için gözetleme heyetleri bile kuruluyordu. Tabii ki bu sürede kutupta yaşayanlar ne yapacaktı, orası şaibeli. Kaynak: Hayrullah Örs, Musa ve Yahudilik.

İslamiyet öncesi Arap paganlarının ilginç gelenekleri vardı: Bunlar Ramazan dedikleri ayda bir ay oruç tutarlar, Mekke’ye Hacca gidip Kâbe’nin etrafında 7 kez dönerler, Kara Taşı (Hacerül Esved) kutsal sayar Kara Taşı’ı öpeler ve günde dört veya 5 vakit namaz (salat) kılarlar, şeytan taşlarlardı. Kaynak: Is Allah the Same God as The God of Bible?, M. J. Afshari, p 6, 8-9, İslam, Beliefs And Observances, Caesar E. Farah

Bu konuda hemen hadislere bakalım.

Aişe anlatıyor: İslam öncesinde Kureyş, Aşure gününde oruç tutardı. (Buhari, e’s-Sahih, Kitabu’s Savm/1.)

Sabiilik, yıldız kültüne sahip bilinen en eski pagan dinidir. İlginçtir ki Sabiiler de 3 vakit namaz kılar ve 1 ay oruç tutarlardı. Farz orucun dışında nafile oruçlara da sahiptiler. Kaynak: İbn Nedim, El Fihrist, s. 442-445

Kur'an'da önceki toplumlarda da orucun olduğu yazılıdır! Şimdi bir de Kur'an'a bakalım:

Bakara-183. "Ey iman edenler, sizden öncekilere yazıldığı gibi, oruç, size de yazıldı (farz kılındı). Umulur ki sakınırsınız."

Gördüğünüz gibi durum ortada.

Eski Çağ dinlerinde, oruç özellikle, rahiplerin Tanrılara yakınlaşmaya hazır olmalarını sağlamaya yarayan bir yoldu. Helenistik dönemin inançlarına göre, Tanrılar birtakım kutsal öğretileri ancak oruç tutan kişilere vahiy yoluyla gönderirlerdi. Bazı eski kültürlerde ise oruç, öfkelenen Tanrıları teskin etme gibi amaçlara yönelikti. Sibirya "Tungu şamanları" ise, ruhlarla ilişki kurabilmek için oruç tutarlardı.

Bütün dinlerde, belirli zamanlarda oruç tutma geleneği vardır. Buda rahipleri, gene belirlenmiş günlerde oruç tutarak günahlarını itiraf ederek, arınacaklarına inanırlar. Hindistan'da Sadhular gene günahlarından arınmak için oruç tutarlar. Çin'de göksel Yang ilkesinin başlamasından önce belirli bir süre oruç tutulur.

4-Hac

İslam öncesi Araplar'da Kâbe putperestlerin en kutsal mabediydi ve bölge halklarının hac mekânıydı. Putperestler tıpkı günümüz müslümanları gibi Kâbe etrafında 7 kez tavaf yaparlardı. Kureyş dışından gelen Bedevi putperestler tavafı çıplak olarak yaparlardı. Putları ziyaret, Hacerül Esved taşına el sürme ve öpme, Safa ve Merve tepeleri arasında gidip gelme, şeytan taşlama hac ibadetinin en önemli ritüellerindendi. Putperestlerin hac sırasında hep bir ağızdan yaptıkları telbiye de aynen şöyleydi:

Lebbeyk allahümme lebbeyk.

La şerike leke illa şerikun huve lek.

Temlikuhu ve ma-melek

Eğer merak edip VPN kullanarak biraz araştırırsanız insanlar kisve denilen bir örtüye bürünmüş bir küpün etrafında toplanmış olduğunu göreceksiniz, ayrıca araştırırsanız bu konuda Youtube'ta da birçok videoya rastlarsınız. Bu taşın odak

noktası da Hacıların “siyah taş” dediği taştır. Bu taş, küpün güneydoğu ucundadır ve kış güneşinin doğduğu yere bakar. Gene Kâbe’de bu taşı öpen hatta yalayan insanlar göreceksiniz. Neden diye soracak olursanız taşı öptüğünüzde günahlarınızdan arınıp “YENİDEN DOĞMUŞ” gibi olacağınızı söylenecektir. Biraz daha araştırdığınızda insanların bu küpü 7 kere tavaf ettiğini göreceksiniz. Bunların hepsi putperest Arap geleneklerinin kalıntılarıdır!

Ayrıca Kâbe hiçbir zaman Yahudiler ve Hristiyanlar tarafından kutsal sayılmamıştır! Eski Ahit ve Yeni Ahit’te Kâbe ile ilgili tek bir ayet dahi olmaması bunu kanıtlamaktadır!

5-Kurban

Eski çağlarda insan kurban edilmesi, bir nevi temizlenme ve sihir vasıtasıydı. Ailenin ilk çocuğu Tanrı’ya ait kabul edilir ve kurban edilmesi gerekirdi. Mısırlılar ise köpek başlı olarak tasvir ettikleri insanlara Ani” diyorlar ve onları “Ay Tanrısına kurban olarak sunuyorlardı. M. Eliade, Anadolu’da özellikle ilk çağlarda hasat mevsimi dolayısıyla yapılan insan kurbanı ve kafa kesme ayinlerine örnek olarak Frigyalılar’ı ele alır. Frigyalıların yüzyıllar önce hasat zamanında insanları, başlarını kesmek suretiyle kurban ettiklerini, hatta elde mevcut delillere göre, o zamanlar bu âdetin Doğu Akdeniz’in her tarafında yaygın olduğunu kaydetmektedir arkadaşlar.

İslam öncesi Arapların da eski dönemlerde Sabah Yıldızı’na daha doğmadan büyük bir acele ile insan ve beyaz deve kurban ettikleri, yine önemli putlardan Uzza’ya oğlanlarla, kızların ve esirlerin de kurban edildikleri ileri sürülmektedir. Yakın dönemde ise insandan vazgeçilmiş, hayvan kurbanına geçilmişti. Putlara özel kurban kestikleri gibi genelde Safa ve Merve tepelerine dikilmiş kayadan putlara kurban keserlerdi. Bu kayaların bir İsaf diğeri Naile adlı puttu. İsaf ve Naile iki sevgiliydi ve Kâbe’nin kutsallığını kirlettikleri için öldürülmüş, daha sonra efsaneleşerek kutsallaştırılmışlardı. Araplar, putlara adak da adarlardı. Dilekleri gerçekleştiğinde, önemli işlerinde ve uzun seyahatlerinde adak keserlerdi. Adaklarının çoğu da ilk çocuklarının erkek olması içindi.

6-Sünnet

Antropologlar sünnetin başlangıcı hakkında görüş birliğine varamamıştır. 6.000 yıl önce antik Mısır’da sünnetin varolduğu eski Mısır piramitlerinde bulanan bazı mumyaların sünnetli oldukları görülmesi ile kesinleşmiştir. Tarih boyunca mısırlılar, Yahudiler ve Babillilerin sünnet âdetine sahip oldukları tespit edilmiştir.

Sünnet pagan geleneğinin tek tanrılı dinlere uzantısıdır. İslam öncesi putperestler de sünnet âdetine sahiptiler. Putperest Araplarda hem kadın hem de erkekler sünnet edilirdi. Hadislerde Muhammed'in, halifelerin ve ashabın sünnetinden bahsedilmemesi, onların zaten putperest âdeti gereğince sünnetli olduklarını gösterir. Kadın sünneti sadece putperest Araplarda değil, eski Mısırlılarda da mevcuttu. Mısır'da yapılan arkeolojik kazılarda bulunan bazı kadın mumyalarının sünnetli olduğu belirlenmiş, kadın sünnetinin nasıl yapıldığı M.Ö. 1600'lü yıllardan kalan duvar resimlerinde detaylı bir şekilde tasvir edilmiştir.

Bu, kadın sünneti geleneğinin kökeninin çok eski çağlara dayandığının göstergesidir ve sünnet geleneğinin tarihinin tek tanrılı dinlerden daha eski olduğunu, asıl olarak bir pagan geleneği olduğunu, tek tanrılı dinlere pagan toplumlardan geçtiğini gösterir. Tıpta erkek sünnetinin enfeksiyon rahatsızlıkları için çok az da olsa bir yararına değinilse dahi, kadın sünnetinin hiçbir yararı olmadığı, kadının cinsel isteğini öldürdüğü, ölüm ve yaralanmalara neden olduğu biliniyor.

7-Takı, Tütsü ve Büyüler

Putperest toplumlarda şans, uğur ve hayır getirmesi için birtakım taş ve takılar kullanmak âdettendi. Sözde kendilerini kötü ruhlardan, cinlerden, nazardan koruması için çeşitli nesneleri vücutlarına, boyunlarına takar ya da üzerlerinde taşırlardı. Büyü günümüzde de süregelen ilk çağ pagan ritüellerinden biridir. Sözde sıradan insanlarda bulunmayan gizli bir gücün sahibi olmak, düşmanlarını, rakiplerini alt etmek, aşk ve cinsellikle ilgili isteklerine kavuşmak amacıyla çok çeşitli büyü yöntemleri uygulanırdı, tıpkı şimdiki gibi sahtekâr hacı hoca takımının dinle insanları kandırıp cahil bırakıp yaptıkları gibi.

Tütsü ise arınma, temizlenme, sözde kötü ruhları ve cinleri kovma amacıyla paganların okült seremonilerinde, Antik Yunan'da, Hitit Uygarlığı'nda, Babil'de, Firavunlar dönemi Mısır'ında, Roma İmparatorluğu'nda, Hindistan, Tibet ve Japonya'da çok eski zamanlardan beri kullanılmaktadır. Tek tanrılı dinlerde bunlar yasaklanmış ve günah sayılmışsa da değişik versiyonlarla sürdürüldüğü bir gerçektir. Örneğin muskalar, ayet yazılı kağıtların evlere, arabalara asılması, hastalığa ve nazara karşı okuyup üfleme, nazar boncukları, mum yakma vb.

8-Telbiyeler, İlahiler, Şiirler

Putperest toplumlar ayinlerinde telbiyeler, ilahiler söylenirdi. Cenaze törenlerinde ağıtlar yakılır, naatlar okunurdu. Örneğin eski Mısır'da ölü evinden kadınlar sokaklara çıkar dövünerek ölüye ağıtlar söylerlerdi. İslam öncesi Araplar da

telbiyeler, ilahiler, şiirler çok önemliydi! En beğenilenleri Kâbe'ye asarlar, (Muallakat-ı Seba Şiirleri) putları için okurlardı. İslam öncesine ait ne varsa ortaya çıkacak ve gerçekler anlaşılacak diye yakılıp yok edildiği için ne yazık ki bu kültürden elde çok az bilgi kalmıştır. Bunlardan biri de "7 Askı" denilen şiirlerdir.

9-Sembol ve Dövmeler

Pagan inançlarda dilin sembollerle kullanılmasına yoğun olarak rastlanılır. Hemen hemen her pagan toplumda çeşitli semboller mevcuttur. Pentagram denilen beş köşeli ters yıldız en ünlüleridir. Dövme de pagan toplumlarda sıkça kullanılan bir sembol yöntemidir. Hintliler, Japonlar, Amerika Yerlileri ve Afrika'daki bazı kabileler dövmeyi bir süs olarak yaparlarsa da pek çok toplumda dövmenin hastalıklara ve kötü ruhlara karşı koruyucu bir tılsım olarak uygulandığı, bireyin toplumdaki konumunu (köle, efendi, ergen, işçi, asker) vurgulamak için kullanıldığı bilinmektedir.

Dövme yapma geleneği hayli eskidir. M.Ö. 2000'lerde Eski Mısır toplumunda dövmenin yapıldığı mumyalardan anlaşılmıştır. Mısırlıların dışında Britonların, Galyalıların ve Trakların da dövmeleri vardı. Eski Yunanlılar ve Romalılar, barbarlara özgü bir uğraş saydıkları dövmeyi suçlular ile kölelere yaparlardı.

Hun kurganlarında çıkan cesetlerde son derece kıvrak çizgilerle ve dekoratif bir anlayışla yapılmış düşsel yaratıklar ve koç figürlerinden oluşan dövmeler görülmektedir. Dinsel-büyüsel kaynaklı bu dövmelerin is olduğu ihtimali ve deriye şırınga edilmesi ile oluştuğu saptanmıştır.

Hunlara ait Pazırık kurganında bulunan bir başkana ait cesetten anlaşıldığı üzere Hunlarda asil ve kahraman kişilerin dövme yaptırabildiği, daha sonraları Kazak ve Kırgızlarda da devam eden bu geleneğin yine kahramanlık niteliği taşıyan bireylere uygulandığı bilinmektedir. İlkel topluluklarda dövme yapılırken törenler düzenlenir ve dövmeyi yapan kişi birtakım dinsel ve büyüsel kuralları yerine getirmek zorundadır.

SONUÇ

Buraya kadar anlattığım putperest âdet ve ibadetleri konusunda sanırım aklıselim herkes hemfikirdir. Müslümanlar da putperestlerin bu ibadetlere sahip olduğunu asla reddetmez, tabi bizim ülkemizdeki kendini gerçek müslüman sanan bazı cahil çomarlar hariç. Bilmeyenler ise inceleyip araştırdıklarında doğruluğunu göreceklerdir.

Bunlar din derslerinde, din kitaplarında pek anlatılmadığı için sanılır ki Kur'an'da yazılı olanların tümü Muhammed tarafından getirildi. Görüyoruz ki İslam'ın ve Kur'an'ın getirdiği yeni bir şey yok. Zekât ve sadakaya varana kadar hepsi putperestlerde zaten mevcut. Putperestlerde olmayanlar da Yahudilerde var. Peygamberlik, melekler, kıyamet, ahiret, cennet, cehennem gibi. Bu durumda putperestlikle tek tanrı dinlerindeki ortak ibadetleri nasıl açıklayacağız?

İslam dininin ibadetleri ile İslam öncesi Arap putperestlerinin hemen hemen aynı ibadetlere sahip olmasının sebebi nedir?

Dinlere inanmayan biri bu durumu dinlerin evrimine bağlar. İslam'ın yeni hiçbir şey getirmediği, Kur'an'da yazılı olanların tümünün putperestlerden ve Yahudilerden derleme, toplama olduğu gerçeği karşısında İslamcılar savunmaya geçer; Dinlerin evriminin doğru olmadığı, İslam'ın Adem'den itibaren varolduğu, değişik adlarla da olsa peygamberlerin daima İslam'a çağrı yaptıkları, namaz, oruç, hac, zekat, kurban, sünnet vb. ibadetlerin başından beri olduğu ancak toplumların zamanla İslam'dan saparak putlar ve ilahlar edindikleri, İslam'dan miras aldıkları ibadetleri bu putlara ve ilahlara yaptıkları şeklindedir.

Örneğin büyük çoğunluğu Müslüman olan Türkler zamanla İslam'dan saptığını, putlar edindiğini ve Allah'a ilaveten ay tanrısı, güneş tanrısı vb. ilahlara taptığını ama namaz kılmaya, oruç tutmaya, hacca gitmeye, zekât vermeye, sünnet olmaya devam ettiğini düşünelim. Türklerde bunlar var mı? Yok! Bu ibadetlerin Türklerde olmayıp Arap putperestlerince korunması nasıl izah edilebilir?

Kabul etmesi zor olsa da sonuçta tüm müslümanlar Arabistan'da inanılan bir dişi tanrıya inanmaya devam ediyor.

Kur'an esas itibariyle Arap putperestliğine ve geleneklerine yer verdiği için Yahudiler, Hristiyanlar ve Hanifler Müslüman olmaktan kaçınmışlardır, Ebû Amr olayı bunun tipik örneklerinden biridir.

Medîne'de Evs'lerin liderlerinden biri olan Ebû Amr b. Seyfi b. el-Numan, Muhammed'in bütün ısrarlarına rağmen islâmiyeti kabul etmez. O kadar ki sırf islâm'a karşı olduğunu anlatmak için kendi toplumunu terk edip Mekke'ye göç eder. Fakat az zaman sonra Medine'ye döner ve Muhammed'in yanına giderek sorar: "Nedir senin getirdiğin din?". Bu soruya Muhammed: "Benim getirdiğim din Haniffiya'dır, yani İbrahim'in dini'dir" diye cevap verir. Bunun üzerine Ebû Amr söyle der: "Eğer getirdiğin din İbrahim'in dini ise, benim de izlediğim zaten odur". Fakat Muhammed ona, "Hayır, senin izlediğin din, İbrahim'in dini değildir" deyince Ebû Amr kızar ve şöyle karşılık verir: "Evet o'dur, fakat sen, Ey

Muhammed, Haniffiya dinine ait olmayan şeyleri (ibrahim'in dinine) ekledin". Bu cevaba karşı Muhammed, "Hayır, ben onu en saf şekliyle getirdim" deyince Ebû Amr dayanamaz ve Muhammed'i yalancılıkla suçlayarak söyle der: "Tanrı yalancıyı evsiz barksız ve yapa yalnız bıraksın ve gurbette öldürsün."

Daha baska bir deyimle Ebû Amr sunu anlatmak ister ki Muhammed, Kur'ân'ı Arap geleneklerine yer veren hükümlerle doldurmaktadır.

C-Fil Olayı

Bir de Kur'an'da Fil Suresi vardır ki bu sureyi ve surede anlatılan olayın İslam tarihindeki iniş nedenini okuyan biri bu işteki garipliği anlayabilir.

Şimdi İslami kaynaklardaki Fil Olayına hemen bakalım:

Habeşistan Krallığına bağlı Hristiyan Ebrehe Yemen valiliğini sürdürdüğü sırada San'â şehrinde "Kulleys" denilen ve yeryüzünün hiçbir yerinde benzeri görülmeyen bir kilise yaptırdı. Sonra kral Necâşî'ye bir mektup yazarak: "Ben senin için eşi ve benzeri görülmemiş bir kilise yaptırdım, Arap hacıları bu kiliseye çevirinceye kadar bu işin peşini bırakmayacağım." dedi.

Araplar arasında bu kiliseden bahsedilince, Fukaymoğullarından birisi öfkelenerek çıkıp bu kiliseye geldi ve def-i hacetini yapıp burasını kirlettikten sonra ailesinin yanma geri döndü. Bu durum Ebrehe'ye bildirildiği gibi ayrıca ona bunu yapan kimsenin Arapların hac maksadıyla Mekke'de ziyaret ettikleri Kâbe taraftarı birisi olduğunu ve hacıların Kâbe'den buraya çevrileceğini duyduğu için öfkelenerek bunu yaptığını, söylediler. Bunun üzerine Ebrehe öfkelendi ve Mekke'ye gidip Kâbe'yi yıkacağına dair yemin etti. Böylece Ebrehe yanında bulunan Mahmûd adındaki fil ile beraber yola çıktı. Bir rivayete göre, Mahmûd adlı filin peşinden giden on üç fil daha vardı. (Kur'an'da fil kelimesi tekil geçer) Mekke yakınlarında kendileriyle çatışan Nüfeyl'in ordusunu yenip kendisini esir aldılar ve onu rehber olarak kullandılar.

Kureyşliler Ebrehe'nin ordusunu haber alınca "Bu orduyla savaşa bizim gücümüz yetmez" diyerek şehirden kaçıp dağ eteklerine sığınırlar. Ebrehe Kâbe'yi yıkıp tekrar Yemen'e dönmeye kararlıydı. Nihayet Mekke'ye vardıkları bir sırada Nüfeyl gelip filin kulağından tuttu ve ona, "Ey Mahmûd! Çök, sonra sağ salim geldiğin yere geri dön; çünkü Allah'ın beldesi Haram'da bulunuyorsun." dedi ve filin kulağını bıraktı, bunun üzerine fil kendisini yere bırakıverdi. Nüfeyl ise bütün gücüyle koşup dağın tepesine çıktı. Habeşli askerler, çöken fili kaldırmak için bir hayli dövdüler, fakat fil yine de yerinden kalkmadı. Bu defa fili Yemen tarafına

doğru çevirdiler ve fil koşmaya başladı. Aynı şekilde fil Suriye tarafına çevrilince yine koşmasını sürdürdü. Bu defa filin yönü doğuya çevrildi ve fil yine koştu. Fakat Mekke tarafına çevrilince tekrar yere çöktü ve yerinden kalkmadı.

Bu sırada Allah, onların üzerine deniz tarafından kırlangıç kuşuna benzeyen sürüler hâlinde kuşlar gönderdi; bu kuşların her birinin gagasında bir, ayaklarında ikişer taş bulunuyordu. Mercimek ve nohut tanesi büyüklüğünde olan bu taşları kuşlar getirip üzerlerine bıraktılar. Bu taşlar kime isabet ettiyse öldürdü, fakat atılan taşlar hepsine isabet etmemişti. Bu defa Allah, bir sel gönderip onları denize sürükledi. Bu sırada Ebrehe ile birlikte kurtulanlar geldikleri yola doğru koşuşmaya ve Yemen'e giden yolu göstermesi için Nüfeyl'i aramaya başladılar.

Nüfeyl Allah'ın onların üzerine indirdiği bu felâketi görünce şu mealdeki mısraları söyledi: "Allah, peşini bırakmadıktan sonra nereye kaçıp kurtulacaksın. Artık Ebrehe galip değil, mağlûp durumdadır." Ebrehe'nin cesedi öyle bir hâle geldi ki, "bütün uzuvları tek tek döküldü; öyle ki San'â'ya getirdiklerinde kuş kadar kalmıştı. Ölmezden önce göğsü yarılıp kalbi dışarı çıktı ve bundan sonra öldü. Bu olaydan sonra Arapların katında Kureyşlilerin itibarı arttı. Bu yüzden Araplar Kureyşliler için: «Onlar ehlullahtır (Allah'ın yakınlarıdır), bu yüzden Allah Habeşlileri helak edip onların başından uzaklaştırdı.» dediler.

Kaynak: İbnü'l Esir, El Kâmil Fi't-Tarih Tercümesi, Bahar Yayınları: 1/428-432.

Fil olayında inanç yönünden tutarsızlıklar ve gariplikler vardır. Bunları'da hemen görelim:

1-Habeşistan ve Yemen Hristiyan hâkimiyetindedir. Habeşistan kralı Necaşi ve Yemen valisi Ebrehe Hristiyandır. Yani, İslam'a göre kitap ehlidir ve müşrik değildir. Kureyşliler ise müşriktir!

2-Ebrehe'nin büyük bir kilise inşa ettirdiğini, insanları kiliseye yönlendirmek istediğini tarihi kaynaklar yazar ve bu mabette tek bir put yoktur. Fakat Kâbe ise putlarla doludur ve bir müşrik Arap, Yemen'deki bu kiliseyi pisletmiştir. Peki, Kur'an'a göre kiliselerin bir değeri var mıdır? Hoşgörü? Peki, "senin dinin sana, benim dinim bana" durumu nedir?

Kur'an'a bakalım, bu hususta ne diyor:

HAC-40 "Onlar, başka değil, sırf "Rabbimiz Allah'tır" dedikleri için haksız yere yurtlarından çıkarılmış kimselerdir. Eğer Allah, bir kısım insanları (kötülüklerini) diğer bir kısmı ile defedip önlemeseydi, mutlak surette, içlerinde Allah'ın ismi bol

bol anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılır giderdi. Allah, kendisine (kendi dinine) yardım edenlere muhakkak surette yardım eder. Hiç şüphesiz Allah, güçlüdür, galiptir.”

3-Filin her yöne gidip Mekke’ye gitmemesi ve Kuşların gagalarında ateş taşları taşıyıp orduya atmaları ve bu taşlarla ordunun telef olması zaten bilim dışıdır.

4-Böylesi mucizeleri gören ve duyan herkezin putperest olması gerekirdi. Müşrikler bu olaydan sonra putlara tapmaya devam etmiştir! Allah müşriklerin putperestliğe devam etmelerine olanak sağlamıştır. Allah’ın müşriklerden yana olup, kendisine en yakın inananları helak etmesi mantıklı değildir! Kaldı ki belki Ebrehe’nin ordusunun içinde “putperest” bir kavimle savaşmaya gittiğini düşünen, bölgeyi putlardan temizleme amacıyla orduda bulunan Hristiyanlar da olabilir.

5-Eğer “Allah Kâbe’yi korudu müşrikleri değil” dersek, daha sonraki olaylarda Allahın Kâbeyi neden korumadığı açıklanamaz değil mi? Kâbe İslam tarihi boyunca birçok kez saldırıya uğradı arkadaşlar, yakıldı-yıkıldı. Hacerülesved parçalandı, hacılar katledildi. Sel baskınlarına uğradı, vinç düştü binlerce dini bütün denilen hacı müslümanlar telef oldu, yoksa inananın Allahı ceza mı kesti hacı olmaya gelenlere? Yoksa dinleri mi bütün değildi? Ya da Allahları kendi evini mi koruyamadı? Sizce nedir bu durumun özü? İnsan hatası mı? Eğer öyle ise yeri göğü yaratan ve sonsuz zekâya sahip bir tanrının “Allahın her şeye gücü yeter, o isterse her şey olur” ayetlerini ne yapacağız?

6-Bu olayın doğru olduğuna delil olarak, putperestlerin Fil suresine itiraz etmedikleri gösterilir. Putperestlerin itirazlarının olup olmadığı bilinemez. Çünkü Kur’an’dan başka hiçbir kayıt-kanıt bırakılmamış yakılarak yok edilmiştir. Ayrıca Fil Vakası bir putperest efsanesi olabilir. Önemli olan putperestlerin değil, Hristiyanların itirazıdır ki, Kur’an’da böyle bir itirazdan da söz edilmemiştir.

7-İslam kaynakları Ebrehe’nin maddi çıkarları için bu seferi düzenlediğini yazar. Öyle olsa bile Ebrehe’nin amaçlarının arasında putları temizlemek ve insanları kiliseye yönlendirmek olduğunu söylemek sanırım çok yanlış olmayacaktır. İçinde yüzlerce put bulunan Kâbe’nin tevhid merkezi olarak nitelendirilmesi ise tamamen saçmadır.

Peki, Fil Olayı ne zaman meydana geldi?

Bu olay Peygamber’in doğduğu yıl olmuş ve orduda bulunan fil/fillerden dolayı Araplar arasında “Fil Vak’ası”, geçtiği yıl ise “Fil Yılı” olarak meşhur olmuştur.

Ebrehe tarafından yazdırılan, Miladi 543 tarihli bir kitabe vardır "Himyeri Kitabesi". Fil Olayı'nın bu tarihten sonra olduğu kesindir. Muhammed Hamidullah, Fil Olayı'nın peygamberin doğumundan 3 ay önce, 569 yılında meydana geldiğini yazmaktadır. Nitekim Arapça tarihi kaynaklarda, Muhammed'in "Fil Senesi"nda dünyaya geldiği bilgisi verilir.

Kaynak: İbn Hişam, Siyer, İbnü'l-Esîr, el-Kâmil fi't-Târih

Sonuç olarak; Fil Suresi ve İslam Tarihinde anlatılan yazılış nedeni bu olayın bir putperest efsanesi ve Kur'an'ın da putperest bakış açısı ile yazıldığını net olarak ortaya koymaktadır arkadaşlar.

Muhammed Kur'an'ı Bilginlerden Öğrendikleri ile Oluşturdu

Muhammed henüz kendisini peygamber ilan etmeden, Mekke'nin tahsil görmüş en bilgili insanlarıyla oturup kalkardı. Peygamber olduktan sonra, muhalifler ona karşı, "Hayır, bu bilgileri daha önce kendileriyle irtibat olduğu şahıslardan almıştır, bu işin Allah'la ilgisi yoktur" gibi eleştirilerde bulunmaya başlayınca, Nahl Suresi'nin 103. ayeti ortaya çıkıyor.

Nahl-103. Muhakkak biliyoruz ki kâfirler: "Kur'ân'ı Muhammed'e bir insan öğretiyor" diyorlar. Peygambere öğretiyor zannında bulundukları kimsenin dili yabancıdır. Bu Kur'ân ise apaçık bir Arapçadır. Şimdi bu ayetle ilgili olarak çeşitli tefsircilerin yorumlarına bakalım: 1. Ubeydullah bin Müslüm anlatıyor: "Mekke'de çok bilgili iki Hristiyan köle vardı. Bunlar aslen Iraklı idiler. Adları Yesar ile Hayr idi. Bunların birçok kitapları vardı. Fırsat buldukça bu kitapları okurlardı. Muhammed de çoğu kez onlara uğrar, kendilerini dinlerdi. Günün birinde, peygamberlik iddiası ile ortaya çıkınca, muhalif olanlar, "Hayır, Muhammed bu bilgileri Allah'tan değil de adı geçen kölelerden almıştır. Allah'ı ise işini sağlama almak için kullanıyor" demeye başladılar. Bu yüzden, nahl Suresi'nin 103.ayeti cevap olarak indi." 2. Carullah Zamahşeri'nin "el-Keşşaf…" adlı tefsirinde ve Muhammed bin Cerir Taberi'nin ünlü Camiu'l Beyan adlı tefsirinde Nahl Suresi'nin 103.ayeti için şöyle deniyor: "Mekke'de Tevrat ve İncil'i çok iyi bilen Cebr-i Rumi veya Aiş ya da Yaiş adında bir demirci vardı. Kimileri de adı Yesar-i Rumi idi diyorlar. Ayrıca onun yanında bir kardeşi de vardı, Muhammed sık sık bunlara gidip kendilerinden bilgi alırdı. Muhammed, peygamberlikle görevlendirilince, ona muhalif olanlar, "Muhammed bu bilgileri Allah'tan değil de, adı geçen demirci köleden almış" demeye başladılar. Bunun üzerine Nahl Suresi'nin 103.ayeti indi. 3- İmam Suyuti, Lübabü'n-Nükul adlı eserinde, Nahl Suresi'nin 103.ayeti için şöyle diyor: "Mekke'de Bel'am adında birisi vardı. Muhammed, sık sık ona gider, kendisinden bilgi alırdı. Kimileri de, o dönemde Mekke'de Yesar ve Cebr adlarında iki yabancının bulunduğunu, bunların çok kitapları olduğunu ve Muhammed'in genellikle onlara uğrayıp kendilerinden yararlandığını kaydediyorlar. Daha sonra, Muhammed peygamberlikle görevlendirilince, muhalifler, "Hayır, yalan konuşuyor. Bu bilgileri Allah'tan değil; adı geçen kişi veya kişilerden alıyor" demeye başladılar. Bu ağır itham üzerine Nahl Suresi 103.ayeti indi." 4- Kadı Beydavi, Envarü't Tenzil adlı tefisirinde şöyle diyor: "Mekke'de Amr bin Hadremi'nin bir kölesi vardı. Adı Cebr-i Rumi idi.

Kimileri, bununla birlikte Yaser adında bir kölenin daha olduğunu söylüyorlar. Kimileri de bu şahsın, Huveytıb'ın kölesi Aiş olduğunu belirtiyorlar. Muhammed, peygamberlik iddiasında bulununca, muhalif gruplar, "Muhammed, Kur'an bilgilerini bu kölelerden alıyor, Allah'ı ise toplumu etkilemek için kullanıyor" şeklinde eleştiriler yöneltmeye başladılar. Bunun üzerine, Nahl Suresi'nin 103. ayeti indi." 5- Nesefi, "Medark ..." adlı tefsirinde şöyle diyor: "Huveytıb'ın Aiş ya da Yaiş adında bir kölesi vardı. Bazıları da bunun isminin Cebr-i Rum-i olup Amr bin Hademi'nin kölesi olduğunu ileri sürmüşler. Bu köleler, Tevrat ve İncil'i çok iyi bilirlerdi. Muhammed, daima onlara uğrar ve kendilerinden bilgi edinirdi. Peygamberlik davası ortaya çıkınca, inanmayanlar dedikodu yapmaya başladılar ve Kur'an'ın dayanağının Allah değil de bu şahıslar olduğunu, Muhammed'in aktardıklarının ise, sadece adı geçen kişilerden öğrendiği bilgiler olduğunu söylemeye başladılar. Bu yüzden ilgili ayet indi." 6- Fahrettin-i er-Razi, Tefsiri Kebir adlı yapıtında şöyle diyor: "Mekke'de Tevrat ve İncil'i çok iyi bilen ve bolca da kitapları olan bir köle vardı. Onun adı çok ihtilaflıdır. Kimisi Yeiş, kimisi Addas, kimisi Cebr, kimisi Cebra, kimisi Bel'am diyor. Muhammed, sık sık uğrar, ondan bilgi alırdı. Kur'an olayı ortaya çıkınca, inanmayanlar zaman içinde 'Bu işin arka planında Allah değil de, adı geçen kişiler vardır' demeye başladılar. Kimileri de, 'Aslında Kur'an'ı, çok açıkgöz olan Hatice Muhammed'e öğretiyor; fakat kendisi kadın olduğu için öne çıkamıyor, bu nedenle Muhammed'i öne çıkarıyor, yani Kur'an'ın baş aktörü Hatice'dir' diyorlardı. İşte, bütün bu itirazlara cevap mahiyetinde adı geçen ayet inmiştir. 7- Bazı kaynaklar da, "Nahl Suresi'nin 103.ayetinde kendisinden söz edilen ve Muhammed'i etkileyen kişinin aslında Selman-ı Farisi olduğunu, ayetin de bu iddiaları reddetmek için indiğini" yazıyorlar. Acaba, iddia edildiği gibi, Selman-ı Farisi olsun, diğerleri olsun-gerçekten adı geçen şahıslarda Kur'an'ı ortaya çıkarabilecek bilgi birikimi var mıydı ya da Muhammed'e aktardıkları bilgiler Muhammed'in bildikleri, ürettikleriyle birlikte mi Kur'an'ı oluşturmuştu? Yoksa bu görüş muhalefet tarafından ortaya atılan bir iftira mıydı? Selman-ı Farisi hakkında bildiklerimiz şunlar: Selman-ı farisi, aslen Iranlı idi. Başta Zerdüştilik olmak üzere, bütün dinler konusunda fevkalade kendisini yetiştirmiş bir insandı. Kendisi aynı zamanda, hem çok zengin bir ailenin çocuğuydu, hem de onun ailesi Iran'da Zerdüştilik'te zirveye ulaşmış bir aileydi, din işlerine bakardı. Ticaret için Şam tarafına gelmiş, dinler konusunda araştırma yapmak amacıyla da bir daha memleketine dönmemişti. Yıllarca birçok papazdan İncil hakkında ders almış, daha sonra Irak'a geçmişti. Bu süreç içerisinde en az on Hristiyan ve Yahudi din alimleri yanında kalıp, onlardan ders alarak kendisini "din"ler konusunda son derece iyi yetiştirmişti. Daha sonra Muhammed ile buluşup ilişkilerini

derinleştirerek nihayet İslamiyet'e geçmişti. Öylesine akıllı bir insandı ki, Hicri 5. yılında Müslümanlar ile Mekke müşrikleri arasında Medine'de meydana gelen Hendek Savaşı'nda; "Medine'nin etrafına hendek kazıp savunma yapalım" fikrini ortaya atarak, Müslümanların savaşı kazanmalarını sağlamıştı. Ali, onun hakkında "Selman tüm ilimlerde uzman bir kişiydi, onun ilmi bitmeyen bir denizdi" demiştir. Selman'ın arkadaşları da kendisi için, "Selman lokman hekim gibiydi" diyorlardı. Ebu Hüreyre, "Selman, hem Kur'an'da hem de İncil'de uzman bir insandı" demiş. Selman-ı Farisi, başarılarından dolayı, Medayın'a vali olarak tayin edilmişti. İmam Zehebi, onun hakkında, "Selman'ın kavradığı bilgiler için en az ikiyüzelli yıllık bir zamana ihtiyaç vardır, halbuki Selman 70-80 yıl yaşamıştır" diyor. Muhammed de onun hakkında, "Selman-ı Farisi, bizim ailenin ferdidir. Selman, eğer ilim Süreyya yıldızında olsa gidip oradan alır" demiştir. Muhammed'in sık sık Selman'la geceleri uzun saatler bir arada kaldığı ve Selman'ın engin bilgisinden yararlandığı rivayet edilmektedir. Turan Dursun'un "Din Bu" adlı kitap serisinin dördüncü cildinde, Bel'am, Yaiş, Addas, Yessar, Cebr ve Iranlı Selman (Farisi) ve İman adındaki yardımcılarından söz edilir. Bunlardan Bel'am, Yunanlı bir köleydi. Yaiş ve Cebr (Yemenli) de birer köle idiler. Ilhan Arsel'in Şeriat'tan Kıssalar adlı kitabının önsözünde de Muhammed'in diğer öğreticileri/yardımcıları olarak Bahîra, Verkâ ve Abdullah Ibn-i Selâm'ın adları geçer. Muhammed, katiplerini genellikle Yahudilikten ya da Hristiyanlıktan dönme ya da İbranice ve Süryanice bilen kişilerden seçerdi. Bu dillere vakıf değil iseler, öğrenmelerini isterdi. Örneğin, Hicret'in dördüncü yılında katiplerinden Zeyd bin Sabit'e Yahudi yazısını öğrenmesini söylemiştir. Söylendiğine göre, en ziyade yararlandığı kimselerin başında, Hristiyanlıktan dönme Selman-ı Farisî ile, Yahudilikten dönme Abdullah İbn-i Selam gelirdi. Siyer'in yazarları İbn-i İshak, İbn Hişâm ve Tabakat yazarı İbn-i Sa's gibi kaynakların bildirmesine göre, Selman-ı Farisî, Iranlı bir "Mecusî" iken çok genç yaşta Hristiyanlığı kabul ederek Suriye'ye gelmiş, daha sonra Bedevîler tarafından esir alınıp bir Yahudi'ye satılmış ve onun tarafından Medine'ye getirilmiştir. Kölelikten kurtulmak için Muhammed'e başvurup da onun tarafından satın alınmasıyla İslam'a girmiş ve azad olmuştur. Hristiyan ve Yahudi dinlerini en iyi bilen birisi olarak Farisi, Muhammed'e sadece din konusunda değil, yönetim ve savaş konusunda da Muhammed'e yardımcı olmuştur. Hendek Savaşı olarak bilinen savaşta, Muhammed'e hendek kazılmasını öneren kişinin Farisi olduğu söylenir. Abdullah İbn-i Selam'a gelince, Tevrat'ı en iyi bilen Yahudilerden birisiydi. Muhammed'in Medine'ye hicretinden sonra İslamiyete girmiştir. Tevrat konusunda, Muhammed'e en fazla bilgi verenlerden biri olduğu kabul edilir. O kadar ki, Hz. Muhammed onu, muhtemelen bu yardımlarından dolayı, "Cennetlik olan on

kişinin onuncusu" olarak tanımlamıştır. (Bkz. Sahih-i Buhari ... c.IX, s.81, ve c.X, s. 25 vd.) Muhammed bu kaynaklardan aldığı bilgileri, kendi günlük siyasetine uyduracak şekilde değişikliklere sokmuştur. Ancak, bunu yaparken, "kıssa"ları (masal ve hikayeleri) bir teviye ya da belli bir sıra ve silsile esasına göre değil, fakat Kur'an'ın çeşitli surelerine ve bu surelerin ayetlerine dağıtmıştır. Bazılarını da hadis olarak ifade etmiştir. Bu yolla Tevrat'tan aktarılan bilgilerde zaman zaman hata yapmış, Yahudilerin ve Hristiyanların itirazlarıyla karşılaşmıştır. Örneğin İsa'nın annesi Meryem'le, Musa'nın kızkardeşi Meryem'i karıştırmış, İbrahim'in babasının adını Terah yerine Azer yazmıştır. Buna benzer birçok konuda yaptığı hatalar nedeniyle Yahudi ve Hristiyanlar başta olmak üzere bölge halklarının büyük çoğunluğu peygamber olduğuna inanmamıştır. Muhammed'in peygamberliğini ilan etmezden önceki döneminde bir hazırlık safhasından geçtiği bilinmektedir. Bu hazırlık öncesi, çocukluk döneminde daha 12 yaşlarında iken Rahip Bahira ile yaptığı görüşmeden kaynaklanan bir şartlanmayı belirtmekte fayda var. Ardından ekonomik sıkıntılar yaşaması, çobanlık yapmak zorunda kalması, amcasının kızıyla evlenme isteğinin reddedilmesi gibi olaylar onu kamçılamış ve düzene karşı bir pozisyona getirmiştir. Bu dönemde Mekke'de putperestlerden sonra güçlü olarak hanifler bulunmaktaydı.

Hanifler, putlara karşı çıkıyor ve tek Tanrıya ve İbrahim peygambere inanıyorlardı.

Muhammed de haniflerin etkisi altında kalmış ve onlarla birlikte olmuştu.

O dönemde bizzat hanif olarak zikredilen pek çok kişinin isimleri geçmektedir. Bunlardan bazıları, Kus b. Saide el-İyadi, Zeyd b. Amr b. Nüfeyl, Umeyye b. Ebi's-Salt, Erbab b. Riab, Süveyd b. Amr el-Müstalaki, Ebu Kerb Es'ad el-Himyeri, Veki' b. Seleme el-İyadi, Umeyr b. Cündeb el-Cüheni, Adi b. Zeyd el İbadi, Ebu Kays Sırme b. Ebu Enes, Seyf b. Züyezen, Varaka b. Nevfel el-Kureşi, Amir b. Zarb el-Udvani, Abdüttabiha b. Sa'leb, İlaf b. Şihab et-Temimi, Mütelemmis b. Umeyye el-Kenani, Züheyr b. Ebi Sülma, Halid b. Sinan el-Absi, Abdullah el-Kudai, Abid b. Ebras el-Esedi, Ka'b b. Lüey gibi zatlardır. Cahiliye döneminin kayda değer hanif şahsiyetlerden ve Kureyşin hanifliği yaşatanlarından Varaka b. Nevfel, Osman b. Huveyris, Ubeydullah b. Cahş bilhassa zikredilmesi gerekenlerdendir. O günün içinde bulunduğu durumu yansıtması açısından önem arz etmektedir. Varaka b. Nevfel eski kitapları okuyan âlim bir kimseydi.

Bu dönem haniflerinin ortak özelliklerini şöylece özetlemek mümkündür: Putları ve her türlü şirki reddetmek, mensubu bulundukları kavmin yanlış âdet ve inanışlarına karşı çıkmak, cehaletin ortadan kaldırılması için faaliyette bulunmak,

kavimlerinin baskılarından kurtarmak için onlardan uzaklaşarak inzivaya çekilmek ve yaratıcıyı düşünmektir. Tarihçiler, haniflerin bazılarının kutsal kitapları, sayfaları ve Zebur'u okuduklarını, birçoğunun İbrahim'in dini üzere yaşadığını, bir kısmının da onun kelimelerini aradıklarını, bu uğurda çeşitli sıkıntılara katlandıklarını, yolculuklara çıktıklarını, rahip ve hahamlarla görüşüp onlara sorular sorduklarını, ancak aradıklarını bulamadıkları için Yahudilik ve Hıristiyanlığa girmediklerini, İbrahim'ın dinine inanmış olarak öldüklerini bildirmektedir. Hanif kelimesi en eski kullanımı itibariyle Sami dil ailesine giren dillerde görülmekteydi. Ancak Kur'an'da kast edilen mananın dışında bir anlam taşımaktaydı. Kur'an'da müspet bir anlam yüklenen Hanif kelimesi, söz konusu dillerde menfi anlamda kullanılmakta olup, İslam literatüründe cahiliye tanımlamasına hemen hemen denk düşmektedir. Mesela; ahlaksız, dinden dönen, müşrik, kaba ve yalancı vs. anlamları da verilmiştir. Diğer taraftan Hanif kelimesi, ahlaksız, dinsiz; Süryanice de ise murdar anlamlarında kullanılmıştır. Hanif kelimesine yalancı, ikiyüzlü ve müşrik manaları da verilmiştir. Hristiyan Süryaniler, "hanif" kelimesini ayrılıkçı Hristiyan mezheplerini nitelemek için de söylemişlerdir. Arapçada ise sapıklıktan doğru yolu bulmak anlamında olan "hanefe"den türediği söylenmektedir. Açıkçası putlardan uzaklaşarak tek İlaha inanan kimse demektir.

(Şemseddin Günaltay, İslam Öncesi Araplar ve Dinleri, Ankara 1997- Sa.99, dipnot 31) Arapların putperestliği zayıflamaya yüz tutmuş, hristiyanlık bir birine karşı fırkalara bölünmüş, Yahudilik ise dindeki hâkimiyetlerini muhafaza için, Arapları kendi içlerine almayan seçilmiş bir topluluğun dini durumuna gelmiştir. Diğer taraftan tevhid anlayışı Mecusilikten alınma zıt unsurlar sebebiyle zayıflamaya yüz tutmuştur. Kaynakların ifadesinden de anlaşılacağına göre aynı bölgelerde beraber yaşamış olan Sâbiîlik ve onun istihalesi durumunda olan putperestlik, Haniflikle karşı karşıya gelmiştir. Araplar çoğunlukla ifrat derecesine varan bir hayat yaşamışlardır. Özellikle yol kesmek, yağma ve çapulculuk, mağlup olan kabilelerin hürriyet hakkı ile beraber kişisel haklarının da galibin eline geçmesi, savaşta yenilen kabile hakkında her türlü haksızlığın serbest olması gibi anlayışlar, ataların geleneği sayılmıştır. Hatta aynı ırktan olan kabileler, sürekli birbirlerini boğazlamaktan geri kalmamışlar ve bundan zevk alır hale gelmişlerdir. Bütün Arap yarımadası cehalet ve anarşi kâbusları altında eziliyordu. Şiir, edebiyat ve diğer teşkilatlar bakımından nispeten ileri olan Araplar, iman, fikir ve ahlak bakımından çok geri kalmışlarıdır. Hatta bu şiirlerden bir tanesi de Kuss b. Sâide tarafından Ukkaz Panayırında söylenmiştir. "Ey insanlar! "Allah'a yemin ederim ki bunda ne bir hata var ne de yanlış, Allah katında bizim bu dinimizden daha hayırlı olan bir din var. Onun gelmesi yaklaşan

bir elçisi var, gölgesi başımızın üstüne düştü. Ona ulaşan ve kendisine uyana müjdeler olsun. Ona muhalefet edene yazıklar olsun. Geçen çağlara ve hayatlarını gaflet içinde geçiren milletlere yazıklar olsun.” diyerek tabiri caizse İsa’ya yol açan Yahya rolü üstlenmiştir.. Kuss b. Sâide bu şiirini okurken Muhammed’in onu dinlemesi de ayrı bir anlam taşımaktadır. Arap Yarımadasına komşu olan devletlerin Hristiyan, Yahudi ve Ateşperest olmaları, yöneticilerin zalimane hareketleri, bu halkların başka bir din aramalarına sebep olmuştur. Hristiyanlar, Yahudiler ve Farisilerin dini görüş, fikir ve inançları beklenen ıslah edici bir peygamberin gelişi için zemin hazırlamıştır. Bundan sonra Arapların o zeminde karşılaşacakları peygamber Muhammed ve din de İslamiyet olacaktır. Hilful-Fudul ve Muhammed Üzerindeki Etkileri: Muhammed’in gençlik dönemindeki Kureyş’de düzen çok bozulmuş, başıbozuk bir kaos ortamı oluşmuştu. Haram aylar denilen savaşılması günah kabul edilen Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Receb aylarında dahi kabileler arasında savaşlar oluyordu. Bu kuralı çiğneyenlerden biri de Muhammed’in amcası Kureyş-Kinane ittifakının komutanı Zübeyir bin Abdülmuttalip idi ve 18-20 yaşlarında iken Muhammed de bu savaşa katılmıştı. Son 4 Ficar savaşı ile birlikte Mekke’de karışıklık iyice arttı. Haksızlıklar, hırsızlıklar, gasp, despotluk, güçsüz olanların ezilmesi, hukuksuzluk had safhaya varmıştı.

Öyle ki Mekke’ye hacca veye ticarete gelenler dahi soyuluyor, taciz ve tecavüze uğruyordu. Bunların hakkı, hukuku gözetilmiyordu. Son olarak Yemenli bir tacirin mallarının parası ödenmeyince, tacir Hilful Ahlaf denilen oluşuma müracaat etti ama yardım alamadı. Bunun üzerine feryat edip Mekke’de mağduriyetini dile getiren şiir okuyarak sesini duyurmaya çalıştı. Bu durumdan etkilenenler Mekkeli zenginlerden Abdullah b. Cudan’ın evinde biraraya gelerek toplandılar ve Hilful-Fudul adlı sivil örgütü kurdular. Bu oluşumun içinde yer alanlar arasında Ebu Bekir ve Muhammed de vardı. Hılfılfudul adıyla anılmasının nedeniyse; Araplar arasında bu isimle anılan birçok antlaşmanın daha önce yapılmasıydı. Bunlardan en meşhuru; curhum kabilesinin Kureyş’ten önce böyle bir antlaşma ve dayanışma yapmasıydı. Bunlar; fadıl b. fudale, fadıl b. vedea ve fadıl b. haris isimli curhum kabilesinin ileri gelen kişileridir. Bu kişilerin isimleri fadıl olduğundan bu harekete de fadılların ittifakı anlamında hılfılfudul adı verilmiştir. Toplantıda ettikleri yemin ise şöyleydi: “Allah’a yemin olsun ki, Mekke şehrinde birine haksızlık ve zulüm yapıldığı zaman hepimiz, o kimse ister iyi ister kötü ister bizden ister yabancı olsun, kendisine hakkı verilinceye kadar tek bir el gibi hareket edeceğiz. Denizlerin bir kıl parçasını ısıtacak suyu bulundukça, Hira ve Sebir dağları yerinde kaldıkça ve üzerinde dağ tekeleri otladıkça bu yemine aykırı davranmayacağız ve birbirimize maddi yardımda bulunacağız.” (İbn Sa’d,

Tabakat, I, 129) Bu oluşuma katılanların ilk işi, As b. Vail'e giderek Yemenli'nin malını ondan almak ve Yemenli'ye teslim etmek oldu. O günlerde, Has'am kabilesinden Yemenli bir tacir, kızı ile birlikte hac için Mekke'ye gelmişti. Şehrin despot kişilerinden Nübeyh b. Haccac'ın, kızını zorla elinden alması üzerine tacir, Hilfu'l Fudul'a gitti. Hilf mensupları hemen Nubeyh'in evini kuşattılar ve kızı alıp babasına teslim ettiler. Eraş kabilesine mensup birinden mal satın alan Ebu Cehil, parasını ödemedi. Muhammed'le birlikte Ebu Cehil'e gidildi ve hiçbir itiraz olmadan parası alındı. Sümale kabilesine mensup bir tacir Mekke'nin ileri gelenlerinden Übey b. Halef'e mal satmış, fakat parasını alamamıştı. Çaresiz kalan tacir Hilfu'l-Fudûl'a başvurdu. Teşkilat mensupları ona Übeyy'e gidip parasını tekrar istemesini, vermediği takdirde kendilerinin bizzat alacaklarını bildirmesini söylediler. Bunun üzerine Übey, parayı hemen ödedi. Bu sivil inisiyatifin olumlu girişimleri Mekkeliler arasında takdirle karşılandı, örgüt mensuplarına karşı güven ve saygı oluşturdu. Bu örgütün, Muhammed'in kişiliğinin oluşturmasında, çevresiyle ilişkilerinin geliştirmesinde, itibar oluşturmasında etkisi büyük olmuştur. Peygamberliği ilan ettikten sonraki dönemde dahi Hilful Fudul'dan övgüyle söz etmiş ve "Yine çağrılsam gider katılırım." demiştir. (Müsned, I, 190, 317) Hatice ve Varaka: Hatice binti Huveylid b. Abdul Uzza'nın doğum tarihi kesin olarak bilinmemekle birlikte, Milâdi 555. yılında olabileceği söylenmektedir. O, Arapların Kureyş kavminin Hâşimiler boyundan olup babası Huveylid, annesi Fâtıma'dır. Muhammed ile evlenmeden önce üç evlilik yapmıştır. Hatice ilk önce Varaka ibn-i Nevfel'e nişanlanmış ancak nikâh yapılmamıştır. İkinci kez künyesi Ebu Hale olan İbn-i Nebbaş ile nikâhlanır. Ebu Hale'nin vefatından sonra Atik ibn-i Abid ile evlenir. Atik'in de vefatından sonra amca oğlu Sayfi ibn-i Umeyye ile evlenir. O'nunda ölümü üzerine dul kalır. Bu evliliklerinden aşağıdaki çocukları doğmuştu: 1. Ebu Hale'den Hind isimli oğlan çocuğu. 2. Atik'den yine Hind isimli kız çocuğu 3. Sayfi'den Muhammed isimli oğlan çocuğu. Hatice'nin iki çocuğunun isminin de Hind olmasına binaen künyesi de Ümm-i Hind olmuştur. Hatice çok zengindi ve ticaretle uğraşmaktaydı. Ücretle tuttuğu adamlarla Şam'a ticaret kervanları düzenlerdi. Muhammed'le tanıştı ve ondan hoşlandı, ona ticaret ortaklığı önerdi ve onun başkanlığında bir ticaret kervanını Şam'a gönderdi. Aynı zamanda hizmetkârı Meysere'yi de onunla beraber gönderdi. Hatice bu ticaret kervanından çok memnun oldu. Daha önce gönderdiği ticaret kervanlarına nazaran, bu sefer daha fazla kâr elde etti. Hatice, Muhammed hakkında Meysere'yi de dinleyince, ona olan itimadı ve sevgisi daha da arttı. Ona anlaştıkları ücretten fazlasını verdi ve Muhammed 'e evlenme teklifinde bulundu. Hatice, Muhammed ile 4.evliliğini yaptığında 40 yaşlarında, Muhammed ise 25 yaşlarında idi. Evliliklerinden 4 oğlu oldu: Kasım, Tayyib, Tahir, Abdullah; dördü

de vefat ettiler. 4 de kızı oldu: Rukiyye, Ümmü Gülsüm, Zeyneb, Fatıma. 40 yaşından sonra 8 çocuk! (Bazı kaynaklara göre Tayyib ve Tahir, Abdullah adlı oğlunun lakabları olarak belirtilir.) Hatice, Muhammed'i amcazadesi Varaka Bin Nevfel ile tanıştırdı. Varaka Hıristiyandı ve bilimle ilgiliydi! Aynı zamanda Nasturi rahibi olan Varaka Mekkenin de rahibi ve vaiziydi! Tevrat ile İncil'i de iyiden iyiye incelemiş ve Arapçaya tercüme etmişti. Çok fazla bilgili ve Filozof bir adamdı. Dinler tarihini çok iyi biliyordu! O araştırmaları sonucunda puta tapıcılığı bırakıp hıristiyanlığı kabul etmişti. Varaka Bin Nevfel Muhammed'i sevdi. Onun dini konulara olan ilgisi hoşuna gitmiş ve yakınlık duymuştu. Bilgili olduğu için Muhammed de ona saygı ve ilgi gösteriyordu. Varaka'yı her zaman ziyaret ediyordu. O da Ona Tevrat'ı baştan başa okuyup açıkladı. Adem'den İsmail'e kadar bütün Peygamberlerin menkıbelerini en ince ayrıntılarına kadar anlattı. Musa'nın dinini nasıl kurduğunu!.. İsa'nın Hıristiyanlığını da izah etti! Vahdaniyet-i ilahiye'yi derinden derine anlattı, fikir ve halvet yollarını gösterdi. Türk tarihçisi Enver Behnan Şapolyo'ya göre, Muhammed 15 sene boyunca Varaka bin Nevfel tarafından eğitilmiş ve Tevrat ve İncil'de yer alan bilgiler ona öğretilmiş ve yetiştirilmiştir. Kaynak: İbni Hişam, Sîre: 1/254; İbni Kesîr, Sîre: 1/404

Yemenli Rahman- Müseylimetül Kezzab Muhammed zamanında Yemen'de çok önemli bir kabile reisi vardır ve peygamberliğe soyunmuştur. Adı Yemame Rahman'i dir. Bu Yemame Rahman'i oldukça kültürlü, zeki ve saygın bir kişidir. Araplar arasında oldukça nüfuzludur, Muhammed'in bu kişiyle diyalogları olmuş, ona büyük saygı duymuştur. Hatta onunla ilişkisi öyle bir dereceye gelmişti ki, Mekkeli inanmayanlar, "Bize ulaşan bilgiye göre, Yemame'deki şu adam, Rahman denen kişi öğretiyor sana müslümanlığı. Kuşkun olmasın ve yemin ederiz ki, biz hiçbir zaman Rahman'a inanmayız." demişlerdir. Kaynak: (Siratu Ibn Ishak, Muhammed Hamidullah 180/254)

Rahman insanlar arasında kullanılan bir isimdi. Ve ilginçtir ki, Arap dilindeki birçok kelime Sankstritçedir, çok tanrılı Hint bölgesi diline aittir! Mekkeli Araplar, Muhammed'in İslam kelimesini bile bu Rahman denen kişiden aldığını iddia ediyorlardı!

Bu Yemameli Rahman, peygamberlik savında bulunduğu zamanlar bir diğer adı da "Müslim" di. Yani, İslam oluşturulmadan önce adamın bir adı da Muslim! Tabii, daha sonra peygamberlik savında Muhammed başarılı olunca, müslümanlar alay etmek için "Müseylime" ve "çok yalancı" anlamında "Kezzab" ismini de eklerler. Daha sonra da İslamın tarihi derlenirken, bu Rahman ile ilgili

bilgilerin büyük çoğunluğu imha edilmiştir, ilerde sorun çıkmasın diye! Yine de elde kalabilen bu kadar bilgi bile durumu gayet iyi açıklayabilmektedir.

Yemen, o zamanlarda Mısır dâhil Orta Doğu ve Hindistan’a kadarki uygarlıklar için önemli ticaret noktalarından biriydi. Aynı zamanda din olarak da musevilik, hristiyanlık ve müslümanlığın temeli olan sabiilik vardı. Bunun yanında musevilik ve hristiyanlık da sonradan yerleşmişti, tıpkı Medine’de yahudiliğin yerleşmiş olması gibi. Yemen bu yüzden ticari olduğu gibi bir dinsel merkezdi de aynı zamanda.

Rahman denen kişi Yemen’in Ezd kabilesinden, bilgelik ve nüfuzuyla saygı gören bir başkandı. Muhammed, peygamberliğini ilan etmeden önce, karısı Hatice tarafından ticari amaçlı olarak Yemen’e de gönderilmişti. Yemen’de o zamanlar çok önemli olan Hubase mesiresine katılmıştı. Zaten Rahman’la da burada tanışmıştı. (Kaynak: Muhammed Hamidullah, İslam Peygamberi 1/61)

Muhammed’in içinden çıktığı Evs ve hazrec kabileleri de, o zamanki Arap kabileler topluluğundan birçoğunu içine alan Ve Rahman isimli kişinin de içinden çıktığı Ezd kabilesinden ayrılmaydı.

Yani kısacası, Muhammed ve Rahman uzak ta olsalar sonuçta akrabaydılar.

Yemen kökenli bu Ezd kabilesi Muhammed için çok önemliydi. Buna örnek olarak çok sağlam iki hadis aktarayım size:

“Emanet Ezd’dedir.” Tirmizi, Sunen, no: 3936.

“Ezd kabilesinden olanlar, allah’ın yeryüzündeki arslanlarıdırlar. İnsanlar onları alçaltmak isterlerken, Allah onları yükseltir. Öyle bir zaman gelecektir ki, kişi hep ‘keşke babam bir Ezd'li olsaydı, keşke anam bir Ezd'li olsaydı’ diyecek.” Tirmizi, no: 3937.

İşte bu yüzden, bu Yemen ve Ezd kabilesi sevgisinden Muhammed, “iman Yemenlidir, hikmet de Yemenlidir” demiştir. Sadece sevgisinden değil tabii, Yemen’in o zamanlar bir dinsel merkez olması, bütün dinlerin kaynağı olan sabiiliğin orada merkezi din olmasıdır. Muhammed’e göre iman dolayısıyla dini oluşturan her şey, ibadetlere kadar Yemenlidir, Sabiilik kökenlidir. Bu nedenle Rahman hiç de önemsiz bir insan değildir Muhammed için. Nitekim, peygamberliği Muhammed’e kaptırmak istemeyecek, kendisi de peygamberliğini ilan edecek, başarılı olamayınca 148 yaşında olmasına rağmen Muhammed’e peygamberlikte ortaklık dahi teklif edecektir. Evet, bazı bilgiler gerçekten

şaşırtıyor insanı. Ama olmayacak bir şey de değil, neler olmuyor ki şu dinlerin içinde!

Üstelik bazı kaynaklara göre, Muhammed'den 20 yıl önce peygamberliğini ilan etmiş.

Hicret'in 10. yılında Muhammed'e şu satırlarla ortaklık teklif ettiği rivayet edilir; "Tanrı elçisi Müseylime'den, Tanrı elçisi Muhammed'e mektuptur. Sana esenlikler dilerim.

Ben Peygamberlikte sana ortak edildim. Yeryüzünün yarısı bize, yarısı Kureyşlilere aittir, fakat Kureyşliler adaletle hareket etmezler." Peygamber'in, Yemame halkına öğretmen olarak gönderdiği Reccal bin Unfuva, Müseylime ile çok iyi arkadaş olmuştu. Ve Tanrı'nın Müseylimeyi, Muhammed'e ortak ettiğine tanıklık ediyordu. Margoliuth'a göre ise Muhammed peygamberlikte Yemenli Rahman'ı taklit etmişti.

Rahman'dan Örnek Ayetler: "Allah yüklü deveye in'am etti. Ondan koşan bir yavru çıkardı. Sifak (alt deri) ile hasa (barsak) arasindan."

"Salih insanlar gecelerini uyumadan, ibadetle geçirirler, gündüzleri de gökteki bulutların ve yağmurların kuvvetli tanrısı için oruç tutarlar."

"Tanrıyı her eksikten tenzih ederim ki, O dirilme zamanı geldiğinde, acayip bir biçimde diriltir. Sizi göğün katına yükseltir. O sizin hardal tanesi kadar da olsa işlerinizi ve gönlünüzden geçeni bilir. İnsanlar bu yüzden ziyana uğrar ve lanete katlanırlar."

"Renkleri kara olduğu halde sütleri beyaz olan koyunlar üzerine and içerim ki."

"Ektiğiniz yerleri koruyunuz; yoksul olanları yurdunuza kondurunuz, azgınları yurdunuzdan uzaklaştırınız."

Kaynak: Bahriye Üçok'un "Dinden Dönenler ve Yalancı Peygamberler" kitabı.

Yemameli Rahman Müslim'den birkaç ayet daha: Tohum ekerek, Ekin yetiştirenlere, Ekinleri biçenlere, Buğdayları savuranlara, Sonra öğütenlere, Onlardan ekmek yapanlara, Bu ekmekleri ufak ufak doğrayarak, Et suyunda ıslatanlara, Ve bunların üzerine, Sade yağ dökerek yiyenlere, Şerefine and içerek temin ederim ki; Siz hayvan besleyerek, çadırda yaşayanlardan, Daha meziyetlisiniz.

Binalarda yaşayanlar da size üstün gelmedi.

Karanlıkları basan gece, Siyah Kurt, Ve yaşına basan, Çatal tırnaklı hayvan adına andolsun ki; Üsseyid'lerin, Harem'in hürmetini çiğnememiş olduklarını teyit ederim.

Aşağıdakiler de Kur'an'dan:

Nâzi'ât Suresi

1. Andolsun şiddetle çekip çıkaranlara, 2. Andolsun kolaylıkla alanlara, 3. Andolsun yüzüp yüzüp gidenlere, 4. Derken, öne geçenlere, 5. Nihayet işi çekip çevirenlere (ki, mutlaka tekrar diriltileceksiniz). 6, 7. Büyük bir sarsıntının olacağı o günde o sarsıntıyı, peşinden gelen başka bir sarsıntı izleyecektir. 8. O gün birtakım kalpler (tedirginlik içinde) şiddetle çarpacaktır. 9. Onların gözleri (korku ile) inecektir. 10. Şöyle derler: "Biz gerçekten gerisingeriye eski halimize mi döndürüleceğiz?" 11. "Bizler çürümüş kemiklere döndükten sonra mı?" 12. "Öyle ise bu hüsran dolu bir dönüştür" dediler. 13. Halbuki o, bir haykırıştan (sûr'un üfürülmesinden) ibarettir. 14. Birdenbire kendilerini mahşerde buluverirler. 15. (Ey Muhammed!) Mûsâ'nın haberi sana geldi mi? 16. Hani, Rabbi ona mukaddes Tuvâ vadisinde şöyle seslenmişti: 17. "Haydi Firavun'a git! Çünkü o azmıştır." 18. "Ona de ki: İster misin (küfür ve isyanından) temizlenesin? 19. Seni Rabbine ileteyim de ona karşı derinden saygı duyup korkasın!" 20. Derken Mûsâ O'na en büyük mucizeyi gösterdi. 21. Fakat o, Mûsâ'yı yalanladı ve isyan etti. 22. Sonra sırt dönüp koşarak gitti. 23. Hemen (adamlarını) topladı ve onlara seslendi: 24. "Ben, sizin en yüce Rabbinizim!" dedi. 25. Allah onu, ibret verici şekilde dünya ve âhiret cezasıyla cezalandırdı. 26. Şüphesiz bunda Allah'tan sakınıp korkan kimseler için büyük bir ibret vardır. 27. (Ey inkârcılar!) Sizi yaratmak mı daha zor, yoksa göğü yaratmak mı? Onu Allah kurmuştur. 28. Onu yükseltmiş ve ona düzen ve âhenk vermiştir. 29. O göğün gecesini karanlık yaptı, ışığını da çıkardı. 30. Ardından yeri düzenleyip döşedi. 31. Ondan suyunu ve merasını çıkardı. 32. Dağları sağlam bir şekilde yerleştirdi. 33. Bunları sizin için ve hayvanlarınız için bir yarar kaynağı yaptı. 34, 35. En büyük felaket (kıyamet) geldiği zaman, o gün insan yaptıklarını hatırlar. 36. Cehennem, görenler için apaçık bir şekilde gösterilir. 37, 38, 39. Kim azgınlık eder ve dünya hayatını tercih ederse, şüphesiz, cehennem onun sığınağıdır. 40, 41. Kim de, Rabbinin huzurunda duracağından korkar ve nefsini arzularından alıkoyarsa, şüphesiz, cennet onun sığınağıdır. 42. Sana, kıyametin ne zaman kopacağını soruyorlar. 43. Onu bilip söylemek nerede, sen nerede? 44. Onun nihai bilgisi yalnız Rabbine âittir. 45. Sen, ancak ondan korkanları uyarıcısın. 46. Kıyameti gördükleri gün onlar, sanki dünyada ancak bir akşam, yahut bir kuşluk vakti kadar kalmış gibidirler.

Tüm Ganimetler Allah'a ve Peygamber'e Aitmiş

Muhammed, ilk başta "Ganimetlerin tümü Allah'a ve peygambere aittir" diyor ve ganimetlere el koyuyordu. (Enfal 1). Müslümanlar buna karşı çıkıp ganimetten pay istediler. İtirazlar üzerine ayet geldiğini söyleyip ganimetlerin 1/5'inin Allah'a ve kendisine ait olduğunu, gerisinin paylaştırılacağını açıkladı. (Enfal 41) Kimbilir, ayet gelene kadar ne tartışmalar, ne pazarlıklar olmuştur?

Ganimetlerin tamamını kendine ve Allah'a ait olarak görürken 4/5'ünün elden çıkması herhalde Muhammed'in hoşuna gitmemiştir.

Acaba kendi malı, kendi hakkı gördüğü bu ganimetleri paylaştırırken içinden aşırdığı, çaldığı olmuş mudur? Bir peygamber hırsızlık yapabilir mi? Başkalarının hakkını, devlet-millet malını kendi zimmetine geçirebilir mi? Böyle bir olasılık mümkün müdür?

Bir başbakanın, bir cumhurbaşkanının basın açıklamasında durup dururken hırsızlık, yolsuzluk yapmadığını açıklamaya çalışması normal midir? Eğer bu konuda bir suçlamayla karşı karşıyaysa normaldir. Örneğin Turgut özal, hakkındaki iddia ve suçlamalar üzerine böyle bir açıklama yapmış ve bir yolsuzluk yaptıysa bunun hesabını öbür dünyada Allah'a vereceğini söylemişti.

Şimdi aşağıdaki ayete bakalım:

Ali İmran/ 161. Bir peygamber için emanete hıyanet olur şey değildir. Kim böyle bir aşırma ve ihanette bulunursa, aşırdığını kıyamet günü boynuna yüklenerek getirir. Sonra da herkese kazandığının karşılığı tastamam ödenir, onlar da haksızlığa uğramamış olurlar.

Bu ayeti okuyunca "Ben hesabımı Ahiret günü Allah'a veririm" diyenleri hatırlıyor insan. Muhammed de ayette aynen böyle diyor. "Ganimetten aşırma yaptıysam, kıyamet günü aşırdıklarımı boynumda taşıyıp getiririm, herkes de hakkını alır." diyor dolaylı olarak. Ortada hiçbir şey yokken böyle bir ayete gerek duyulması mümkün değildir. Bu ayetin evrensel bir niteliği de yoktur kesinlikle. Ya Muhammed hakkında ya da bir peygamber hakkında bir iddiada bulunulmuştur. Yani tarihidir, o dönemle ilgili bir konuya mahsustur.

Tabii ki bu ayetin varlığı, Muhammed'in bir aşırma yaptığı anlamı taşımaz. Ama bu tür bir olasılığı akla getirir. Ayette, hesabın ahiret günü sorulacağı açıklaması

ise denetimin önüne set koymaktır. Yolsuzluk, toplumların en büyük sorunlarından biri iken, denetimsizliği hâkim kılıcı ve hesabı Allah'a havale edici çözüm çözüm değildir. Doğrusu, sayımdır, kayıttır, denetimdir.

Halbuki maddi konularla direkt olarak peygamberin ilgilenmesi yerine bir komisyona görev verilse ve bu komisyon da denetlenseydi o döneme göre çok daha uygun bir çözüm olur ve sorun yaşanmaz, evrensel olduğu iddia edilen Kur'an'da böyle bir ayete gerek kalmaz, çelişki olmazdı.

Bu ayetin yazılmasına sebep olarak iki olay görülür, biri kayıp kırmızı kadife kumaş, diğeri de 1 kese altın. Bunlar nedeniyle mi yoksa bilmediğimiz başka bir olay nedeniyle mi yazıldığını kesin olarak bilemiyoruz. Bilinen sadece bu iki olay.

527 – İbnu Abbas (r.a.): "Hiçbir peygambere ganimete ve millet malına hıyanet yaraşmaz" (Al-i İmran, 161) ayeti, Bedir savaşı sırasında kaybolan kırmızı renkli bir kadife parçası hakkında nazil olmuştu. Cemaatten bazısı "Belki de Hz. Peygamber almıştır" demişti ki bunun uzerine yukarıdaki ayet nazil oldu."

Ebu Davud, el-Huruf ve'l-Kiraat 1, (3971); Tirmizi, Tefsir, Al-i İmran (3012).

Peygamber bir gün ikindi namazını kıldı ve acele ile kalkarak şöyle buyurdu:

"Yanımda kalan Bir Miktar külçe altını hatırladım. Beni bağlamasından hoşlanmadığım için taksim edilmesi bana emredildi."

Doğru eve giderek, evdeki paraları aramaya başladı. Ama bir türlü bulamıyordu. Ayşe altınları yoksullara dağıttığını söyledi.

Külçe altınların yoksullara dağıtılması ve peygamberin bundan hiç haberinin olmaması... Çok ilginç!

Ukbe 273 Buhari

Ganimet konusunda çok sorunlar ve olaylar yaşanmış, öyle ki ganimetlerin adil dağıtılmadığı konusunda peygamberlerine kırıcı sözler söyleyenler, hatta üzerine yürüyüp sıkıştıranlar olmuştur. Bu olaylardan biri de Ci'rane Olayı'dır. Huneyn gazvesinde Müslüman olmalarına rağmen Hevazinlilerin mallarına el konmuş, insanları esir alınmıştır. Elde edilen ganimetlerin dağıtımında yeni Müslüman olanlara kalplerini ısındırmak maksadıyla diğerlerinden daha fazla pay verilmesi ortalığı karıştırmış, Ensar kabilesi kendilerine az pay verilmesini protesto edip Muhammed'i haksızlıkla suçlamıştır. Muhammed, bir sonraki savaşta elde edilen ganimetlerden fazla pay dağıtacağı sözü vererek ortalığı yatıştırabilmiştir.

Peki, nedir bu Ci'râne olayı? Hemen İslam Ansiklopedisi'nden bakalım:

Huneyn Gazvesi'nde elde edilen ganimetlerin dağıtıldığı yer. Mekke ile Tâif arasında, Mekke'ye 9 mil uzaklıktadır (Ezrakī, II, 131). Burada aynı adla anılan bir su kuyusu vardı. Kelime ilk dönem hadis âlimlerinin çoğu tarafından Ciirrâne, tarihçiler ve dilciler tarafından Ci'râne şeklinde okunmuştur.

Ci'râne İslâm tarihinde Hz. Peygamber'in ganimetleri dağıtması sırasında çıkan olaylar sebebiyle meşhur olmuştur. Huneyn'de Hevâzin ve Sakīf kabilelerine bağlı kuvvetler büyük bir hezimete uğramış, bir kısmı Evtâs mevkiine çekilirken bir kısmı da Tâif Kalesi'ne sığınmıştı. Hz. Peygamber düşmanı takip için Evtâs'a bir seriyye göndermiş, kendisi de elde edilen ganimetleri Ci'râne mevkiinde bırakarak Tâif'e hareket edip burayı muhasara altına almıştı (8 / 630).

Tâif muhasarasının kaldırılmasından sonra ganimetlerin muhafaza edildiği Ci'râne bölgesine dönen Hz. Peygamber, sayıları büyük bir yekün tutan esirleri ve bol miktardaki ganimeti askerler arasında dağıtmadan bir süre bekledi. Niyeti, müslüman olarak kendisine başvuracak Hevâzinliler'e bu ganimetleri iade etmekti. Fakat Hevâzin heyeti geç kalınca bazı münafıklarla İslâmî bir şuura sahip olmayan yeni müslüman olmuş bir kısım bedevîler, ganimetleri hemen dağıtması için Hz. Peygamber'i incitecek şekilde ısrarda bulundular.

Beytülmâl hissesi olarak beşte biri ayrılıp geri kalan esir ve ganimetlerin taksim edilmesinden sonra Hevâzin'den gelen heyet Hz. Peygamber'e müslüman olduklarını söyleyerek esirlerin ve mallarının iadesini istediler. Hz. Peygamber sadece esirleri ashabının rızâsını alıp Hevâzin'e geri vermek isteyince bazı kişiler yine mesele çıkardılar. Ancak kazanılacak ilk zaferde kendilerine bunu fazlasıyla telâfi edecek ganimet vadedilince muhalefet etmekten vazgeçtiler.

Hz. Peygamber Huneyn'de ele geçirilen ganimetlerden müellefe-i kulûb'a daha fazla pay verdi. Onun bu tasarrufunun, ganimetin beytülmâl hissesi olarak ayrılan ve harcama yetkisi Hz. Peygamber'e ait olan beşte birden mi (humus), yoksa ganimetin tamamından mı olduğu hususunda âlimler farklı görüşler ileri sürmüşlerdir. Ebû Ubeyd, fazlalığın onlara humustan verilmiş olduğunu söyler (el-Emvâl, s. 297-298).

Hz. Peygamber'in ganimetten müellefe-i kulûba fazla pay vermesi üzerine bazı müslümanlar sert itirazlarda bulundular. Bu arada ensardan bazı kimseler de Hz. Peygamber'in bu tasarrufundan memnun olmadıklarını belirten sözler sarf ederek kendi aralarında dedikodu yaptılar. Durumdan rahatsız olan ensardan Sa'd b. Ubâde, bu sözleri Hz. Peygamber'e naklederek ganimetten kendilerine hiç

pay verilmediğini söyledi. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem ensarı toplayarak müellefe-i kulûba ganimetten niçin fazlaca hisse verdiğini kendilerine anlattı; bu arada ensarın faziletini dile getirerek kendisinin daima onlarla beraber olacağını söyledi, onlara ve çocuklarına dua etti. Yaptıkları dedikodudan dolayı pişman olan ensar üzüntülerini ifade edip Hz. Peygamber'den razı olduklarını söylediler.

Ganimetlerin taksiminden sonra Hz. Peygamber Ci'râne'de ihrama girerek umre için Mekke'ye gitti. Daha sonra tekrar Ci'râne'ye gelip buradan Medine'ye hareket etti.

Ci'râne'de bu olayların hâtıralarını yâdetmek üzere inşa edilmiş bir mescid vardır.

Hil bölgesinde yer alan Ci'râne, Harem bölgesinde bulunan kimselerin umre için ihrama girdikleri yerlerden biri olarak da önem taşımaktadır. Harem'de bulunanların umre için diğer mîkāt yerleri ise Hudeybiye ve Ten'îm'dir. Şâfiîler'e ve Mâlikî ile Hanbelî mezheplerinden bazı âlimlere göre bu üç yerin içinde en faziletli mîkāt Ci'râne'dir. Daha sonra sırasıyla Ten'îm ve Hudeybiye gelir. Hanefîler, Hanbelîler'in çoğunluğu ve bazı Şâfiîler'e göre ise Ten'îm'den ihrama girmek daha faziletlidir. Mâlikî âlimlerin ekseriyeti ise Ci'râne ile Hudeybiye arasında fazilet bakımından fark bulunmadığı görüşünü benimsemiştir.

Kâbe Safsatası

İslam'a göre Kâbe'yi Adem yapmış. İbrahim ve oğlu İsmail de yeniden inşa etmiş. Bu bilgiler sadece Kur'an'da ve Kur'an'dan sonra yazılmış olan kitaplarda geçiyor. İslam öncesine ait bu bilgileri destekleyen hiçbir kayıt yok!

İslam zaten İbrahimi dinlerin İsmaili kolundandır. Hristiyanlık ve Musevilik ise birbirini tamlayan iki tezat şeriata sahip İsraili kolundandır. Bunların hepsi masal, hayal ürünü şeyler. Temel de Sümer mitolojilerinden etkilenmiş, Babil sürgününde kütüphanelerde bunu okuyan Yahudiler tarafından uydurulmuştur.

Kâbe'den ilk olarak M.Ö. 60 senesinde Romalı tarihçi Diodorus bahsediyor. Arapların büyük saygı gösterdiği putevi olarak kitaplarında geçiyor. Ondan önce hiçbir tarihçi bahsetmemiş. Örneğin Heredot bütün Arabistan'ı gezmiş, Arap tanrılarını yazmış ama Kâbe'den hiç bahsetmemiş. Halbuki Kâbe o sıra varolsaydı muhakkak yazardı. Bu durumda anlaşılıyor ki Kâbe Heredot ile Diodorus arasındaki zamanda yapılmış. Yani M.Ö. 440 ile M.Ö. 60 arasında.

İbrahim ise M.Ö. 2000'li yıllara yakın yaşamış. Yani bu tarihlerden 1500 yıl önce. Ve Tevrat'ta İbrahim'in hakkında yazılan geniş anlatımlarda ne Kâbe'den bahseder ne de İbrahim'in Arabistan'a gittiğinden. İslamcılar bunu "Tevrat tahrif edilmiş" diyerek geçiştirmeye çalışırlar. Halbuki Muhammed'den 600 sene öncesine ait Tevrat bulundu ve bu tarihi Tevrat günümüzdekiyle aynı, hiç değişmemiş. Yani, dense ki "İslam'dan dolayı tahrif ettiler" daha İslam ortada yokken, Muhammed dünyaya gelmemişken Tevrat'ta bir bahis yok. En basit şeyleri bile yazan Tevrat böylesine önemli bir ayrıntıyı atlamazdı.

Ve bir önemli nokta da Kur'an da dâhil, hiçbir kitapta hac yapan, Kâbe'yi ziyaret eden bir peygamberden söz edilmez. Mademki Adem zamanında yapıldı ve Allah'ın eviydi burası, neden peygamberler hac yapmamıştır? Sadece Muhammed'in bahsetmesi ve Kur'an'da geçmesi, putperestliğin yerine İslam yerleştirilirken hac ve Kâbe hakkındaki bilgilerin de İslam'a uygun şekilde düzenlendiğini gösteriyor.

Peki ya kâbe'nin başına gelen olaylara ne demeli?! "Hani biz Kâbe'yi insanlara vaktiyle bir sevap mahalli ve emin bir sığınak yapmıştık. Siz de Makam-ı İbrahim'den namaz kılacak bir yer edinin." (Bakara, 2/125)

Müslümanlar Kâbe'nin Allah tarafından korunduğuna inanırlar. Putperestler de öyle inanırdı. İslam'dan önce Tübba ve Fil Olayı Kâbe'nin korunduğuna dair

uydurulmuş efsanelerdi. Sözde Yemen hükümdarı Tübba, Kâbe'yi yıkmak istemiş, bu yüzden felç olmuştu. Tavsiyeleri dinleyip Kâbe'ye saldırmaktan vazgeçince iyileşmişti. Fil olayında ise Ebrehe'nin ordusunun ebabil kuşları tarafından perişan edildiği anlatılır ki putperestlerin bu efsanesine Kur'an'da Fil suresinde bahsedilmiştir.

Bakara 125 ayetinin de Kâbe'nin eminliğini vurguladığı ve korunmuş bir yer olduğunu ifade ettiği tefsir edilir. (Bkz. Elmalılı Tefsiri) Aşağıdaki hadiste de bu korunmuşluk vurgulanır:

Hz. Peygamber'den de rivayet edilmiştir. Buyurmuş ki: "Yani yüce Allah Kâbe'ye "el-Atîk" adını verdi. Çünkü onu despotların şerrinden korumuştur. Hiçbir zaman bir zorba ona galebe edemedi." (bkz. Tirmizî, Tefsir, Hâcc, 3169)

Şimdi birlikte bakalım gerçekten öyle mi? Despotlardan, zorbalardan gerçekten korunmuş mu?!

Emeviler zamanında Kâbe 2 kez saldırıya uğradı. İlk saldırı Yezid döneminde yapıldı ve Harra olayından-Medine katliamından sonra Mekke kuşatıldı. Şehir mancınıklarla dövüldü. Bu saldırılar sırasında Kâbe'nin duvarları yıkıldı. Ahşap kısımları ve örtüsü yandı. Kuşatma sırasında Yezid'in ölüm haberi geldiğinden Emevi ordusu geri döndü. Böylece Mekke'liler Medine'li Müslümanların akıbetine uğramaktan kurtuldular. Abdullah bin Zübeyr, harap olmuş Kâbe'yi temellerine kadar yıktırıp yeniden inşa ettirdi. (683)

Ama Abdülmelik'in halifeliği zamanında Haccac'ın saldırısından kurtulamadılar. Kâbe yine mancınıklarla dövüldü ve zarar gördü. Müslümanlar açlıktan günlerce sefalet içinde kaldılar. Köpek ölüleri yemek zorunda bırakıldılar. Zalim zorba Haccac şehre girdi ve Abdullah bin Zübeyr'in kafasını kestirdi. Kâbe'ye sığınanları kılıçtan geçirtti. (692)

Dolayısıyla Kâbe, ne ayetteki gibi müslümanlar için emin bir yer olabildi ne de hadisteki gibi korunabildi. Kâbe'ye saldırılar bununla bitmedi. Karmatiler zamanında da Kâbe saldırı yaşadı.

Mekke yolunun Karmatiler tarafından tehdit edilmesi sebebiyle müslümanlar 925 yılında haclarını edâ edemediler. 930 yılında Ebu Tahir, Hac zamanı Mekkeyi fethetti. Kâbe'yi basıp hacıları kılıçtan geçirdi. Binlerce müslüman öldürüldü. Kâbe'nin kapısı kırıldı, örtüsü parçalandı, duvarlarına hasar verildi. HacerülEsved taşı sökülüp Hecer'e götürüldü. 10 yıl boyunca Mekke'yi ellerinde tutarak haccı engellediler. Yaklaşık yirmi iki sene ellerinde tuttukları Hacerülesved taşını dost

gördükleri Fatımî halifesi Mansur'un ricası ile iade ettiler! Görüldüğü gibi kutsal görülen Hacerülesved bile korunamamıştı.

20 Kasım 1979'da Kâbe Suudi hanedanı karşıtı 500 silahlı eylemci tarafından basıldı. Kâbe'de namaz kılanlar rehin alındı. Eylem 2 hafta sürdü. Sonunda Suudiler müşrik/kâfir dedikleri Fransızlardan yardım istemek zorunda kaldılar. Fransız timinin müdahalesi sonucu eylem sona erdi ama 250 kişi öldü, yüzlerce kişi yaralandı. Daha geçen yıllarda adilat yapımında vinç düştü binlerce kişi öldü, acaba ölenler mi sınandı yaşayanlar? Acaba ölenler yeterince Müslüman mı değildi, yoksa Al-ilah kendi evini ve inananını mı korumaktan acizdi?!

Ki, şeytan taşlama safsatası sırasında yaşanan birçok izdihamda binlerce hacının ezilerek öldüğünü de ayrıca belirtelim. Belli ki inananın Al-ilah'ı pek de Kâbe'yi korumakla uğraşmıyor. Mikail de öyle. Sel baskınları Kâbe'yi de vurabiliyor ve yüzme bilen müslümanlar tavafı yüzerek yapmak zorunda kalabiliyor.

Şimdi gelelim bu hac olayına! Hac denince Kâbe ziyareti akla gelir ama dinlerin çoğunda hac ritüeli mevcuttur. İslam'dan önce de birçok dinde hac vardı. Farklı isimlerde ifade edilmesine rağmen tüm inançlarda kutsal kişiler, kutsallaştırılmış yer ve nesneler vardır. Bu nesneler taşlardan, ağaçlardan, su kaynaklarından, dağ, mağara ve nehirlerden tutun da tapınaklara kadar çeşitlilik arz eder. Kişinin dini ne olursa olsun, insan tabiatı böyle yerlere ihtiyaç duymuş ve inancına uygun kutsallaştırılacak nesne ya da mabet arayışı içinde olmuştur. Sümerler de Nippur'daki enlil, Samiler de Ninova'daki iştar, Mısırlılar'ın ziyaret ettiği byblos'taki Baaltis tapınağı, Göbeklitepe vs... bilinen en eski hac yerlerindendi. Eski Yunanlılar yazgılarını öğrenmek için Apollon kâhinine başvurmak üzere Delphi'ye giderlerdi. Ayrıca Asklepios'tan şifa dilemek üzere Epidauros'taki sağlık tanrıçasının meşhur tapınağına ziyaret yaparlardı.

Hindistan toprakları 2000 yıldan beri hac yapılan kutsal topraklar sayılır. Ganj Nehri en kutsal mekân olmakla birlikte Hindistan'ın her köşesi kutsal mabet ve türbelerle doludur.

Buda'nın ilk manastırını kurduğu Racgir, Buda'nın iki havarisinin mezarlarının bulunduğu Şançi ve Buda'nın 24 yağmur mevsimini geçirdiği yer olarak bilinen Şravasti, Budistlerin Hindistan'daki belli hac yerleridir. Budist haccının en önemli özelliği kutsal mabut ve mabetlerin çevresinde dönerek tavaf edilmesidir. Tibetli Budistler güzergahları üzerindeki tüm kutsal yerleri saat yelkovanı şeklinde tavaf ederek hac merkezine doğru yol alırlar.

Hristiyanların 2. yüzyılda Kudüs'ü hac amacıyla ziyaret ettikleri bilinir. 2. Yüzyılda, Havari Petrus'a adanmış anıtlar üzerinde, hac seyahatlerinin yapıldığına dair yazılar bulunmaktadır. Azize Helene, İsa'nın doğduğu, çarmıha gerildiği, gömüldüğü ve büyük kiliselerin kurulduğu yerleri ziyaret eden ilk hacı olarak kabul edilir. Pavlus'un yaptığı yorumlarla hac ibadetine batini anlamlar yüklenmiş, bu nedenle Kudüs bir hac merkezi olmaktan çıkarılmıştır. Daha sonraki dönemlerde İsa'nın yaşadığı yerleri görme arzusu hac ziyaretini tekrar canlandırmıştır. Kudüs'ten başka birtakım kiliseleri ve kutsal yerlerin ziyaret edilmesini de hac saymıştır. Ortaçağ'da bazı Hıristiyan azizlerinin gömülü bulunduğu kilise ve manastırlar bunlar arasındadır. Örneğin Fransa'da Lourdes ve Chartres kentlerindeki kutsal yerleri her yıl milyonlarca hacı ziyaret eder. Türkiye'de Efes yakınındaki Meryemana Evi de Hıristiyanlar için önemli bir hac yeridir.

Sukkot, Fısıh ve Şavuot bayramları Yahudilikte aynı zamanda hac zamanıdır. Dinî kurallara göre Yahudiler her sene bu bayramlarda Kudüs'e hacca gitmek zorundadırlar. Süleyman Mabedi yıkıldığı için günümüzde Kudüsteki Ağlama Duvarı hac ibadet yeri olarak kabul edilmekte ama zorunlu kılınmamaktadır. Yahudilerde haccın İbrahim'e kadar uzandığına inanılır. Eski Ahid'de zikredilen yerler Yahudilerce hac mekânı olarak kabul edilir.

Kâbe'nin çevresinde binlerce çırılçıplak insan bir yandan dönüp tavaf ediyor, bir yandan da hep bir ağızdan şunları haykırıyorlardı: "Lebbeyk allahümme lebbeyk… … La şerike leke illa şerikun huve lek. Temlikuhu ve ma-melek" Buyruğundayım! Ulu Tanrım buyruğundayım! Buyruğun başım üstüne! Ortağın yoktur senin! Yalnızca tek ortağın var! O da senin! Nesi varsa hepsi senindir Tanrım! Her kabilenin kendisine özgü telbiyesi vardı. Uzza'ya tapanların telbiyesi şöyleydi:

"Lebbeyk allahümme lebbeyk. Lebbeyk ve sa'deyk. Ma ehabbena ileyk"

Ünlü Arap soybilimci İbu'l-Kelbi Kitabu'l- Esnam adlı kitabında Hac sırasında, Arafat ve Muzdelife'de ataları olan Nizamoğulları'nın böyle seslendiklerini yazıyor.

Çıplak tavaf amacı, her şeyden arınmış, her şeyi geride bırakmış, El-İlah'ın karşısında eşit şekilde çıkmış olmaktı. Özellikle Mekke dışı kabilelerden gelenlerin tümü çıplak tavaf ediyorlardı. Giysi ile tavafı Tanrı karşısında makbul saymıyorlardı. Giysileriyle dönmek isteyenler ise tavaf sonrasında elbisesini atmak ve bir daha giymemek zorundaydı inanışa göre. O dönem insanların çoğu fakir olduğu için elbiseyle dönmek ancak az sayıdaki zengine mahsus idi.

Kâbe'nin içinde her kabileye ait bir put vardı. 360 civarındaki putların en büyüğü Hübel'di. El-İlah Ay tanrısıydı ve Güneş tanrıçasıyla evliydi. Kızları ise Lat, Uzza ve Menat idi. El-İlah, ellah olarak telaffuz edilirdi. Zamanla "Allah" denilmeye başladı. İslam'dan önce de Kureyşlilerin en büyük tanrısı ve her şeyin yaratıcısı "Allah" idi. Buna Arap şiirlerinde ve isimlerinde de sıkça rastlanır. Örneğin Muhammed'in babasının adı Allah'ın kulu anlamında "Abdullah" idi.

İslam öncesi Arap şairlerinden Adiyy İbn Zeyd'l İbadi divanındaki bir şiirinin ilk dizesinde şöyle der:

RAHİME'LLAHÜ MEN BEKA LİL HATAYA KÜLLÜ BAKİN FE ZENBUHU MAĞFURUN

Allah, günahları için ağlayana merhamet eder. Günahları için ağlayanların günahlarını bağışlar.

İslam öncesi şairlerinden Ümeyye İbn Ebi's Salt'ın iki dizesi ise "ALLAHÜMME" ile başlıyor:

Ulu tanrım, sen istersen herkesi bağışlarsın. Sana muhtaç olmayan noksansız kul var mı?

Çıplak hacılar, hacerül Esved taşı adını verdikleri ve gökten indiğine inandıkları kara taşın önünden geçerken onu öper ve yüz sürerlerdi. Bu taşın daha önceki dönemlerden kalma çok tanrıcılık inancındaki Afrodit heykelinin kafası olduğu konusunda görüşler ağırlıktadır. Ancak Kureyşliler bu taşı soylarının oluşumunun simgesi ve üreme organı olarak görmekteydiler. Soylarının İbrahim'in cariyesi ve İsmail'in annesi Hacer'e dayandığına inandıklarından bu taşa da Hacerül esved adını vermişlerdi.

Taşın kara olması yıllarca el sürülmesinden dolayı ya da içeriğindeki madenler nedeniyle oksitlenme olarak açıklanır.

7 kez yapılan Tavaftan sonra yine çıplak olarak Safa ve Merve tepeleri arasında 7 kez gidip gelinirdi. Bu 7 sayısı putperestlerce kutsaldı. 7 sayısının kutsallığına Sümer-Babil uygarlıklarında da rastlanır. Bu iki tepede İsaf ve Naile adlarında iki heykel vardı. Bunların zamanında birbirine âşık iki gençken Kâbe'de sevişecek kadar çılgınca bir harekete yeltendiklerinden El-İlah tarafından taşa dönüştürüldüklerine inanılırdı.

İslam'da ise Say'a, İbrahim'in Hacer'i ve oğlunu bu ıssız yere terk etmesinden sonra Hacer'in bir o tepeye, bir öbür tepeye çaresizce koşup çevreye bakarak

yiyecek, su ya da bir yardım araması olarak inanılır. Bu tepeler arasında 7 kez gidip geldikten sonra güya Cebrail ortaya çıkar ve ayağı ile yere vurarak zemzem suyunu çıkartır.

Bakara 158: Şüphesiz, 'Safa' ile 'Merve' Allah'ın işaretlerindendir. Böylece kim Evi (Ka'be'yi) hacceder veya umre yaparsa, artık bu ikisini tavaf etmesinde kendisi için bir sakınca yoktur.

Belli ki putperestlerin haccı İslam'a sokulurken İsaf ve Naile'nin hikâyesi de Hacer'e uyarlanmış ve böylece Arapların vazgeçemedikleri bir başka ritüel de İslamlaştırılmıştır. Ebu Bekr İbnu Abdirrahman der ki: "Ben bu ayetin, (yukarıda zikredilen) her iki grup hakkında da inmiş olduğunu görüyorum. Yani, hem cahiliye devrinde Safa ve Merve'yi tavaftan çekinenler hakkında inmiştir hem de öncekileri tavaf ettikleri halde, İslam'dan sonra -Allah'ın Kâbe'yi tavaf etmeyi emretmiş olmasına rağmen Safa ve Merve'yi zikretmemiş olması sebebiyle- bunları tavaftan çekinenler hakkında inmiştir. Safa ve Merve'nin de (Kur'an'da) zikri Kâbe'yi tavaf emrinden sonra gelmiştir. Buhari, Hacc 79, Umre 10, Tefsir, Bakara 21; Muslim, Hac 260-263 (1277); Ebu Davud, Menasik 56, (3901); Tirmizi, Tefsir, Bakara (2969); Nesai, Menasik 168, (5, 238-239); Muvatta, Hacc 129, (1, 373)."

Çıplak tavafı hoş karşılamayanlar, eşlerine izin vermeyenler ya da eşlerine gece çıplak tavaf yaptıranlar da vardı. Kureyş'de gelişen inançlardan Hanifler bu gruptandı. Muhammed de çıplak tavafa karşıydı ve Mekke'nin fethiyle birlikte çıplak tavafı yasakladı. Ayrıca Kâbe çevresine putperestlerin yaklaştırılmamasını emretti.

Çıplak tavaf ile ilgili olduğu düşünülen Buhari ve Müslim gibi sağlam hadisçilerin hadisleri arasında yer alan şu hadis ilginçtir:

"Peygamberin izniyle ihramdan çıkıp Mina'da bulunan kadınlarımıza yöneldik. Zekerlerimizden meni damlıyordu."

Çıplak hac yasaklanmış olsa da çıplaklığın önemi tamamen terk edilmemişti. Sıradan giysiler yerine sadece iki parçadan oluşan "İhram" denilen giysi de çıplaklığı temsil ediyordu. İslam'da Hac, ahiretteki mahşer'in bir provası ve tasviri olarak görülür. İnsanlar mahşerde de üzerlerinde bir giysi olmaksızın toplanacaklardır.

Üzerlerinde ihram olsa da tavafın ve s'ay'ın çoşkusuna kendilerini öylesine kaptırırlardı ki ihramları da açılır saçılır, yine her şeyleri görünürdü. Hadislerden birinde peygamberin çıplaklığı da şöyle ifade edilir:

"Kureyş'ten kadınlarla birlikte Ebû Hüseyin'in ailesinin evine girdik. Rasûlullah (s.a.s), Safa ile Merve arasında sa'y ediyordu. Biz de ona bakıyorduk. Sa'y'ın şiddetinden elbisesi beline dolanmıştı ve hatta ben dizlerini gördüğümü bile söyleyebilirim. O, sa'y yaparken şöyle diyordu: "Sa'y ediniz. Zira Allah onu sizin üzerinize yazmıştır (farz kılmıştır) ". Buna göre, Sa'y, hac ve umrede Beytullah'ı tavaf etmek gibi haccın rükünlerindendir. (İbn Kudame, a.g.e., aynı yer, Seyyid Sabık, Fıkhu's-Sünne, Terc. Tayyar Tekin, İstanbul 1987, II, 143)

Muhammed, putperestliği yıkıp kendi kurguladığı dinini egemen kılınca hac âdetlerinin çıplak tavaf haricindeki tümünü aynen uygulamıştır, düşünsenize muhammed'in kadınları ve hizmetin de olan seçme cariyeleri Kâbe etrafında çıplak tavaf ediyor.

Putperestlerin telbiyesi ise şöyle değiştirilimiştir:

"Lebbeyk, Allahümme lebbeyk, lebbeyke la serike leke lebbeyk, innel'hamde ve'n ni'mete leke ve'l-mülk, la serike lek."

Hac'da Şeytan taşlama da putperestlerden kalma bir ritueldir.

Kusay zamanına kadar, müşriklerden Hacca gelenler, Mina'da Şeytan taşlarlardı. Fakat, ilk taşı Sufe kabilesinden birisinin atması gelenekti. Hacılar ancak onunla birlikte şeytana taş atarlardı. Kusay taraftarları, Sufelilerle savaşarak onların elinden bu görevi de aldılar. (Taberi, IV, s.33)

Ancak şeytan taşlamanın kaynağı putperestlerden önce Sümer-Akad kültlerinde görülür. O dönemden kalma bir ilahide Sümer tanrılarından Enki'nin taşlanması dile getirilir.

Şeytan taşlanan yer Mina'dır. Burada büyük şeytan, orta şeytan ve küçük şeytan taşlanır. Bunlara Akabe Cemresi, Küçük Cemre ve Orta Cemre denir. İslam'a göre bu şeytanları taşlamak vaciptir. Her birine 7'şer taş atılır. Ayrıca da şunu belirteyim ki, bunu Şeytan'ın ateşten yaratıldığını iddia ederken yapmaları da çok ilginç değil mi?

Şeytan taşlamanın İbrahim'den kaldığına inanılır. Bu hususta İbni Abbas'ın rivayeti de şöyledir:

“Hz. İbrahim hac ibadetini yapmaya geldiği zaman, Akabe Cemresi yanında şeytan ona göründü. Bunun üzerine onu yedi adet taşla taşladı, şeytan yere battı. Sonra Orta Cemre yanında şeytan ona tekrar göründü. Yedi taş da orada attı. Böylece şeytan tekrar yere battı. Bir müddet sonra Küçük Cemrenin yanında yine karşısına dikildi. Burada da yedi taş daha atınca artık şeytan iyice yere yığılıp kaldı.”

Müslümanların şeytan taşlamasının sebebi de İbrahim’in yolundan gitmek ve onun hatırasını yadetmek olarak nitelenir.

Her Hac’da şeytana milyonlarca taş atılır ama şeytanın burnu dahi kanamaz. Fakat bugüne kadar şeytanları taşlayacağım diye birbirini ezmekten binlerce aklını kullanamayan müslüman ölmüştür. Hatta sinirlenip hızını alamayan ahmakların terlik, telefon (eski model), madeni para ve buna benzer maddeler de attığı gözlenmiştir.

İslam’ın yeni hac düzenlemesinde değiştirilen bir başka âdet ise tavaf sırasında alkışların ve ıslıkların kaldırılmasıydı.

Araplar, İslam öncesi haclarında el çırpıyorlar, bağırıyorlardı. Kur’an bu hacca müşrik haccı diyor. “Enfal Suresi”nin 34-35. ayetleri bu konu ile ilgili tarihi bir belgedir. Bu ayetlerde eski hac eleştirilirken bu işin el çırparak ıslık çalarak yapıldığı açıklanıyor.

Enfal-35. Kâbe’deki tapınmaları sadece ıslık çalmak ve el çırpmaktan başka bir şey değildir. İnkârınıza karşılık artık azabı tadın.

Yine Putperest Araplar Kâbe çevresinde kurban keserler, bu kurbanın kanını da Kâbe’nin duvarına sürerlerdi. Bundan amaçları ilahların hoşuna gitmek ve hayır kazanmaktı. Kur’an, bu âdeti de yasakladı. Kurbana yeni bir yorum getiren Hac Suresi”nin 37. ayetinde şöyle der:

Bu hayvanların ne etleri ve ne de kanları Allah’a ulaşacaktır. Allah’a ulaşacak olan ancak sizin O’nun için yaptığınız gösterişten uzak amel ve ibadettir. Size doğru yolu gösterdiğinden, Allah’ı yüceltmeniz için onları böylece sizin buyruğunuza vermiştir. İyilik yapanlara müjde et.

Bu kurban kanını sürmek geleneği günümüzde de görülüyor. Özellikle otomobil alanların tekerleklere kurban kanını sürmesi, kurban kanının alına sürülmesi vs… gibi akıl dışı uygulamalar hep putçuluk döneminden kalan âdetlerdir.

Kurban bayramı günlerinde getirilen tekbirler “teşrik tekbirleri” diye isimlendirilmiştir. “Teşrik” İslam öncesi dönemde kesilen kurban etlerinin kızgın kayalara serilmek suretiyle güneşte kurutulmasına denilmektedir. Böylece hacılar, hacda kesilen kurban etlerini güneş ve taşlar üzerinde kurutarak sonraları yemek üzere kendileri için saklamışlardır. Yıllarca dünyada birçok ülkede açlık çekilirken Hac’da kesilen kurban etleri telef oluyordu. Son yıllarda yoksul ve ihtiyaç sahibi ülkelere kurban etlerinin bir kısmı sevk edilmeye başladı. Buna rağmen sevk edilemeyen tonlarca et ziyan olmaya devam ediyor, hatta bununla ilgili YouTube’ta birçok videoya rastlayabilirsiniz.

Hac’da saçların traş edilmesi de putperest dönemin âdetlerindendir. Bu âdetle hem kirlilikten kurtulunduğuna, hem de kesilen her saç telinin kurtulunan günah olduğuna inanılır.

Ya Fil Vakası Masalına ne demeli?! Kâbe’nin kutsallaştırılması ve haccın farz kılınmasının sebeplerinin başında ticaret gelir. Putperest dönemde de Mekke hac sayesinde bir ticaret merkeziydi. Hac aylarında panayırlar kurulur, çevre yerleşimlerden gelenlerin alışverişi ile Kureyşliler ticari kazanç sağlarlardı. Bu nedenle de hac aylarını haram ay olarak sayarak bu aylarda savaşmayı yasakladılar. Böylece Mekke tüccarlar ve kervan sahipleri açısından güvenli bir yer oldu. Bu güven konusu Fil vakasının efsaneleştirilmesiyle ilahi özelliğe dönüştü ve Kâbe’nin Allah tarafından korunduğu inancı doğdu.

Ancak tarih, birçok kez Kâbe’nin çeşitli afet ve saldırılara maruz kaldığını gösterir ve bu inancı çürütür.

İbn Zübeyr 683’de Halife Yezit’e başkaldırınca Emevi ordusu onun bulunduğu Mekke’yi kuşattı. Şamlılar, Kâbe’yi yıkmak için mancınıklar diktiler, hatta ateşe verdiler. Kâbe’nin duvarları yandı. Vakıdi şöyle demiştir: “Şamlılar” mancınıkla Kâbe’ye taş atarken şöyle diyorlardı:

“Ağzı köpük saçan deve gibi atıyor. Onunla Mescid’in direklerini vuruyoruz.” (İbn Kesir, c. 8, s. 367)

Bu sırada Yezid ölünce Şam ordusu çekildi. Zübeyroğlu Abdullah kendisini Mekke’de halife ilan etti.

Abdullah, Kâbe’yi yıktı. Çünkü, mancınıklarla atılan taşlar yüzünden Kâbe’nin duvarları yıkılmak üzereydi. Hacerülesved, ipek şala sarılıp bir tabutta saklandı. Kâbe’deki esanslar, ziynet eşyaları ve kumaşlar da bir mahzende saklandı. İbn Zübeyr, daha sonra Kâbe’yi yeniden yaptırdı.

İbn Zübeyr 692'de öldürüldü.

Yusufoğlu Zalim Haccac, Zübeyr'i yenip Mekke'yi ele geçirince, o da Kâbe'yi büyük oranda yıktı. Haccac, Kâbe'nin kuzeyduvarını yıktı. Hacerülesved'i çıkarttı. Kâbe'nin yıktığı duvarının taşlarını Kâbe'nin tabanına döşedi, kapıyı yükseltti. Batı kapısını da örttü. Kâbe'nin bu hali devam edip gelmiştir. (İbn Kesir, c. 8, s. 404).

929 yılında Abbasi yönetimine isyan eden Karmati mezhebinin lideri Ebu Tahir Mekke'yi ele geçirdi. Hac mevsiminde, tavaf eden Hacıları, Kâbe'nin kapısına oturup kılıçla kesti. Karmati Lideri, "Ben Allah'ım, Allah'layım, yaratanda yok eden de benim!" diyordu. Hacılar kaçıp Kâbe'nin örtüsüne yapışıyor ama o o halde öldürülüyorlardı.

Ebu Tahir öldürdüğü hacıları Zemzem kuyusuna doldurttu. Zemzem kuyusunun üstündeki kubbeyi yıktıran Ebu Tahir Kâbe'nin örtüsünü parçalatıp askerlere dağıttı. Kâbe'nin kapısını söktürdü.

Ebu Tahir, bununla yetinmedi. Hacerülesved'in sökülmesini emretti ve bunu balyozla söktürtüp yanı sıra götürdü. Hacerülesved, 22 sene dışarıda kaldı.(İbn Kesir, c. 11,s. 282)

Bir başka saldırıyı da İbni Kesir şöyle ifade eder: Hacerülesved, 1022 yılında da saldırıya uğradı. Mısırlı birisi hacılarla gelip Kâbe'yi tavaf etti ve Hacerülesved'i öpeceği sırada elindeki gürzle o mübarek taşa tam üç kez vurdu. Adam, "Ne zamana kadar şu taşa ibadet edeceğiz. Ne Muhammet ne de Ali beni yapacağım işten alıkoyamayacaktır. Bugün şu Beyt'i (evi) yıkacağım" dedi. Bunun üzerine Yemenli birisi onu öldürdü, adamları da öldürüldüler. (İbn Kesir, c. 12, s. 84)

20 kasim 1979 tarihinde ise, önde gelen suudi ailelerden birinin uyesi olan radikal Sünni Cüheyman önderligindeki 500 kadar Suud Hanedanı karşıtı eylemci Kâbe'yi ele geçirdi ve yüzlerce hacıyı rehin aldı. Fetva çıkarılıp Fransız anti-terör timine görev verildi. Mekke'ye müslüman olmayan insanların girememesine rağmen Fransız timi Kâbe'yi kuşattı. Kuşatma yaklaşık 2 hafta sürdü. Olaylar sonunda, Kâbe'nin denetimi Suudi hanedanına geçtiğinde, çoğu Suudi asker olmak üzere 250 kişi ölmüş, yüzlerce kişi yaralanmıştı. Teslim olan 67 isyancı kafaları kesilmek suretiyle idam edildi.

Kâbe bu saldırıların dışında defalarca sel baskını ve deprem nedeniyle zarar gördü.

“Ey Hatice, vallahi ben Lat ve Uzza’ya tapmam. Vallahi ben onlara asla tapmam!” Bir komşusu, Muhammed hazretlerinin Hatice’ye böyle seslenerek yanıt verdiğini söylüyor. Putperestliğin Muhammed hazretleri üzerinde etkili olduğu ve bu etkilerden tamamen kurtulamadığı söylenebilir. Mekke’nin fethinden sonra Kâbe putlardan temizlenmiş, sıra çevre bölgelerdeki büyük putlara gelmişti. Halid Bin Velid’i Uzza putunu kırmaya göndermiş, döndüğünde merakla ne olduğunu sormuştu. Uzza’nın yıkıldığına inanamamış ve Halid’i tekrar geri döndürmüştü. Muhammed hazretlerinin gözünde Kâbe’deki kabile putlarının öneminin olmadığı anlaşılıyor ama Lat, Uzza ve Menat konusunda dikkatli ve tedirgin. Şeytan ayetleri iddiası da bu hassasiyetini gösteriyor. Eğer bu konuda büyük tepki almasaydı, bugün İslam’da en büyük melekler Lat, Uzza ve Menat olurdu herhalde. Putperestlikle tek Tanrıcılık arasında yaşanan çelişkiler neticede karma bir dini ortaya çıkarmıştır. Dönemin Hanifleri de bunu görüyor ve şiddetle karşı çıkıyorlardı. Bir kıble edinilmesi, en büyük put merkezi olan Kâbe’ye sahip çıkılması, tüm putperest dönem âdetlerinin aynen sürdürülmesi bunun göstergesidir. Tek tanrıcılık saf anlamda İslam’a yerleşememiş, putperest zihniyeti sürmeye devam etmiştir. Bu da beraberinde yeni putlar edinilmesine sebep olmuştur. Muhammed’in yüceltilmesi ve “kâinatın efendisi” haline getirilmesi bunun sonucudur. Yaratılan ilk ruh olduğu, o yaratılmamış olsa hiçbirşeyin yaratılmayacağı, ondan şefaat istenmesi vs. Lat-Uzza-Menat putperestliğinden farksız bir durumdur. Tek fark resim ve heykelin İslam’da yasak oluşudur. Eğer bu yasak olmasa, büyük olasılıkla Muhammed’i yüceltmede İsa sollanırdı.. Müslümanlar için Arabistan’ı kutsal yapan Mekke, Mekke’yi kutsal yapan Kâbe, Kâbe’yi kutsal yapan ise Hacerül Esved denilen kara taştır. Tarih öncesinden itibaren Pagan Arapların kutsal sayıp çevresinde döndükleri, el-yüz sürüp öptükleri bu taş, sözde tek tanrıcıların namazlarının kıblesi olmuştur. İslamiyetin başlangıcından itibaren müslümanlar içinden bu kara taşa muhalefet oluşmuş ve bu pagan fetişine son verilmesi talepleri günümüze kadar sürmüştür.

İlk kadın mutasavvıf Basralı Rabia (ö. 801), Kâbe’yi ziyaret ettiği zaman bağırarak şu sözleri söylediği anlatılır:

“Sadece taştan ve tuğladan yapılmış bir ev görüyorum; bunların bana ne yararı var!”

Wasit kentinde Mazda (Zerdüşt), Kudüs’te ise Hristiyan toplulukları arasında yaşamış ve Karmatilerle ilişkisi olan Hallac-ı Mansur (ö. 920), “Kâbe’nin yıkılması ve Hac tapınmasını müslümanların kendi evlerinde yapması gerektiğini” öğretiyordu.

Sufilerden Şibli 10.yüzyılda eline alev alev yanan bir odun almış sokaklarda koşuyor, bir yandan da “Kâbe’yi yakmaya gidiyorum!” diye bağırıyormuş. Neden yakmak istediğini sorduklarında: “Böylece Müslümanlar Kâbe’nin yeri ile değil, sahibi Tanrı ile daha fazla ilgilenirler” diye yanıt vermiş. (Timoty Freke, The Wisdom of the Sufi Sages, Goldsfield Press Ltd., Hong Kong, 1999, s.9)

Yunus der ki ey hoca Gerekse var bin Hacca Hepisinden iyice Bir gönüle girmektir Hac denince Kâbe ziyareti akla gelir ama dinlerin çoğunda hac ritüeli mevcuttur. İslam’dan önce de birçok dinde hac vardı.Farklı isimlerde ifade edilmesine rağmen tüm inançlarda kutsal kişiler, kutsallaştırılmış yer ve nesneler vardır. Bu nesneler taşlardan, ağaçlardan, su kaynaklarından, dağ, mağara ve nehirlerden tutun da tapınaklara kadar çeşitlilik arz eder. Kişinin dini ne olursa olsun, insan tabiatı böyle yerlere ihtiyaç duymuş ve inancına uygun kutsallaştırılacak nesne ya da mabet arayışı içinde olmuştur. Sümerlerde Nippur’daki Enlil, Samilerde Ninova’daki İştar, Mısırlıların ziyaret ettiği Byblos’taki Baaltis tapınağı bilinen en eski hac yerlerindendi. Eski Yunanlılar yazgılarını öğrenmek için Apollon kâhinine başvurmak üzere Delphi’ye giderlerdi. Ayrıca Asklepios’tan şifa dilemek üzere Epidauros’taki sağlık tanrıçasının meşhur tapınağına ziyaret yaparlardı.

Hindistan toprakları 2000 yıldan beri hac yapılan kutsal topraklar sayılır. Ganj Nehri en kutsal mekân olmakla birlikte Hindistan’ın her köşesi kutsal mabet ve türbelerle doludur.

Buda’nın ilk manastırını kurduğu Racgir, Buda’nın iki havarisinin mezarlarının bulunduğu Şançi ve Buda’nın 24 yağmur mevsimini geçirdiği yer olarak bilinen Şravasti, Budistlerin Hindistan’daki belli hac yerleridir. Budist haccının en önemli özelliği kutsal mabut ve mabetlerin çevresinde dönerek tavaf edilmesidir. Tibetli Budistler güzergâhları üzerindeki tüm kutsal yerleri saat yelkovanı şeklinde tavaf ederek hac merkezine doğru yol alırlar.

Hristiyanların 2. yüzyılda Kudüs’ü hac amacıyla ziyaret ettikleri bilinir. 2. Yüzyılda, Havari Petrus’a adanmış anıtlar üzerinde, hac seyahatlerinin yapıldığına dair yazılar bulunmaktadır. Azize helene, İsa’nın doğduğu, çarmıha gerildiği, gömüldüğü ve büyük kiliselerin kurulduğu yerleri ziyaret eden ilk hacı olarak kabul edilir. Pavlus’un yaptığı yorumlarla hac ibadetine batini anlamlar yüklenmiş, bu nedenle Kudüs bir hac merkezi olmaktan çıkarılmıştır. Daha sonraki dönemlerde Hz. İsa’nın yaşadığı yerleri görme arzusu hac ziyaretini tekrar canlandırmıştır. Kudüs’ten başka birtakım kiliseleri ve kutsal yerlerin ziyaret edilmesini de hac saymıştır. Ortaçağ’da bazı Hıristiyan azizlerinin gömülü bulunduğu kilise ve manastırlar bunlar arasındadır. Örneğin Fransa’da Lourdes

ve Chartres kentlerindeki kutsal yerleri her yıl milyonlarca hacı ziyaret eder. Türkiye'de Efes yakınındaki Meryemana Evi de Hıristiyanlar için önemli bir hac yeridir.

Sukkot, Fısıh ve Şavuot bayramları Yahudilikte aynı zamanda hac zamanıdır. Dinî kurallara göre Yahudiler her sene bu bayramlarda Kudüs'e hacca gitmek zorundadırlar. Süleyman Mabedi yıkıldığı için günümüzde Kudüsteki Ağlama Duvarı hac ibadet yeri olarak kabul edilmekte ama zorunlu kılınmamaktadır. Yahudilerde haccın İbrahim'e kadar uzandığına inanılır. Eski Ahid'de zikredilen yerler Yahudilerce hac mekânı olarak kabul edilir.

Kâbe'nin çevresinde binlerce çırılçıplak insan bir yandan dönüp tavaf ediyor, bir yandan da hep bir ağızdan şunları haykırıyorlardı:"Lebbeyk allahümme lebbeyk. La şerike leke illa şerikun huve lek. Temlikuhu ve ma-melek"Buyruğundayım! Ulu Tanrım buyruğundayım! Buyruğun başım üstüne! Ortağın yoktur senin! Yalnızca tek ortağın var! O da senin! Nesi varsa hepsi senindir Tanrım! Her kabilenin kendisine özgü telbiyesi vardı. Uzza`ya tapanların telbiyesi şöyleydi:

"Lebbeyk allahümme lebbeyk. Lebbeyk ve sa`deyk. Ma ehabbena ileyk"

Ünlü Arap soybilimci İbu'l-Kelbi Kitabu'l- Esnam adlı kitabında Hac sırasında, Arafat ve Muzdelife'de ataları olan Nizamoğulları'nın böyle seslendiklerini yazıyor.

Çıplak tavaf amacı, her şeyden arınmış, her şeyi geride bırakmış, El-İlah'ın karşısında eşit şekilde çıkmış olmaktı. Özellikle Mekke dışı kabilelerden gelenlerin tümü çıplak tavaf ediyorlardı. Giysi ile tavafı Tanrı karşısında makbul saymıyorlardı. Giysileriyle dönmek isteyenler ise tavaf sonrasında elbisesini atmak ve bir daha giymemek zorundaydı inanışa göre. O dönem insanların çoğu fakir olduğu için elbiseyle dönmek ancak az sayıdaki zengine mahsus idi.

Kâbe'nin içinde her kabileye ait bir put vardı. 360 civarındaki putların en büyüğü Hübel'di. El-İlah Ay tanrısıydı ve Güneş tanrıçasıyla evliydi. Kızları ise Lat, Uzza ve Menat idi. El-İlah, ellah olarak telaffuz edilirdi. Zamanla "Allah" denilmeye başladı. İslam'dan önce de Kureyşlilerin en büyük tanrısı ve her şeyin yaratıcısı "Allah" idi. Buna Arap şiirlerinde ve isimlerinde de sıkça rastlanır. Örneğin Muhammed'in babasının adı Allah'ın kulu anlamında "Abdullah" idi.

İslam öncesi Arap şairlerinden Adiyy İbn Zeyd'l İbadi divanındaki bir şiirinin ilk dizesinde şöyle der:

RAHİME’LLAHÜ MEN BEKA LİL HATAYA KÜLLÜ BAKİN FE ZENBUHU MAĞFURUN

Allah, günahları için ağlayana merhamet eder. Günahları için ağlayanların günahlarını bağışlar.

İslam öncesi şairlerinden Ümeyye İbn Ebi’s Salt’ın iki dizesi ise “ALLAHÜMME” ile başlıyor:

Ulu tanrım, sen istersen herkesi bağışlarsın Sana muhtaç olmayan noksansız kul var mı?

Çıplak hacılar, hacerül Esved taşı adını verdikleri ve gökten indiğine inandıkları kara taşın önünden geçerken onu öper ve yüz sürerlerdi. Bu taşın daha önceki dönemlerden kalma çok tanrıcılık inancındaki Afrodit heykelinin kafası olduğu konusunda görüşler ağırlıktadır. Ancak Kureyşliler bu taşı soylarının oluşumunun simgesi ve üreme organı olarak görmekteydiler. Soylarının İbrahim’in cariyesi ve İsmail’in annesi Hacer’e dayandığına inandıklarından bu taşa da Hacerül esved adını vermişlerdi.

Taşın kara olması yıllarca el sürülmesinden dolayı ya da içeriğindeki madenler nedeniyle oksitlenme olarak açıklanır.

7 kez yapılan Tavaftan sonra yine çıplak olarak Safa ve Merve tepeleri arasında 7 kez gidip gelinirdi. Bu 7 sayısı putperestlerce kutsaldı. 7 sayısının kutsallığına Sümer-Babil uygarlıklarında da rastlanır. Bu iki tepede İsaf ve Naile adlarında iki heykel vardı. Bunların zamanında birbirine aşık iki gençken Kâbe’de sevişecek kadar çılgınca bir harekete yeltendiklerinden El-İlah tarafından taşa dönüştürüldüklerine inanılırdı.

İslam’da ise Say’a, İbrahim’in Hacer’i ve oğlunu bu ıssız yere terk etmesinden sonra Hacer’in bir o tepeye, bir öbür tepeye çaresizce koşup çevreye bakarak yiyecek, su ya da bir yardım araması olarak inanılır. Bu tepeler arasında 7 kez gidip geldikten sonra güya Cebrail ortaya çıkar ve ayağı ile yere vurarak zemzem suyunu çıkartır.

Bakara 158: Şüphesiz, ‘Safa’ ile ‘Merve’ Allah’ın işaretlerindendir. Böylece kim Evi (Ka’be’yi) hacceder veya umre yaparsa, artık bu ikisini tavaf etmesinde kendisi için bir sakınca yoktur.

Belli ki putperestlerin haccı İslam’a sokulurken İsaf ve Naile’nin hikâyesi de Hacer’e uyarlanmış ve böylece Arapların vazgeçemedikleri bir başka ritüel de

İslamlaştırılmıştır.” Ebu Bekr İbnu Abdirrahman der ki: “Ben bu ayetin, (yukarıda zikredilen) her iki grup hakkında da inmiş olduğunu görüyorum. Yani, hem “cahiliye” devrinde Safa ve Merve’yi tavaftan çekinenler hakkında “inmiş”tir, hem de öncekileri tavaf ettikleri halde, İslam’dan sonra -Allah’ın Kâbe’yi tavaf etmeyi emretmiş olmasına rağmen Safa ve Merve’yi zikretmemiş olması sebebiyle- bunları tavaftan çekinenler hakkında inmiştir. Safa ve Merve’nin de (Kur’an’da) zikri Kâbe’yi tavaf emrinden sonra gelmiştir. Buhari, Hacc 79, Umre 10, Tefsir, Bakara 21; Muslim, Hac 260-263 (1277); Ebu Davud, Menasik 56, (3901); Tirmizi, Tefsir, Bakara (2969); Nesai, Menasik 168, (5, 238-239); Muvatta, Hacc 129, (1, 373).”

Çıplak tavaf’ı hoş karşılamayanlar, eşlerine izin vermeyenler ya da eşlerine gece çıplak tavaf yaptıranlar da vardı. Kureyş’de gelişen inançlardan Hanifler bu gruptandı. Muhammed de çıplak tavafa karşıydı ve Mekke’nin fethiyle birlikte çıplak tavafı yasakladı. Ayrıca Kâbe çevresine putperestlerin yaklaştırılmamasını emretti.

Çıplak tavaf ile ilgili olduğu düşünülen Buhari ve Müslim gibi sağlam hadisçilerin hadisleri arasında yer alan şu hadis ilginçtir:

“Peygamberin izniyle ihramdan çıkıp Mina’da bulunan kadınlarımıza yöneldik. Zekerlerimizden meni damlıyordu.”

Çıplak hac yasaklanmış olsa da çıplaklığın önemi tamamen terk edilmemişti. Sıradan giysiler yerine sadece iki parçadan oluşan “İhram” denilen giysi de çıplaklığı temsil ediyordu. İslam’da Hac, ahiretteki mahşer’in bir provası ve tasviri olarak görülür. İnsanlar mahşerde de üzerlerinde bir giysi olmaksızın toplanacaklardır.

Üzerlerinde ihram olsa da tavafın ve s’ay’ın çoşkusuna kendilerini öylesine kaptırırlardı ki ihramları da açılır saçılır, yine her şeyleri görünürdü. Hadislerden birinde peygamberin çıplaklığı da şöyle ifade edilir:

“Kureyş’ten kadınlarla birlikte Ebû Hüseyin’in ailesinin evine girdik. Rasûlullah (s.a.s), Safa ile Merve arasında sa’y ediyordu. Biz de ona bakıyorduk. Sa’y’ın şiddetinden elbisesi beline dolanmıştı ve hatta ben dizlerini gördüğümü bile söyleyebilirim. O, sa’y yaparken şöyle diyordu: “Sa’y ediniz. Zira Allah onu sizin üzerinize yazmıştır (farz kılmıştır) “. Buna göre, Sa’y, hac ve umrede Beytullah’ı tavaf etmek gibi haccın rükünlerindendir. (İbn Kudame, a.g.e., aynı yer, Seyyid Sabık, Fıkhu’s-Sünne, Terc. Tayyar Tekin, İstanbul 1987, II, 143)

Muhammed, putperestliği yıkıp kendi dinini egemen kılınca hac âdetlerinin çıplak tavaf haricindeki tümünü aynen uygulamıştır. Putperestlerin telbiyesi ise şöyle değiştirilimiştir:

"Lebbeyk, Allahümme lebbeyk, lebbeyke la serike leke lebbeyk, innel'hamde ve'n ni'mete leke ve'l-mülk, la serike lek."

Hac da, Şeytan taşlama da putperestlerden kalma birer ritüeldir.

Kusay zamanına kadar, müşriklerden Hacca gelenler, Mina'da Şeytan taşlarlardı. Fakat, ilk taşı Sufe kabilesinden birisinin atması gelenekti. Hacılar ancak onunla birlikte şeytana taş atarlardı. Kusay taraftarları, Sufelilerle savaşarak onların elinden bu görevi de aldılar. (Taberi, IV, s.33)

Ancak şeytan taşlamanın kaynağı putperestlerden önce Sümer-Akad kültlerinde görülür. O dönemden kalma bir ilahide Sümer tanrılarından Enki'nin taşlanması dile getirilir.

Şeytan taşlanan yer Mina'dır. Burada büyük şeytan, orta şeytan ve küçük şeytan taşlanır. Bunlara Akabe Cemresi, Küçük Cemre ve Orta Cemre denir. İslam'a göre bu şeytanları taşlamak vaciptir. Her birine yedişer taş atılır.

Şeytan taşlamanın İbrahim'den kaldığına inanılır. Bu hususta İbni Abbas'ın rivayeti de şöyledir:

"Hz. İbrahim hac ibadetini yapmaya geldiği zaman, Akabe Cemresi yanında şeytan ona göründü. Bunun üzerine onu yedi adet taşla taşladı, şeytan yere battı. Sonra Orta Cemre yanında şeytan ona tekrar göründü. Yedi taş da orada attı. Böylece şeytan tekrar yere battı. Bir müddet sonra Küçük Cemrenin yanında yine karşısına dikildi. Burada da yedi taş daha atınca artık şeytan iyice yere yığılıp kaldı."

Müslümanların şeytan taşlamasının sebebi de İbrahim'in yolundan gitmek ve onun hatırasını yadetmek olarak nitelenir.

Her Hac'da şeytana milyonlarca taş atılır ama şeytanın burnu dahi kanamaz. Fakat bugüne kadar şeytanları taşlayacağım diye birbirini ezmekten binlerce Müslüman ölmüştür.

İslam'ın yeni hac düzenlemesinde değiştirilen bir başka âdet ise tavaf sırasında alkışların ve ıslıkların kaldırılmasıydı.

Araplar, İslam öncesi haclarında el çırpıyorlar, bağırıyorlardı. Kur'an bu hacca müşrik haccı diyor. "Enfal Suresi"nin 34-35. ayetleri bu konu ile ilgili tarihi bir belgedir. Bu ayetlerde eski hac eleştirilirken bu işin el çırparak ıslık çalarak yapıldığı açıklanıyor.

Enfal-35. Kâbe'deki tapınmaları sadece ıslık çalmak ve el çırpmaktan başka bir şey değildir. İnkârınıza karşılık artık azabı tadın.

Yine Putperest Araplar Kâbe çevresinde kurban keserler, bu kurbanın kanını da Kâbe'nin duvarına sürerlerdi. Bundan amaçları ilahların hoşuna gitmek ve hayır kazanmaktı. Kur'an, bu âdeti de yasakladı. Kurbana yeni bir yorum getiren Hac Suresi"nin 37. ayetinde şöyle der:

Bu hayvanların ne etleri ve ne de kanları Allah'a ulaşacaktır. Allah'a ulaşacak olan ancak sizin O'nun için yaptığınız gösterişten uzak amel ve ibadettir. Size doğru yolu gösterdiğinden, Allah'ı yüceltmeniz için onları böylece sizin buyruğunuza vermiştir. İyilik yapanlara müjde et.

Bu kurban kanını sürmek geleneği günümüzde de görülüyor. Özellikle otomobil alanların tekerleklere kurban kanını sürmesi, kurban kanının alına sürülmesi vs. uygulamalar putçuluk döneminden kalan âdetlerdir.

Kurban bayramı günlerinde getirilen tekbirler "teşrik tekbirleri" diye isimlendirilmiştir. "Teşrik" İslam öncesi dönemde kesilen kurban etlerinin kızgın kayalara serilmek suretiyle güneşte kurutulmasına denilmektedir. Böylece hacılar, hacda kesilen kurban etlerini güneş ve taşlar üzerinde kurutarak sonraları yemek üzere kendileri için saklamışlardır. Yıllarca dünyada birçok ülkede açlık çekilirken Hac'da kesilen kurban etleri telef oluyordu. Son yıllarda yoksul ve ihtiyaç sahibi ülkelere kurban etlerinin bir kısmı sevk edilmeye başladı. Buna rağmen sevk edilemeyen tonlarca et ziyan olmaya devam ediyor.

Hac'da saçların tıraş edilmesi de putperest dönemin âdetlerindendir. Bu âdetle hem kirlilikten kurtulunduğuna, hem de kesilen her saç telinin kurtulunan günah olduğuna inanılır.

Fil Vakası Masalı

Kâbe'nin kutsallaştırılması ve haccın farz kılınmasının sebeplerinin başında ticaret gelir. Putperest dönemde de Mekke hac sayesinde bir ticaret merkeziydi. Hac aylarında panayırlar kurulur, çevre yerleşimlerden gelenlerin alışverişi ile Kureyşliler ticari kazanç sağlarlardı. Bu nedenle de hac aylarını haram ay olarak sayarak bu aylarda savaşmayı yasakladılar. Böylece Mekke tüccarlar ve kervan

sahipleri açısından güvenli bir yer oldu. Bu güven konusu Fil vakasının efsaneleştirilmesiyle ilahi özelliğe dönüştü ve Kâbe'nin Allah tarafından korunduğu inancı doğdu.

Ancak tarih, birçok kez Kâbe'nin çeşitli afet ve saldırılara maruz kaldığını gösterir ve bu inancı çürütür.

İbn Zübeyr 683'de Halife Yezit'e başkaldırınca Emevi ordusu onun bulunduğu Mekke'yi kuşattı. Şamlılar, Kâbe'yi yıkmak için mancınıklar diktiler, hatta ateşe verdiler. Kâbe'nin duvarları yandı. Vakıdi şöyle demiştir: "Şamlılar" mancınıkla Kâbe'ye taş atarken şöyle diyorlardı:

"Ağzı köpük saçan deve gibi atıyor. Onunla Mescid'in direklerini vuruyoruz." (İbn Kesir, c.8, s.367)

Bu sırada Yezid ölünce Şam ordusu çekildi. Zübeyroğlu Abdullah kendisini Mekke'de halife ilan etti.

Abdullah, Kâbe'yi yıktı. Çünkü, mancınıklarla atılan taşlar yüzünden Kâbe'nin duvarları yıkılmak üzereydi. Hacerülesved, ipek şala sarılıp bir tabutta saklandı. Kâbe'deki esanslar, ziynet eşyaları ve kumaşlar da bir mahzende saklandı. İbn Zübeyr, daha sonra Kâbe'yi yeniden yaptırdı.

İbn Zübeyr 692'de öldürüldü.

Yusufoğlu Zalim Haccac, Zübeyr'i yenip Mekke'yi ele geçirince, o da Kâbe'yi büyük oranda yıktı. Haccac, Kâbe'nin kuzeyduvarını yıktı. Hacerülesved'i çıkarttı. Kâbe'nin yıktığı duvarının taşlarını Kâbe'nin tabanına döşedi, kapıyı yükseltti. Batı kapısını da örttü. Kâbe'nin bu hali devam edip gelmiştir. (İbn Kesir, c.8, s.404).

929 yılında Abbasi yönetimine isyan eden Karmati mezhebinin lideri Ebu Tahir Mekke'yi ele geçirdi. Hac mevsiminde, tavaf eden Hacıları, Kâbe'nin kapısına oturup kılıçla kesti. Karmati Lideri, "Ben Allah'ım, Allah'layım, yaratanda yok eden de benim!" diyordu. Hacılar kaçıp Kâbe'nin örtüsüne yapışıyor ama o o halde öldürülüyorlardı.

Ebu Tahir öldürdüğü hacıları Zemzem kuyusuna doldurttu. Zemzem kuyusunun üstündeki kubbeyi yıktıran Ebu Tahir Kâbe'nin örtüsünü parçalatıp askerlere dağıttı. Kâbe'nin kapısını söktürdü.

Ebu Tahir, bununla yetinmedi. Hacerülesved'in sökülmesini emretti ve bunu balyozla söktürtüp yanı sıra götürdü. Hacerülesved, 22 sene dışarıda kaldı.(İbn Kesir, c. 11,s. 282)

Bir başka saldırıyı da İbni Kesir şöyle ifade eder:

Hacerülesved, 1022 yılında da saldırıya uğradı. Mısırlı birisi hacılarla gelip Kâbe'yi tavaf etti ve Hacerülesved'i öpeceği sırada elindeki gürzle o mübarek taşa tam üç kez vurdu. Adam, "Ne zamana kadar şu taşa ibadet edeceğiz. Ne Muhammet ne de Ali beni yapacağım işten alıkoyamayacaktır. Bugün şu Beyt'i (evi) yıkacağım" dedi. Bunun üzerine Yemenli birisi onu öldürdü, adamları da öldürüldüler. (İbn Kesir, c.12, s. 84)

20 Kasım 1979 tarihinde ise, önde gelen Suudi ailelerden birinin üyesi olan radikal Sünni Cüheyman önderliğindeki 500 kadar Suudi hanedanı karşıtı eylemci Kâbe'yi ele geçirdi ve yüzlerce hacıyı rehin aldı. Fetva çıkarılıp Fransız anti-terör timine görev verildi. Mekke'ye müslüman olmayan insanların girememesine rağmen Fransız timi Kâbe'yi kuşattı. Kuşatma yaklaşık 2 hafta sürdü. Olaylar sonunda, Kâbe'nin denetimi Suudi hanedanına geçtiğinde, çoğu Suudi asker olmak üzere 250 kişi ölmüş, yüzlerce kişi yaralanmıştı. Teslim olan 67 isyancı kafaları kesilmek suretiyle idam edildi.

Kâbe bu saldırıların dışında defalarca sel baskını ve deprem nedeniyle zarar gördü.

http://fotograf.wordpress.com/2006/10/21/kabe-1941/

"Ey Hatice, vallahi ben Lat ve Uzza'ya tapmam. Vallahi ben onlara asla tapmam!"Bir komşusu, Muhammed hazretlerinin Hatice'ye böyle seslenerek yanıt verdiğini söylüyor. Putperestliğin Muhammed hazretleri üzerinde etkili olduğu ve bu etkilerden tamamen kurtulamadığı söylenebilir. Mekke'nin fethinden sonra Kâbe putlardan temizlenmiş, sıra çevre bölgelerdeki büyük putlara gelmişti. Halid Bin Velid'i Uzza putunu kırmaya göndermiş, döndüğünde merakla ne olduğunu sormuştu. Uzza'nın yıkıldığına inanamamış ve Halid'i tekrar geri döndürmüştü. Muhammed hazretlerinin gözünde Kâbe'deki kabile putlarının öneminin olmadığı anlaşılıyor ama Lat, Uzza ve Menat konusunda dikkatli ve tedirgin. Şeytan ayetleri iddiası da bu hassasiyetini gösteriyor. Eğer bu konuda büyük tepki almasaydı, bugün İslam'da en büyük melekler Lat, Uzza ve Menat olurdu herhalde. Putperestlikle tek Tanrıcılık arasında yaşanan çelişkiler neticede karma bir dini

ortaya çıkarmıştır. Dönemin Hanifleri de bunu görüyor ve şiddetle karşı çıkıyorlardı. Bir kıble edinilmesi, en büyük put merkezi olan Kâbe'ye sahip çıkılması, tüm putperest dönem âdetlerinin aynen sürdürülmesi bunun göstergesidir. Tek tanrıcılık saf anlamda İslam'a yerleşememiş, putperest zihniyeti sürmeye devam etmiştir. Bu da beraberinde yeni putlar edinilmesine sebep olmuştur. Muhammed'in yüceltilmesi ve "kâinatın efendisi" haline getirilmesi bunun sonucudur. Yaratılan ilk ruh olduğu, o yaratılmamış olsa hiçbirşeyin yaratılmayacağı, ondan şefaat istenmesi vs. Lat-Uzza-Menat putperestliğinden farksız bir durumdur. Tek fark resim ve heykelin İslam'da yasak oluşudur. Eğer bu yasak olmasa, büyük olasılıkla Muhammed'i yüceltmede İsa sollanırdı. Müslümanlar için Arabistan'ı kutsal yapan Mekke, Mekke'yi kutsal yapan Kâbe, Kâbe'yi kutsal yapan ise Hacerül Esved denilen kara taştır. Tarih öncesinden itibaren Pagan Arapların kutsal sayıp çevresinde döndükleri, el-yüz sürüp öptükleri bu taş, sözde tek tanrıcıların namazlarının kıblesi olmuştur. İslamiyetin başlangıcından itibaren müslümanlar içinden bu kara taşa muhalefet oluşmuş ve bu pagan fetişine son verilmesi talepleri günümüze kadar sürmüştür.

İlk kadın mutasavvıf Basralı Rabia (ö. 801), Kâbe'yi ziyaret ettiği zaman bağırarak şu sözleri söylediği anlatılır:

"Sadece taştan ve tuğladan yapılmış bir ev görüyorum; bunların bana ne yararı var!"

Wasit kentinde Mazda (Zerdüşt), Kudüs'te ise Hristiyan toplulukları arasında yaşamış ve Karmatilerle ilişkisi olan Hallac-ı Mansur (ö. 920), "Kâbe'nin yıkılması ve Hac tapınmasını müslümanların kendi evlerinde yapması gerektiğini" öğretiyordu.

Koyu ortodoks ve Batıni düşmanı Gazali (ö. 1111) bile Mekke'ye yaptığı bir seyahat sırasında; Kâbe'ye ve hac ziyareti ile birleştirilmiş paganizm törenleri ve hacıların Siyah taş için gösterdikleri putataparlık saygısını artan bir şaşkınlıkla seyretmiş. Bunların İslam'ın tektanrıcı inanç ve anlayışıyla uyuşmadığını yazmıştır. (Benjamin Walker, s.215, 217, 309)

Sufilerden Şibli 10. yüzyılda eline alev alev yanan bir odun almış sokaklarda koşuyor, bir yandan da "Kâbe'yi yakmaya gidiyorum!"diye bağırıyormuş. Neden yakmak istediğini sorduklarında: "Böylece Müslümanlar Kâbe'nin yeri ile değil, sahibi Tanrı ile daha fazla ilgilenirler" diye yanıt vermiş.(Timoty Freke, The Wisdom of the Sufi Sages, Goldsfield Press Ltd., Hong Kong, 1999, s.9)

Ve son söz Yunus'tan:

Yunus der ki Ey hoca Gerekse var bin Hacca Hepisinden iyice Bir gönüle girmektir.

Muhammed’den Tıbbi Öneriler

Muhammed, tıbbi bir yöntem olarak kan aldırma yöntemini uygulamış. Muhammed'in kan aldırmaktan nasıl bir yarar sağladığı tam olarak anlaşılmıyorsa da, hadislerinde hayırlı bir iş olduğunu söylüyor.

Haftanın ve ayın seçilmiş belli günlerinde, çoğunlukla ense kısmından olmak üzere kan aldırıyor ve bunu çevresindeki insanlara da öneriyormuş. (Bunlarla ilgili epeyce hadis var).

3983 - Ebu Kesbe el-Enmari radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam başından ve iki omuzu arasından hacamat (kan aldırma) olur ve: "Kim bu kandan akıtırsa, herhangi bir hastalık için, bir başka ilaçla tedavi olmasa da zarar görmez!" buyururdu."

Ebu Davud, Tıbb 4, (3859); ibnu Mace, Tıbb 21, (3484).

3984 - Hz. Enes radiyallahu anh anlatıyor: Resulullah aleyhissalatu vesselam, boynunun iki tarafındaki damarları ile iki omuzun arasındaki damardan hacamat olurdu."

Ebu Davud, Tıbb 4, (3860); Tırmızi, Tıbb 12, (2052); İbnu Mace, Tıbb 21, (3483).

Üstelik hacamat olma emri doğrudan Allah'tan geliyor:

6997 - Hz. Ali radiyallahu anh anlatıyor: "(Bir gün) Cebrail Resulullah aleyhissalatu vesselam'a, Ahdaayn (boynun iki tarafındaki damar) hizasından ve kahilden (iki omuzun arası) hacamat olma emrini getirdi."

3985 - Tırmızi şu ziyadede bulunur: "(Resulullah aleyhissalatu vesselam) ayın onyedisinde, ondokuzunda ve yirmi birinde hacamat olurdu."

Tırmızi, Tıbb 12, (2052).

İbnu Abbas der ki: "Resulullah aleyhissalatu vesselam Mirac gecesinde, meleklerden mürekkeb bir cemaate her uğrayışında: "Hacamat olmaya devam et! Ümmetine de hacamat olmalarını emret!" derlerdi."

Tırmızi, Tıbb 12, (2054).

6998 - Hz. Cabir radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam (bir keresinde) atından bir hurma kütüğü üzerine düşmüş ve ayağı çıkmıştı." Ravi

Veki' der ki: "Yani Resulullah aleyhissalatu vesselam, bir incinmeden dolayı ayağının üstünden hacamat ettirmiştir."

Her ne kadar hacamat işini, Haccam denen usta hacamatçılar yapıyor olsa da, tehlikeli bir bölgeden kan alınıyor olması nedeniyle, kendini hacamat ettirirken kaç kişi hayatını kaybetmiştir bilemiyoruz ama, Muhammed şahsen hacamat ettirmiş ve inanırlarına da hacamat olmalarını emretmiştir.

Muhammed her konuda oldugu gibi, tıp konusunda da mükemmel bilgilerini kendisine saklamamış, fırsat buldukca ümmetine de aktarmıştır. Görelim bakalım neler söylemiş, neler önermiş:

Humma ateşi ile kavrulan hastaya müjde vereceksin, ilaç falan gerekmez, ilaç yerine geçer:

4660 - Hz. Ebu Hüreyre radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam bir hummalıyı ziyaret etmişti. Hastaya: "Müjde! Zira Allah Teala hazretleri diyor ki: "Humma benim ateşimdir, ben onu mü'min kuluma musallat ederim, ta ki, ateşten tadacağı nasibi(ni dünyada tatmış) olsun."

Ahmed İbnu Hanbel'in Müsned'i 2, 440.

Hastalık nedeniyle iştahı kapanan hastalara yemek yedirmeye uğraşmayın, o işle Allah şahsen ilgileniyor:

3952 - Ukbe İbnu Amir radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Hastalarınızı yeyip içmeye zorlamayın. Zira Allah Teala hazretleri onlara yedirir içirir."

Tırmızi, Tıb 4, (2041); İbnu Mace, Tıbb 4, (3444).

Hani yemeden içmeden kesilenleri yemeye zorlamayacaktık? Allah yedirip içirmiyor muydu?

3971 - Hz. Aişe radiyallahu anha anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam, aile halkından birine humma (rahatsızlığı) gelince hamurdan çorba yapılmasını emrederdi ve çorba yapılırdı. Sonra hastalara emrederdi ve onlar da ondan ağır ağır içerlerdi.

Tırmızi, Tıbb 3, (2040).

Hurma'nın kerametini yıllardır söyledik, ama dinlemediniz. Bir daha söylüyorum, sabahleyin yedi adet yiyeceksiniz. Sekiz mi yediniz? Faydası yok boşuna yemişsiniz.

3958 - Sa'd İbnu Ebi Vakkas radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Kim her sabah acve hurmasından yedi tane yerse o gün geceye kadar ona ne zehir ne de sihir zarar verir."

Buhari, Tıbb 52, 56, Et'ime 43; Muslim, Esribe 154, (2047); Ebu Davud, Tıbb 12, (3875, 3876).

Çok nadide bir öneri, hele ki dua muhteşem! Muhammed'e muhteşem tıbbi önerilerinden birini söylemesini rica eden hastaya, belli ki Muhammed o an aklına gelen bir yöntemi söylemiş. İşe yaraması için de hasta dua edecek (Yahu yukarıda Humma ateşinden yanan hastaya müjde götüreceksin dememiş miydi?)

3968 - Tırmızi'nin Sevban radiyallahu anh'tan yaptığı bir rivayet şöyledir: "(Resulullah aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Size humma isabet ederse, humma ateşten bir parça olduğu için, derhal su ile söndürsün. (Şöyle ki:) Akmakta olan bir nehrin içine girsin Akıntıyı karşısına alıp dursun ve sabah namazından sonra ve güneşin doğuşundan önce şu duayı yapsın: "Allah'ın adıyla! Ey Allah'ım, kuluna şifa ver ve Resulun Hz. Muhammed'in sözünü doğrula!"

Tırmızi, Tıbb 33, (2085).

İşte Cebrail'in Levh-i Mahvuz'dan arakladığı akıllara zarar bir ilaç:

3969 - İbnu ömer radiyallahu anhuma anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Cibril aleyhisselam bana, bir ilaç öğretti. Bu bütün hastalıklara devadır. Ayrıca dedi ki: "Ben bu ilacı Levh-i Mahvuz'dan istinsah edip yazdım." (İlacı şöyle tarif etti:) "Dam üzerinden akmayan yağmur suyundan temiz bir kaba alırsın. Üzerine Fatiha suresini yetmiş kere okursun. Bir o kadar da Ayetu'l-Kürsi'yi, bir o kadar kul euzu bi-Rabbi'n-Nas'i, La-ilahe İllallahu vahdehu la serike leh. Lehul mülkü ve Lehul hamdu yühyi ve yümit ve hüve hayyun la yemütu bi-yedikel hayr ve hüve ala kulli sey'in kadir'i okur. Sonra yedi gün oruç tutar ve her gun bu su ile orucunu açar."

Sütü anladık da, BEVİL nasıl iyileştiriyor? (Dikkat: Bevil SİDİK demektir!)

3972 - Hz. Enes radiyallahu anh anlatıyor: "Ureyne kabilesinden bir grup insan Medine'ye gelmişti. Burası sıhhatlerine iyi gelmedi, hastalandılar. Resulullah

aleyhissalatu vesselam da onları sadaka develerinin bulunduğu yere gönderdi ve: "Sütlerinden ve bevillerinden için!" emir buyurdu. Onlar da içtiler ve iyileştiler."

Tırmızi, Tıbb 6, (2043).

Muhammed bal şerbetinden hiç bir zaman vaz geçemiyor. Bunun şifasi ne ola ki? İktidarsızlığı mı önlüyor, yoksa gece seanslarında kuvvet mi veriyor?

3973 - İbnu Abbas radiyallahu anhuma anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Şifa üç şeydedir:

- Bal şerbeti.

- Kan aldırma.

- Ateşle dağlama.

Ancak ümmetimi dağlamaktan men ediyorum."

Buhari, Tıbb 3.

Bir sivilce için dağlama yapılmasının mutlaka ulvi bir nedeni olmalı, bunu hiç kimse Muhammed'den daha iyi bilemez. Fakat bir önceki Hadis'te ümmetini dağlamaktan men etmemiş miydi?

3990 - Enes radiyallahu anh der ki: "Resulullah aleyhissalatu vesselam, Sa'd İbnu Zurare'yi sivilce sebebiyle dağladı."

Tırmızi, Tıbb 11, (2051).

Aşağıdaki gibi bir tedavi olur mu?

6993 - Enes İbnu Malik radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Irku'n-nesanin (oturak hizasından topuğa kadar uzanan bir sinirin) ilacı, arabi bir koyunun kuyruğudur. Bu kuyruk eritilip üç kısma ayrılır, sonra her sabah aç karnına bir parça içilir."

Çörek otunun hikmeti:

3957 - Ebu Hureyre radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Ölüm dışında hiç bir hastalık yoktur ki çörek otunda onun için bir deva bulunmasın."

Buhari, Tıbb 7; Muslim, Selam 89, (2215); Tırmızi, Tıbb 5, (2042); 22, (2071).

Hayber kalesi saldırısında (uzun olduğundan kısaca yazıyorum), Muhammed kalenin Ali tarafından alınmasını istemiş, fakat Ali gözünden rahatsızmış. Ali'yi çağırtmış, tükürüğünü eli ile Ali'nin gözüne sürüp dua da edince, Ali derhal iyileşmiş ve kaleyi zapt etmiş.

Muhammed'in hadis kaynaklı ve uzun metrajlı benzer iyileştirme palavraları da bulunmaktadır. Arayan bulacaktır.

Hadisleri İnkâr Etmekle Olmuyor Bu İşler

Hadis olarak da bilinen sünnet İslam inanç sisteminde ne anlama gelir? İçeriği nedir? Önce İslam inancında sünnetin yerini görelim.

A) Kavli (sözlü) sünnet: Muhammed'in çeşitli konular hakkında söylediği sözlere denir.

B) Fi'li sünnet: Muhammed'in bizzat yaptığı eylemlere denir.

C) Takriri sünnet: Muhammed sahabenin eylemlerine karşı nötr kalarak, bu yapılan eylemleri bu şekilde tasdik etmesine denir.

Bu genel ayrım dışında, bir de sünnetin dereceleri vardır.

1- Mütevatir sünnetler: Bu hadisin ne demek olduğunu ve ne kadar önemli olduğunu Diyanet'ten bir alıntı ile aktarayım sizlere.

Aklın yalan üzerine ittifak etmelerini kabul etmeyeceği kalabalık bir topluluğun, aynı şekilde kalabalık bir topluluktan rivâyet ettikleri hadise denir. Mütevâtir hadisin bu şekilde aktarılmasına da tevâtûr denir. Mütevâtir hadis lafzî ve manevî olmak üzere iki çeşittir: Lafzî mütevâtir: Bütün râvîler tarafından aynı lafızlarla rivâyet edilen haberlere denir. Mânevî mütevâtir: Lafızları değişik olduğu halde aynı hükmü ifade eden rivâyetlere denir.

Mütevâtir haber, ilm-i zarûrî ifade eder. İlm-i zarûrî, reddi mümkün olmayan, kabul edilmesi zorunlu olan bilgi demektir. Böyle bir bilginin doğruluğundan şüphe edilmez. Mütevâtir hadisler, Kur'ân'dan sonra en güçlü dinî delildir. İnanç esasları dâhil olmak üzere dinî bütün konularda delil teşkil eder. Hz.Peygamber'in mütevâtir olan hadislerini inkâr eden kâfir olur. Hükmünün bağlayıcılığı yönünden Kur'ân âyetleriyle aynı konumdadır.

2- Meşhur sünnetler: Muhammed'den bir veya iki kişinin rivayet ettiği mütevatir sünnetteki çoğunluğa ulaşamayan ama yalan üzerine ittifak edilmesi mümkün olmayan, bu sünneti reddedenlerin fasık olarak sayıldığı sünnetlerdir. Recm hadisi,bu sünnete örnek olarak gösterilebilir.

3- Ahad sünnetler: Bir kişinin bir cemaatten veya bir cemaatin bir kişiden rivayet ettiği sünnetlerdir. Mütevatir ve meşhur sünnetler kadar kati sayılmasa da,bu sünnetle amel edilmesi vaciptir.

İslam'daki ilk hadis kitabı "Came'eh" veya "Sahifah" adlı eserdir. Bu eser Muhammed tarafından Ali'ye yazdırılmıştır. Bir de Salman Farsi tarafından yazılan "Jathaligh Rumi" adlı eser vardır. Diğer kitaplar; Ebu Rafa'nın "El-Sunna", "El-Ahkam" ve "El-Gazaya 2" adlı eseri ve Salim İbn Gays Helali'nin "Antoloji"sidir. Hadis konusunda ayrıca sahabeler tarafından derlenmiş olan ve yalnızca bazı isimlerle bölümlerin bize ulaştığı eserler vardır.

Sonuç olarak İslami inanç sisteminde hadisler en az Kur'an kadar önemli yer tutmaktadır.

Hadisler Kur'an'da sık sık ayetlerde vurgulanan bir olaydır, Kur'an'a göre sadece Kur'an hükümleri değil "Hadis" yani sünnet hükümleri de uyulması zorunlu kurallardır. Bunu ayetler ve örnekleriyle görelim.

Nisa-59 "İhtilaflı bir işin hükmünü Allah'tan (Kur'andan) ve Resulünden (Sünnetten) anlayın!"

Nisa-80 "Kim Peygambere itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur."

Haşr-7 "Peygamber size ne verdiyse onu alın, size neyi yasakladıysa ondan da sakının."

Burada "Peygamber'e itaat" demek, Kur'an ayetlerine itaat değildir. Eğer sadece "ayetler" olsa, hem Peygamber, hem de "Allah"ın aynı ayette olması anlamsız olur. Demek ki "Peygamber'e itaat" farklı bir şeydir, o da hadislerdir.

Nisa-113 "Allah sana Kitab'ı ve hikmeti indirmiş ve sana bilmediğini öğretmiştir."

Bunun gibi çok ayet var. Kitap ve "hikmet" aynı şey olamaz. Aynı şey olsa, sadece "kitap" derdi. Kitap (Kur'an), Hikmet (Hadisler) anlamına gelmektedir.

Konuyla ilgili diğer ayetlere de hemen bakalım:

Nahl-64 "İhtilaflı şeyleri insanlara açıklayasın ve iman eden bir kavme de hidayet ve rahmet olsun diye bu Kitabı sana indirdik."

Nisa-65 "Aralarındaki anlaşmazlıkta seni hakem tayin edip, verdiğin hükmü tereddütsüz kabullenmedikçe, iman etmiş olmazlar."

Ahzab-36 “Allah ve Resulü, bir işte hüküm verince, artık inanmış kadın ve erkeğe, o işi kendi isteğine göre, tercih, seçme hakkı kalmaz.”

Araf-157 “O Peygamber, güzel şeyleri helal, çirkin şeyleri haram kılar.”

Tevbe-29 Kendilerine kitap verilenlerden, Allah’a ve ahiret gününe inanmayan, Allah’ın ve Resulünün haram ettiği şeyi haram tanımayan ve hak dini (İslamiyet’i) din edinmeyen kimselerle; zelil bir halde kendi elleriyle (boyun eğerek) cizye verinceye kadar savaşın.

Araf-158 “Allah’a ve ümmi nebi olan Resulüne iman edin!”

Enfal-20 “Allah’a ve Resulüne itaat edin!”

Ahzab-21 “Resulullahta sizin için (uyulması gereken) güzel örnekler vardır.”

Feth-13 “Allah’a ve Resulüne inanmayan (kâfir olur) kâfirler için de çılgın bir ateş hazırladık.”

Bekara-269 Allah, dilediğine hikmeti verir. Hikmet verilene de, çok hayır verilmiştir.

Bekara-151 “Size kitabı, hikmeti getiren ve bilmediklerinizi öğreten bir Resul gönderdik.”

Bu ayetlerde açıkca müslümanlar için sadece Kur’an’ın değil Muhammed’in de sözlerinin ve davranışlarının inanç yönünden önemli olduğunu, uyulması gereken kurallar, örnek alınması gereken davranışlar olduğu ortaya konmaktadır. Hadis anlayışı Kur’an’la uyumlu ve Kur’an’a göre de zorunludur. Demek ki neymiş, “bana hadislerle değil Kur’an’la gel” demekle ve hadisleri inkâr etmekle olmuyormuş bu işler.

Şunu unutmamak gerekiyor. Tüm Kur’an tefsirleri “hadisler” sayesinde yazılmıştır. Hadisler olmadan Kur’an “tefsir”leri yazılamazdı. Hadisler, İslam tarihinde “kara bir leke”dir, tıpkı bazı ayetler gibi. Bazı hadisleri vicdanların kaldırmadığı bir gerçek. Ancak bu hadisleri reddetmek “dürüst” bir davranış değildir. Hadisler İslam’ın gerçeğidir ve asla inkâr edilemez.

Peki, nedir bu İslam kaynakları, hemen bakalım.

Kütüb-i sitte Altı kitap anlamına gelmektedir. Ehl-i Sünnet tarafından en sağlam hadis kaynakları olarak kabul edilmektedir. Bu eserler “güvenilir” anlamında “Sahih” denmektedir.

Peki, sahih denilenlerin yazarları kimlerdi bir bakalım: Buhari, Müslim, Nesai, Tirmizi, Ebu Davud, İbn Mace.

En ünlü hadis kitabı olan Buhari'de, mükerrer olanlar dâhil 7275 tane hadis vardır. Mükerrerlerin olması başka raviler tarafından da rivayet edilmesinden dolayıdır. İkinci ünlü hadis kitabı Müslim'de de, 7275 hadis vardır. Çok büyük bir kısmı birbirinin aynıdır. Hadis kitaplarında mükerrer hadisler çok olduğu için hadis sayısı çok sanılmaktadır.

Şimdi de en çok hadis rivayet eden kişiler ve aktardıkları hadis sayılarına bakalım:

Abbas bin Abdülmuttalib: 35

Abdullah bin Mesud: 848

Abdullah bin Ömer: 2630

Adiy bin Hatim-i Tai: 66

Aişe: 2210

Ali bin Ebi Talib: 586

Ammar bin Yaser: 62

Bera bin Azib: 305

Câbir bin Abdullah: 1540

Ebu Bekr-i Sıddık: 42

Ebu Hureyre: 5374

Ebu Katâde: 170

Ebu Musa el-Eşari: 360

Ebu Said-i Hudri: 1170

Ebu Zer-i Gıfari: 281

Ebüdderda: 174

Enes bin Mâlik: 2230

Hafsa: 60

Huzeyfe bin Yemani: 100

Meymune: 46

Osman bin Affan: 146

Ömer bin Hattab: 500

Sa'd bin Ebi Vakkas: 270

Said bin Zeyd: 48

Selman-ı Farisi: 60

Übeyy bin Ka'b: 164

Ümmü Seleme: 378

Toplam: 19855

Bunlardan başka hadis rivayet edenler olmuşsa da, çok az olduğu için kitaplara geçmemiştir. Bir de, aynı hadis-i şerifi birçok kimse rivayet etmiştir; çünkü toplulukta konuşulunca herkes duymuştur. Yüz kişi duymuşsa yüzü de, bir hadis-i şerifi rivayet etmiştir.

Yani hadisler öyle işine geldiği gibi gelişigüzel yok farz edilemez, içeriği ne kadar rahatsız edici olursa olsun bu yollarla bize ulaşan hadislerin doğruluk ihtimali çok yüksektir. Sadece içerikleri çağa uymadığı için günümüz sahtekâr Müslümanları tarafından inkâr yolu seçilmektedir.

Şimdi biraz'da Kütüb-i sitte'den örneklere gözatalım.

Resulullah (sav)'la birlikte Beni'l-Müstalik Gazvesi'ne çıktık. Arap esirlerinden çokça esir ele geçirdik. Kadınlara karşı arzu duyduk. Çünkü üzerimizde bekarlık şiddet kesbetmişti. Hep azil yapmak istiyorduk ve: "Aramızda Resulullah (sav) varken, ona sormadan azil (Boşalmadan penisi çekmek) yapmak olur mu?" dedik ve sorduk. "Hayır!" buyurdular. "Bunu yapmamanız gerekir. Kıyamete kadar geleceği takdir edilen her canlı mutlaka yaratılacaktır (siz tedbirinizle önüne geçemezsiniz)." (Kaynak: Buhari, Nikah 96, Büyu 109, Itk 13, Megazi 32, Kader 4, Tevhid 18; Müslim, Nikah 125, (1438); Muvatt)

"Adamın birisi Rasulullah'a gelir ve der ki: Bizim bir cariyemiz var. Bize hizmet eder; bizimle hurma sular. Ben bazen onunla buluşurum. Ancak, çocuk doğurmasını istemiyorum. Rasulullah (s.a.v.) ona şöyle dedi: İstersen azil yap.

O'nun kaderinde ne varsa o olur." (Ahmed, Ebu Davud ve Müslim, K. Nikâh, 2606)

Sizden birinizin (yemek) kabına sinek düşecek olursa, onu iyice batırın. Zira onun bir kanadında hastalık, diğerinde şifa vardır. O, içerisinde hastalık olan kanadıyla korunur. (Ebû Dâvud, Et'ime 49, Buhârî, Tıbb 58, Bed'ü'l-Halk 14; İbnu Mâce, Tıb 31, Nesâî, Fera' 11)

Resulullah (sav)'a bir hırsız getirilmişti. "Öldürün onu!" diye emretti. Kendisine: "Ey Allah'ın Resulü, bu adam sadece çaldı" denildi. Bunun üzerine "Öyleyse (elini) kesin!" dedi ve derhal eli kesildi. Sonra aynı adam ikinci sefer getirildi. Yine: "Öldürün onu!" diye emretti. Kendisine: "Ey Allah'ın Resulü, bu adam hırsızlık yaptı" dendi. Bunun üzerine "Öyleyse kesin!" dedi ve derhal (sol ayağı) kesildi. Sonra üçüncü sefer getirildi ve hırsızlık yaptığı söylendi. Hz. Peygamber: "Öldürün onu!" diye emretti. Kendisine: "Ey Allah'ın Resulü, bu adam hırsızlık yaptı" denildi. Bunun üzerine: "(Sol elini) kesin!" diye emretti. Sonra aynı adamı dördüncü kere getirdiler. "Öldürün onu!" buyurdu. Kendisine: "Ey Allah'ın Resulü, bu adam hırsızlık yaptı" dediler. Bunun üzerine "(Sağ ayağını da) kesin!" diye emir buyurdu. Aynı adam beşinci sefer getirildi. Hz. Peygamber (sav): "Öldürün onu" diye emretti. Hz. Cabir (ra) der ki: "Adamı götürüp öldürdük. Sonra sürüyerek götürüp bir kuyuya attık. Üzerini de taşla doldurduk."(Kaynak: Ebu Davud, Hudud 20, (4410); Nesai, Sarik 15, (890,91))

Hz.Cabir (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Geceleyin köpeklerin havlamasını ve merkeplerin anırmasını işittiğiniz zaman, şeytandan Allah'a sığının. Çünkü onlar, sizlerin görmediklerinizi görürler." (Ebu Davud, Edeb, 105-106, no: 5103)

"(Güneş) Arş'ın altında secde yapmaya gider; bu maksatla izin ister, kendisine izin verilir. Secde edip kabul edilmeyeceği, izin isteyip izin verilmeyeceği zamanın (kıyametin) gelmesi yakındır. O vakit kendisine: "Geldiğin yere dön!" denir. Böylece battığı yerden doğar." (Buhari, Tefsir Ya-sin 1, Bed'ul-Halk 4, Tevhid 22,23, Müslim, İman 250, (159), Tirmizi, Tefsir, Ya-sin, 4225)

"Ureyne ve Ukeyle kabilelerinden bir grup Medine'ye gelerek Müslüman oldular. Medine'nin havası onlara dokununca Peygamber onlara deve sidiği içmelerini öğütledi. Adamlar develeri dağıttılar ve çobanı da öldürdüler. Peygamber onları yakalattı, ellerini ve ayaklarını kesti, gözlerini oydu, çölde susuz ölüme terk etti. Biz onlara su vermek isteyince, Peygamber bizi engelledi." (Buhari Tıp5/1, Hanbel 3/107,163)

Peygamber’in döneminde, “gece baskınları” düzenlenirdi. Peygamber’in emriyle, “Öldür, öldür!” nidaları haykırılırdı. Sonra da yağmaya girişilirdi. (Ebu Davud, Cihad/102, hadis 2368; Ibn Mace, Cihad/30, hadis 2840)

Filistin’de, “Ubna” (sonraları Yübna denmiştir) denen bir yere Peygamber bir baskın düzenlemişti. Baskını yapacaklara da şu buyruğu veriyordu: “Sabahleyin, Übna’ya (ansızın) baskın yap ve orayı yak!” Ve, Übna köyü yakılıyordu. İçindekilerle birlikte. (Ebu Davud, Cihad/91, hadis 2616, c.3, s.88, ayrica, s.124’deki 2 no.lu not; Ibn Mace, Cihad/31, hadis no: 2843, c.2, s.948)

Peygamber’e arkadaşlarından biri şöyle sordu: “Ya Resulallah! Evlere yapılan gece baskınlarında, müşriklerin kadınları, çocukları da öldürülüyor, ne dersin?” “Onlar da öbürlerindendir. (Kadın ve çocuklar da onlardandır.) (Bkz.Ebu Davud, Cihad/102, hadis 2638; Cihad/121, hadis 2672; Ibn Mace, Cihad, hadis 2840; Ahmet Ibn Hanbel, 4/46; Tirmizi, Siyer/19, hadis 1570)

İki yöneticiye birden onay verildi mi, birini öldürün. [1710-Müslim] [1711-Müslim]

Hırsızlıkta ısrar edenleri öldürün. [1631-Ebû Dâvud-Nesâî]

Toplum içinde casusvari gizli bir şey söyleyeni öldürün. [1118-Buhârî-Müslim-Ebu Dâvud-İbnu Mâce]

İçki içmede beşinci kez ısrar edenleri öldürün. [1643-Ebû Dâvud-Tirmizî]

Kur’an okudukları halde traş olanları öldürün. [4816-Buhâri-Müslim-Muvatta-Nesâî-Ebu Dâvud]

Evliyken zina edenleri taşlayarak (recmederek) öldürün. [1111-Buhârî] [1606-Buhari-Müslim-Tirmizi-Ebu Davud-Nesai-İbn Mace] Bazı nedenlerden dolayı vazgeçildi. [1609-Muvatta] [1597-Ebu Davud] [1598-Tirmizî-Ebu Dâvud-Nesâî-İbnu Mâce]

Namazı terk edenler öldürülebilir. [2117-Ebû Dâvud]

Dinden dönenleri öldürün. [1585-Muvatta] [1558-Ebu Dâvud-Nesâî] [676-Nesâî] [1586-Ebu Dâvud-Nesâî]

Bintu Muhayyisa, babasından naklediyor: “Allah Teâlâ Hazretleri, Peygamberine, yahudilerin tasarladıkları suikastı bildirince, Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm): “Yahudi erkeklerden kimi yakalarsanız onu hemen öldürün!” ferman buyurdu. Bunun üzerine babam Muhayyısa (radıyallahu anh), yahudi tüccarlarından biri olan Şebîbe’nin üzerine atılıp öldürdü. Amcam Huvayyısa o sırada henüz

müslüman değildi ve babamdan daha yaşlıydı. Babama hem vuruyor ve hem de: "Ey Allah'ın düşmanı! (onu nasıl öldürürsün?) Karnındaki yağ belki de onun malından!" diyordu. Babam şu cevabı verdi: "Bana onu yapmamı öyle bir zat emretti ki, eğer seni öldürmemi emretse seni de sağ bırakmazdım." Amcam o esnada müslüman oldu." [4240 Ebu Dâvud, Harac 22, (3002).]

Eşcinsellik yapanları öldürün. [1614-Tirmizî-Ebû Dâvud]

Birliği bozanı, tefrika çıkaranı öldürün. [1711-Müslim] [4775-Müslim-Ebu Davud-Nesâî]

10 yaşında namazı terk eden çocuklarınızı dövün. [2336-Ebû Dâvud-Tirmizî]

Peygamber hainlerin yakılmalarını emretti, sonra caydı. [1060-Buhârî-Ebu Dâvud-Tirmizî]

Yılanları ve kertenkeleyi öldürün.(4948-Müslim-Ebu Davud-Tirmizî, 4943-Ebu Davud-Nesâî)

Resulullah (sav) buyurdular ki: "Şu resimleri yapanlar var ya, -bir rivayette: "Şu resimlerin sahipleri var ya! Kıyamet günü azab olunacaklar. Onlara: "Şu yaptıklarmızı diriltin" denir." Buhari, Libas 89, Tevhid 56; Müslim, Libas 103, (2018); Nesai, Zinet 114, (8, 215)

Resulullah (sav) bir seferden dönmüştü. (O yokken) ben, yüklüğün önüne, üzerinde resimler bulunan bir bez çekmiştim. Resulullah perdeyi görünce, çekip attı, (öfkeden) yüzü de renklenmişti. "Ey Aişe!" buyurdular, "bil ki, Kıyamet günü insanların en çok azab görecek olanı Allah'ın yarattıklarını taklid edenlerdir." Hz. Aişe rivayetine devamla dedi ki: "Biz o bezi kestik bir veya iki minder yaptık." Buhari, Libas 91, 95; Müslim, Libas 87, (2105); Muvatta, İsti'zan 8, (2, 966, 967); Nesai, Zinet 112,113, (8, 213); İbnu Mace, Libas 45, (3653)

Muhammed’in Ölüm Korkusu ve Hiç Bahsedilmeyen Cenazesi

Muhammed’e karşı İslam tarihinde anlatılan ve Muhammed’in kurtulduğu suikast olayları vardır. Ama bu konuda anlatmak istediğim Kur’an’da Tevbe Suresi 74. Ayette anlatılan suikast girişimidir. Bu konuya geçmeden önce Muhammed’in kurtulduğu diğer suikast girişimlerinden birkaçını görelim.

Cabir b. Abdullah’ın Anlattığı Suikast Olayı

“Bir yere baskın düzenlemiştik; bir ara istirahat için gölgeye çekildik. O arada Hz.Muhammed kılıcını bir ağaca asıp o ağacın altında uzanırken adamın biri gelip onun asılı kılıcını alır ve kendisine, “Ey Muhammed; bugün kim seni elimden kurtaracak, seni öldüreceğim.” der. Hz. Muhammed de, “Allah beni kurtarır.” yanıtını verir. Bu soru, o adam tarafından üç sefer tekrarlanır ve Hz.Muhammed’den aldığı yanıt da hep aynı. Sonuçta Allah tarafından adam etkisiz hale gelir, vücudu sanki donmuş, felç olmuş gibi olur ve kılıç kullanamaz hale gelir.” (Buhari, Megazi, Zat’ü Rika kısmında, Müslim, hem Fedail/Hz. Muhammed’in tevekkülü kısmında, hem korku namazı kısmında.)

Hayber’de Meydana Gelen Zehirli Et Olayı

Hayber Muharebesi sonunda Zeynep bint el-Hâris adında bir kadın, Muhammed’e zehirli bir koyun ikram etti. Muhammed ondan bir parça aldı, ancak tamamını yutmadan koyunun zehirli olduğunu bildirdi. Kadın çağırıldı, suçunu itiraf etti ve bunu neden yaptığı sorulunca şöyle dedi: “Gerçekten Peygamber isen, sana bundan haber verilir, eğer hükümdar isen senden kurtulmuş oluruz.” Ancak Bişr b. Berâ bundan aldığı lokma ile zehirlenerek öldü. Bunun üzerine kadın Bişr’e kısas olarak öldürüldü. Rasulullah son hastalığında dahi Hayber’de aldığı bu lokmanın tesirini hissettiğini beyan buyurmuştur.” (İbnü’l-Esîr, el-Kâmil, II, 222)

Şimdi gelelim asıl konumuza Tevbe Suresi 74. Ayet ve bu ayetin yazılış nedeni olan suikast olayına. Anlatacağım bu olay ve ayet, Kur’an’ın nasıl oluştuğuna, ayetlerin gerektiğinde anında iniverdiğine, günün ihtiyaçlarına göre uydurulduğuna güzel bir örnek ve kanıttır. Ayrıca bu ayet ve devamında yazılan birkaç ayet daha Muhammed’in askeri liderliğine ve yöneticiliğine karşı o günün şartlarında oluşan tepkileri, çıkar çatışmalarını, peygamberliğinden o günlerde de kuşku duyduklarını aslında imanlarının kaynağının saygı ve sevgiden değil

korkudan kaynaklandığını, pek çoğunun inanmış göründüğünü göstermesi yönünden önemlidir.

Şimdi Tebuk seferinde Muhammed'e düzenlenen suikast girişimine gelelim.

Hicri 9. yılında Muhammed Suriye tarafında Bizanslılara karşı "Tebük" (bir bölgenin adıdır) seferini düzenler. Muhammed Tebük seferinden dönüp Medine yolunu tutunca, sayıları 12-15 kişilik bir grup gece karanlığından yararlanarak Muhammed'i vurmak isterler. Ancak Muhammed bu planın duyumlarını alınca yol güzergâhını değiştirir. Yolda Ammar bin Yaser onun devesini önden çekmekte, Hüzeyfe bin Yeman da arkadan sürmektedir. Muhammed'i öldürmeye karar veren grup, onun bu yol değişikliğini öğrenir ve aynı istikamette onları takibe alır. Bunlar yaklaşıp artık baskın yapma aşamasındayken, Muhammed'in arkadaşları tarafından fark edilirler. Bu arada Muhammed, arkadaşlarına, "Çabuk sürün, hızlı olun." diye emir verir. Arkadaşları bağırıp çağırır ve "Haberiniz olsun sizi gördük." deyince, baskını düzenlemek isteyen müslüman grup korkar, kaçmak zorunda kalır ve İslam ordusu arasına dağılıp kaybolur.

Muhammed arkadaşlarına, "Siz bunları tanıdınız mı?" diye sorar. "Yüzleri maskeliydi, göremedik; ancak atlarını ve bindikleri hayvanları tanıdık" derler. Muhammed kendisine suikast yapıldığını anlar ve onların kim olduğunu bildiğini söyler. Ünlü İslam düşünürlerinden İbni Hazm, suikastı gerçekleştirmek isteyenleri şöyle sıralar: "Ebubekir, Ömer, Osman, Talha bin Ubeydullah, Sad bin Ebi Vakkas, Ebu Musa el-Eş'ari ve birkaç sahabe daha." (İbni Hazm, Muhalla, 11/224. Necah, Nezeriyat'ul Halifeteyn, 2/266. İbni Ebi'l Hadid, Şerh'u Nehci'l Belağa, 2/390 Darü'l kütüb'il İlmiyye, Mısır.)

Muhammed, Huzeyfe ve Ammar bin Yaser'in onları Medine'ye gittiğimizde öldürelim demesi üzerine, bu olayı gizli tutmalarını ister. Nedeni "Muhammed en yakın arkadaşlarını öldürdü" derler ve İslam'a karşı olumsuz etki doğabilirdi.

Bu olay üzerine dikte edilen ayet: Tevbe-74 "Onlar, kötü bir şey söylemedik, diyerek Allah'a yemin ederler. Onlar o küfür kelimesini kesinlikle söylediler. İslâm'a girdikten sonra yine kâfirlik ettiler. Ve o başaramadıkları cinayeti tasarladılar. Halbuki intikam almaları için Allah'ın, Resulü ile onları lütfundan zenginleştirmiş olmasından başka bir sebep yoktu. Eğer tevbe ederlerse haklarında hayırlı olur. Yok yanaşmazlarsa Allah onları dünyada da, ahirette de acıklı bir azaba uğratır. Yeryüzünde onları koruyacak veya onlara yardım edecek bir kimse de bulunmaz."

Sanki Muhammed bu suikastçılar hakkında hiçbir şey duymamış da; Allah'ından gelen bilgiyle ilk kez haberdar oluyormuş gibi yapıyor, tabii ki bir taşla iki kuş misali, bu ayetle birkaç yere mesaj gönderiyor. Çünkü Tebük'te bir ara onun devesi kaybolunca, Müslümanlardan biri, "Hani dünyada olup biten her şeyi, geçmişi, geleceği biliyorum diyen bir Muhammed, nasıl olur da yanı başında devesi kaybolmuş da nerde olduğunu bilemiyor, bu nasıl peygamber" şeklinde alay ediyor.

Cülas bin Süveyd, "Eğer Muhammed'in anlattıkları doğruysa, eğer peygamberse ben eşek olayım" diyerek onunla alay ederken, Muhammed bunlardan haberdar oluyor. İşte Tebük'te hemkendine karşı komplo kuranlar, onu vurmak isteyenler, hem de onunla alay edenler için, mucize niyetiyle yukarıdaki ayeti oluşturuyor. (Kadi Beydavi, Tevbe suresi 74. ayet açıklamasında.)

Ayette her şey açık ve nettir: Onlar yemin ediyorlar ki, biz söylemedik. Peki, neymiş söylemedikleri şey? İşte az önce özetlediğim gibi, "Muhammed'de tanrısal boyut varsa eşek olayım" diyen kişi. Güya ona baskı yapılınca ben bunu demedim demiş ve Tanrı için de onun sözü o kadar önemli olmalı ki bu ayeti onun yalanı için göndermiş. Bir de yanı başında devesini bulamayan Muhammed, nasıl oluyor da "geçmiş ve gelecek her şeyi bilirim" diyen kişinin bu cümlesi tanrının hoşuna gitmemiş olmalı ki, gerek görüp az önceki ayeti yanıt olarak göndermiş, tabii ki Muhammed'in bunların söyledikleri hakkında istihbaratı vardı. O yüzden hepsine topluca yanıt olabilecek böyle ayetler oluşturup anlatıyordu. Ayetin bir yerinde şu cümlecik de var:

"Allah ve Resulü kendi lütfu ile onları (Müslümanları) zengin kıldığı için, inkârcılar intikam almaya kalktılar" diyor. Peki, bu parçanın olayla ne alâkası var? Muhammed Medine'ye gelip savaşlarda elde ettiği ganimetleri yandaşlarına dağıtınca bunlar zengin olur. Bu arada başta Abdullah bin Selul olmak üzere muhalefettekiler onların bu durumunu kıskanırlar. İşte ayette sözü edilen zenginliğin kaynağı budur. Yani Allah'ın minnet ettiği zenginlik kaynağı, ganimetler, talan ve çapulculuk. Demek ki arda çıkar çatışması yaşanmış ki iş Muhammed'i öldürme girişimine kadar varmış. Anlaşılan Muhammed'in etrafına toplanan belli başlı kimseler dine inanmaktan çok çıkar için etrafında toplanmışlar.

Şimdi biraz da **Muhammed'in ölüm korkusu**ndan bahsedelim.

Buhari'nin anlatımlarının birkaç yerinde, Müslim'de ve başka da birçok İslami eserde ortak olarak işlenen şöyle bir olay var: Muhammed son hastalığında ölüm

döşeğindeyken bir ara ayılınca bakıyor ki ona ağız yoluyla ilaç içiriyorlar. Bunu görünce çok kızıyor ve "Sizi, sakın ola bana bir şey içirmeyin diye uyarmadım mı? Neden bana ilaç içirdiniz? Hepiniz bu ilaçtan içeceksiniz, ben de bakacağım; ancak amcam Abbas hariç. Çünkü o sizinle beraber değil, planın içinde o yoktur." diyor.

Muhammed İslami kaynaklara göre ölümü öncesinde veda hutbesini yapmış yani ölüme ve allahına kavuşmaya hazırlanan bir peygamber olarak anlatılır ve gösterilir ki bu anlatılanlar büyük bir yalan zincirinin bir halkasından ibarettir.

Yukarıdaki anlatımlarda net şekilde görülmektedir ki Muhammed ölüm döşeğindeyken öyle allahına kavuşmaya hazırlanan bir peygamber gibi değil aksine son derece ölüm korkusu çeken, paranoyak olmuş ve çevresindeki insanlara güveni olmayan, hatta hayata tutunmaya çalışan bir insan gibi davranmaktadır.

İslami kaynakrada olayı yumuşatmaya çalışsalarda ortada zorlama ve Muhammed'in tedirgin olduğunu gösteren net ifadeler vardır. Şimdi olayı başka bir kaynaktan inceleyelim; Buhâri ve Müslim başta olmak üzere birçok muteber Sünni kaynakta "Ledüd Hadisi" diye meşhur olan bir rivayet nakledilmektedir ki rivayetin değişik nakillerini dikkate alarak, olayı şöyle özetleyebiliriz. Hemen konuyu dağıtmadan hadislere bakalım:

"Resulullah'ın hayatının son günlerinde, hastalığı iyice ağırlaştığı bir sırada, Resulullah'ın hanımları veya ashabından bazısının tavsiyesiyle, sancılanan kimselere verilen acı bir ilacı, Allah Resulü'nün ağzına döküyorlar. Resulullah uyandığında ağzının acılığını hissedince, yemin ederek orada bulunan herkesin ağzına aynı ilaçtan dökülmesini emrediyor; amcası Abbas hariç (çünkü o bu işe müdahale etmemişti). Meclistekiler bu işte bir art niyetlerinin olmadığını beyan ediyorlarsa da nafile; bir kere Resulullah bu işin yapılması gerektiğine dair and içmiştir. Böylece oradakilerin hepsinin ağzına birer birer ilaçtan dökülüyor! Hatta Resulullah'ın hanımlarından birisi (Meymûne), ısrarla oruç olduğunu söylüyor; fakat Resulullah and içmiştir diye onun da sözünü dinlemeyerek ağzına ilaç dökülüyor..!" [Sahih-i Buhârî, Tıp Kitabı, Ledüd Bâbı, Sahih-i Müslim, Selam Kitabı, Ledüd ile Tedavinin Mekruhluğu Bâbı, Müsned-i Ahmed b. Hanbel, c.6, s.118, Sünen-i Tirmizi, c. 3, s. 265]

Düşünün, İslami kaynaklara göre Muhammed'in etrafında ona en yakın isimler var, bunlar "ailem" dediği insanlar.

Bu insanlar neden art niyetleri olmadıklarını beyan etme ihtiyacı duyarlar ki?

Madem Muhammed'e iman etmişler, kaynaklara göre ölesiye ona bağlılar, neden aralarında böyle bir güvensizlik var?

Muhammed'in bir hanımı "oruçluyum" dediği halde bile zorla ilacı içirmeye kadar iş varmış, yetmedi, odadaki herkes (amcası hariç) bu ilaçtan içmek zorunda kalmış. İlk bakışta akla gelen bu sorulara verilebilecek cevap nedir?

Ancak zehirlenme korkusu yaşayan ve çevresindeki insanlara da güveni olmayan biri bu tip davranış sergileyip istekte bulunabilir. Bu tepkiler açıkca öldürülme korkusu yaşadığının da kanıtıdır.

Ölümden korkan bir peygamber size mantıklı geliyor mu?

Hani bir söz vardır "Korkunun ecele vaydası yoktur" derler hep. Muhammed ölmemek için ve de öldürülmemek için çabalasa da sonunda oda her insan gibi ölümden kurtulamamıştır. Günümüzde İslami kesimde tanınmış ve lider konumda olan Cemaat liderlerinin, Tarikat şeyhlerinin şaşaalı cenaze namazları hepimizin dikkatini çekmiştir. Ülkemizde İslamcıların lideri Erbakan'ın cenaze törenindeki kalabalığı hatırlıyorsunuzdur, ülkemizdeki tarikat şeyhlerinin ve cemaat liderlerinin törenleri de aynı şekilde görkemli olmaktadır.

Müslümanlar veda hutbesini ballandıra ballandıra anlatırlar o günlerin Arabistan'ında yaşadığı tahmin edilen nüfusun en az yarısının yani 124 bin insanın veda hutbesini dinlediği anlatılır. Doğal olarak Muhammed'in de cenazesinin de görkemli olması beklenir. Peki ya siz hiç müslümanların gözünde kâinatın efendisi olduğu iddia edilen Muhammed'in cenazesinden bahsedildiğini duydunuz mu?

Elbetteki hayır, TV'lerde gözyaşlarıyla menkıbeler anlatan, naatlar düzenler fakat Muhammed'in cenazesinden hiç söz etmezler. Neden acaba?

Yoksa o cenazeyi "kâinatın efendisi"ne yakıştırmıyorlar mı?

O döneme göre milyonlar diyemesek de yüz binlerin katıldığı bir tören olmalıydı değil mi?

Doğumuna mucizeler üretilen Muhammed'in ölümü ve cenazesi neden hiç konuşulmaz ballandıra ballandıra mahşeri kalabalık hikâyeleri anlatılmaz hiç düşündünüz mü?

İslam tarihinde Muhammed'in hicretin 11. yılında Rebiülevvel'in 12'sinde pazartesi günü, miladi takvime göre 8 Haziran 632 tarihinde akşamüzeri öldüğü

rivayet edilir. Günlerce süren hastalığının ne olduğu kesin olarak bilinmez. Kimilerine göre hummadır, kimilerine göre bir önceki “Muhammed’in Hastalığı” başlıklı bölümde bahsettiğim sırtındaki urdur, kimilerine göre yüksek tansiyondur, kimileri ise yıllar öncesi ağzına atıp çıkardığı kuvvetli bir zehre sahip koyun etinin etkisidir.

En çok humma üzerinde durulur. Uzun süredir hasta olmasına rağmen bu beklenen bir ölüm değildir Müslümanlar arasında. Nitekim ölüm haberini duyan Ömer’in buna inanmayıp kılıcını çekerek “Kim Muhammed öldü derse başını vururum” diye haykırdığı söylenir. Ama haberin doğruluğu ortaya çıkınca sinirler gevşer, sakinleşilir. Bu sakinleşmede Ebubekir’in “Her kim Muhammed’e tapıyorsa, bilsin ki Muhammed ölmüştür. Her kim Allah’a tapınıyorsa bilsin ki Allah ölümsüzdür ve ebedidir. Her nefis ölümün tadını tadacaktır. Muhammed de bir insan olarak ölmüştür. Bunu kabul edelim ve sakin olalım” anlamında yaptığı konuşmanın etkili olduğu rivayet edilir.

Muhammed, Aişe’nin odasında ölmüştür ve defin hazırlıkları da orada yapılmaya başlar. Üstelik defin hazırlıkları yapılırken Muhammed’in 23 yılda dikte ettiği Kur’an’ın bazı sayfaları keçiye bile kaptırılır. Muhammed’in cenazesinin kaç gün yerde kaldığı konusunda değişik rivayetler var. Ancak genel kanı, üç gün yerde kaldığı yönündedir. (İbni Kesir, Büdaye-Nihaye, Hz. Muhammed’in gömüldüğü yer kısmında. 5/292. Burada İmam Ahmet’ten alıntı yapıyor, İmam Malik Muvata, no: 545 Cenâiz kısmı, Taberi Tarih, 11. yılı olayları, 3/216 ve sonrası)

Muhammed onun odasında öldüğü halde Ayşe’nin şu sözü söylemesi çok ilginç: “Biz cenazenin defnini, çarşamba sabahı yapılan duyurudan öğrendik: Muhammed’in cenazesi bugün gömüldü şeklinde duyuru yapıldı.” diyor. (Ahmet b. Hanbel 6/62. Ayşe hadisleri, İbni Abdi’l Ber, Temhidö Muvatta şerhi, 24/396, İbni Sad, Tabakat: 2/401.)

Peki, burada, “Acaba cenaze gömülürken Ayşe neredeydi” diye sorulmaz mı?

Kendisi bizzat, “Muhammed en çok beni seviyordu, benim odamda vefat etti.” demesine rağmen, nasıl oluyor da, eşinin cenazesi 60°C’yi bulan o bunaltıcı arabistan sıcağında üç gün yerde kalıyor, daha sonra gömülüyor ve Aişe bunun haberini başkalarının duyurusundan öğreniyor?

Ölen kişi hem eşi hem de peygamberi değil mi?

Bu durumu İslamcıların ağlaya ağlaya menkıbeler anlattıkları, her seferinde validemiz diye andıkları, örnek Müslüman ve Muhammed'e gönülden bağlı örnek eş gösterilen birine uyan bir davranış mı?

Ünlü İslam tarihçisi Taberi olayı; "İslamiyetle daha çok bütünleşmiş olanlardan bir bölümü (daha saf görünenler, Ali, Abbas, Evs, Usame gibileri) Peygamber'in cenazesi ile meşgulken diğer bir bölümü (Ebu Bekir, Ömer, Sad bin Ubade, Ebu Ubeyde, Abdurrahman bin Avf, ibni Hişam gibileri) ise cesedi bırakıp Saide oğullarının çardağında (Sakiyfe) yeni halifenin kim olacağına ilişkin tartışma ve pazarlık içindeydiler" şeklinde aktarıyor.

Evde cenaze hazırlıkları yapılırken, dışarıda bekleşen müslümanlara bir haber gelir. Ensar'ın ileri gelenleri Beni Saide gölgeliği denilen çardakta toplanmışlardır ve diğer müslümanları da oraya çağırmaktadır. Başta Ebubekir, Ömer ve Osman olmak üzere herkes toplantıya koşar. Sadece Ali, Abbas, evs ve Usame cenazeyi terk etmez. Toplantının konusu, Muhammed öldüğüne göre yerine kimin geçeceğidir. Üstüne toz kondurulmayan, övgülerle göklere çıkarılan Ömer ve Ebubekir'in cenaze töreninin bitmesine dahi sabredemeden taht hesabına girmeleri ne kadar düşündürücü değil mi?

Bunların yaptığı şimdi dünya hesabı mı yoksa ahiret hesabı mı?

Muhammed'in ölümü ve cenazesi mi önemli halife olmak mı?

Hani nerede yas tutmak, mahşeri kalabalık?

Bundan daha büyük bir vefasızlık olur mu?

Muhammed'in Toprağa Verilişi ve Cenaze Törenine Katılanlar

"Resulullah'ın (s.a.a) tertemiz ve mukaddes cenazesini yıkayan Abbas, Ali bin Ebu Talib, Fazl bin Abbas ve Resulullah'ın (s.a.a) azad ettiği kölesi Salih, Hz. Peygamber'i toprağa verdiler. Sahabîler, Resulullah'ın (s.a.a) cenazesini ailesiyle baş başa bıraktılar. Hz. Peygamber'in gusül, kefen ve defin işiyle bu birkaç kişi uğraştı." (Tabakat, İbn Sa'd, c.2, k. 2, s.70 ve buna yakın bir ifadeyle el-Bed'u ve't-Tarih kitabında geçer; Kenzü'l-Ummal, c.4, s.54 ve 60.)

"Resulullah (s.a.s) toprağa verilirken yanında yakınlarından başka hiç kimse yoktu. Ganem Oğulları, evlerinde dinlenirken kürek seslerini duydular." (Tabakat, İbn Sa'd, c.2, k. 2, s.78.)

“Başka bir rivayete göre, Ali, Abbas Oğulları’ndan Fazl ve Kasım ile Resulullah’ın (s.a.a) Şekra adında azad ettiği kölesi ve bir rivayete göre de Usame bin Zeyd’le birlikte cenaze işiyle uğraştı.” (Ikdu’l-Ferid, c.3, s.61; Zehebî’nin Tarih’inde c.1, s.321, 324 ve 326’da) “Usame’ninde bulunduğu rivayet edilmiştir.

Ebu Bekir bin Ebu Kuhafe ve Ömer ibni Hattab Peygamber efendimizin defninde bulunmamışlardı.” (Kenz’ul Ummal c3 s140)

Aişe der ki: “Biz Hz Resulullah’ın defninden Çarşamba gecesi, kürek seslerini duyarak haberdar olduk.” (İbni Hişam c4 s342, Tabari c2 s452,485, ibni Kesir c5 s270)

Aişe’den gelen diğer bir rivayette “Biz Resulullah’ın nereye defnedildiğinden haberdar değildik. Ancak kürek seslerini duyunca defnedilmekte olduğunu anladık” demektedir. (Ahmed b.Hanbel Müsned’de c6 s242 ve 274)

İslamcıların masal kahramanı gibi anlattıkları ve yere göğe sığdıramadıkları Muhammed’in cenazesi yukarıda anlatıldığı gibi sönük sadece yakın akrabalarının katıldığı ve iktidar mücadeleleri içinde geçmiş, hatta cesedi ancak üçüncü gün kokmaya yüz tutarken gömülebilmiştir.

Bu mudur âlemlerin efendisi olduğu iddia edilen kişiye hürmet ve bağlılık?

İslam tarihinin tanıklığı göstermektedir ki Muhammed yaşadığı dönemde öyle hayranlık ve gönülden bağlılık duyulan biri değilmiş, çevresinin ancak korku ve çıkar uğruna inanmış görünen kişilerle dolu olduğunu cenazesinden rahatlıkla anlayabiliriz. Bunlar yetmezmiş gibi birde Ebubekir halife seçildikten sonra biat ve miras çekişmelerinin başladığı İslam tarihinde açık açık anlatılmaktadır!

Çok büyük geliri olan Fedek hurmalığı arazisinden pay isteyen Fatma’nın talebi reddedilir. Daha sonra biat vermemiş olan Ali üzerinde baskı kurulur. Ebu Bekir halktan biat aldıktan sonra Ali ibni Ebu Talib ve yandaşlarındandan biat almak istemiş fakat Ali ibni Ebu Talib biat etmemiştir. Bu yüzdende Ebu Bekir Ömer’le birlikte bir gurup sahabeyi Ali ibni Ebu Talib’den biat almaları için evine göndermiştir. Bu grubun içinde Ömer, Kunfuz, Halid bin Velid, Ebu Ubeyde bin Cerrah vardır. Oraya vardıklarında Ömer şöyle seslendi: “Dışarı çıkın! Çıkmadığınız takdirde evinizi yakacağım.” Sonra da Fatıma-tüz Zehra’nın evinin kapısının önüne odun yığmaya başlamıştır. (Evi ateşe vermeden önce) Fatıma-tüz Zehra Ömer’i ve yanındakileri evden uzaklaştırmak için kapının arkasına geldiğinde, Ömer bir omuz darbesiyle kapıyı açmış ve Fatıma-tüz Zehra’yı kapıyla duvar arasına sıkıştırmış, tam bu esnada 6 aylık yavrusu ve Peygamber’imizin

ismini koyduğu Muhsin adlı bebeğini düşürmüş ve kapının arkasındaki çivi gövdesine saplanmıştır. Fatıma-tüz Zehra ise acı dolu bir sesle haykırmış:

”Ey Allah’ın Peygamber’i! Ey babam! Gör ki senden sonra ibni Hattap ile ibni Kuhafe başımıza neler getirdiler” demiştir. Bu olayı birçok Ehl-i Sünnet âlimi uzun kısa farklılıklarla anlatmışlardır. (Şerh-i Nehcül Belağa İbni Ebil Hadid c2, Tarihi Yakubi c2 c1 el ikd’ul Ferid c2 Tarihi Taberi c3, Tarihi Ebu’l Fida c1, E’lem’un Nisa c3, Kenz’ul Ummal c3 s129, Tarih-i ibni Esir c23 s124.)

Bu olayların Alevi ve Sünni bölünmesinin başlangıcı olduğu söylenebilir!

Özetle İslam’da bölünmeler, iç çekişmeler, suikastlar daha İslam’ın ilk çıktığı anlarda başlamış; Muhammed sağken kendisi iktidarı ele geçirmek ve elde tutabilmek için suikastlar, katliamlar, baskınlar vede yağmalar yapmış, ölümünden sonrada ardılları aynı yollarla gerçekte çıkar için görünüşte ise din uğruna aynı uygulamalara devam etmişlerdir.

Başta Muhammed olmak üzere tüm halifeler eceliyle ölemediler, ya zehirlendiler, ya da suikaste kurban gittiler. Buna ancak çıkar çatışması denebilir.

Bu arada unutmadan belirtelim. Ebubekir ve Ömer hazretleri Muhammed’in cenazesine katılmamıştır fakat Muhammed ile aynı mezarı paylaştıkları, yani aynı yerde yattıkları ileri sürülür.

Son Söz

İhtiraslarla dolu, sahtekâr ama çok zeki bir kült lideri olan Muhammed'in hayatı, bu eserde, tamamıyla İslam kaynaklarına yer verilerek okuyucuya takdim edildi. Muhammed'in muadili olan bir diğer kült lideri Jim Jones'a da yer verilerek Muhammed'e paralellikleri üzerinde duruldu, Muhammed'in tek vaka olmadığı vurgulandı.

Bilinmelidir ki, bu eserde anlatılanlar azdır. Başka konulardan bahsedilmek istense ve felsefeye girilse, bu eser epey uzardı.

Peki, niçin piyasada bulunamayacak ve sadece İnternet üzerinden ücretsiz erişilebilecek bu eseri hazırlamaya gayret edildi? Hiçbir maddi çıkar gözetmeyen bu emeğin amacı nedir? Amacımız, yalnızca ve yalnızca ülkemiz insanının aydınlanması ve mide bulandırıcı bağnazlıklardan kurtarılmak istenmesidir. İslam'ın eleştirilmesinin sebebi, bu toplumun kâhir ekseriyetinin ona mensup olması ve tutuculuklarının kökünün o kültün ("dinin") temelinde yatıyor olmasıdır. İslamcıların "Diğer dinleri niye eleştirmiyorsunuz?" sorusunun cevabı budur. Bu eseri hazırlayan kişi, şayet 18. yüzyıl Fransasında yaşasaydı, Hristiyanlığı eleştirecek ve neticede buna benzer bir eser ortaya çıkaracak idi.

Muhammed adlı çılgın ve açıkgözlü adamın 7. yüzyılda kurduğu ideoloji, Fas'tan Endonezya'ya kadar baskın olduğu coğrafyaları egemenliği altına almış, tahakkümündeki toplumları rasyonalite ve insaniyetten, evrensel perspektiften dünyaya bakabilme melekelerinden koparmış, onların zihinlerini ifsâd etmiştir. Arzumuz; önce kendi ulusumuzun, sonra da bu hastalığa yakalanmış diğer safdil veya beyninin yalanlarla yıkanması sonucu tutuculuğun sancaktarlığını yapmayı görev bilmiş tüm dünya Müslümanlarının iyileşmesidir. Soru sormak, sorgulamak, düşünmek insanı insan yapabilecek en önemli düsturlardır.

Bu eseri hazırlayan kişi, GİG TV ailesine selam eder.

2. Baskıya Ek:

10 Satırla İslam'ı Terk

İslam'ı anlamak ve terk etmek bilinçaltı mantığını açarak mümkündür. Dini kaynaklarıyla anlatmak, terk etmek uzun ve zordur. Nedeni kutsal kılıfla üzeri örtülen ideolojiyi görmemek, dinde olması gereken süsler, kendi vicdanını din sanmak ve dini inancın empatiyi bastırmasıdır.

1. İYİLİK ZORLA, SAVAŞLA OLUR MU?

Araplar "bu milletleri cennet ehli edelim, gideceğimiz cenneti herkesle paylaşalım" derdiyle mi ordularla savaş açıp kan döktüler? Maksat kutsal kılıflı cihadın bu kazançlı getirileri: ganimet (ülkeyi, devlet malını yağmalamak); köleler (işçi kullar toplamak); cariyeler (cinsel kölelik ve kölelik için kadınlar); cizye (İslam'ı kabul etmeyenleri haraca bağlamak). İspanya'dan Hindistan'a kadar olan topraklardan ganimetler, köleler, cariyeler, haraçlar toplayarak gerçek emeğe gerek olmadan yaşadılar. Bize kanla, korkuyla kabul ettirdikleri cenneti kendileri aşağı indirdiler. Cennet vaadi Araplar için soyguna teşvik, bizim için bu cinayetlere beraat idi. Tüm bu cinayetleri (soykırımlar, köleleştirme, kadınları cariye yapma) haklı kılan kılıf dini yaymaktı. İslam'a göre cehennemlik olan Japon halkı Araplar tarafından işgal edilip kadınları cariye, çocukları köle yapılmadığı için şanssızlar. İnsan içgüdüsü olan hayatta kalmak, zenginlik, hükmranlık, cinsellik gibi insani arzulara dayanan "gerçek hayata organize" için dinle şerrini örtüp cinayeti seçmiş çetelerin yaşam mücadelesidir İslam.

2. CENNET İYİLER, CEHENNEM KÖTÜLER İÇİN DEĞİL

İslam'da cennet yalnız Müslümanlar için, cehennemse bu dine inanmayanlar için. İnsanı dinine göre imtihana tabi tutmanın mantığı olmaz. İnsana iyi veya kötü demeden sadece bir dine inanmadı diye işkence eden bir tanrı olamaz. Mesele bu ki cennet her iyiye olsa ne gereği ve getirisi olurdu İslam'ın, cihadın? Her şeyi önceden bilen İslam tanrısı insana şeytanı musallat ediyor, bir daha inanmamak için kalp mühürlüyor, göze kulağa perde çekiyor, kendi cehennemi doldurmak isteyerek (Secde 13) herkesin İslam'a inanmasına mani düzen kuruyor ve buna rağmen bütün insanlardan İslam'a inanmayı talep ediyor. Bu Allah varken şeytana ne gerek var?

3. İSLAM TEBLİĞLE Mİ YAYILDI?

İddia edildiği gibi İslam tebliğle geçmişte kitlesel olarak yayılmış ise son yarım asırda, her türlü ulaşım aracının geliştiği bu dönemde, insanların çoğunun İslam'a girmesi gerekirdi. Tebliğ dininde cihat ne arar? Dinden dönene idam ne arar? Güya tebliğ dini gelişinden 14 asır geçse de dünyanın %80'i İslam'a inanmıyor. Bu kadar insan şu dine inanmıyor diye ebedi işkence vadediliyor. İslam asırlar süren savaşlar, cizye ve haraç verme zorunluluğu, baskıyla yayılmış ve bugüne şeriatın idam cezası, toplum baskısı ve en başta taklitle gelmiştir.

4. SÜSSÜZ DİN OLMAZ. AHLAK DİN İŞİ DEĞİL

Diyorlar ki "İslamsız ahlakı temellendirin". Peki, İslam ne kadar ahlaklı, nasıl biliriz? Demek akıl ve vicdan seçicidir. Ahlakı ayırt edebilene ahlaklı olmak için İslam ne gerek? Cehennem için ahlaksız, cennet için ahlaklı olmak şartı yok. İslam'da söylenen iyi şeyler olması gereken sahte süslerdir: İslam zina etme diyor ama cinsel kölelik cariyelik var (Nisa 24, 25 / Nur 33), misyar ve muta nikâhı var. İnsan hakkı diyor kölelik var (Nahl 75-76). Hırsızlık yapma diyor ama ganimet denen talan var (Enfal 1, 41, 69 / Feth 19, 20, 21). Zulmetme diyor ama cihat, zorla dayatma, cizye ve haraç var (Tevbe 5, 29 / Nisa 89 / Maide 33 / Enfal 12-13). Kadına değerden bahsettiği iddia ediliyor ama Kur'an kadın dövmeyi onaylıyor (Nisa 34), yarım akıllı sayarak 2 kadının şahitliğini 1 erkeğinkine eş tutuyor (Bakara 282), mirasta yarım pay veriyor (Nisa 11), erkeğin yaptığı 3 talak için kadını ahlaksız sürgüne gönderiyor (Bakara 230). Muhammed 9 yaşındaki Aişe ve 13 yaşındaki Berre'yle evlenmiş, gelini Zeyneb'i almış (Ahzap 37), torunu yaşında kızlarla evlenmiş (Hafsa 18, Safiye 17, Mariya 20, Reyhane 19), kızı Rukiyye'yi 9 yaşında amcaoğluna, sonra 11 yaşında 38 yaşındaki Osman'a vermiştir. Ömer 57 yaşındayken Ali'nin 10 yaşındaki kızı Gülsüm'le evlendi. Ömer Muhammed'in hem kayınpederi hem torununun kocasıdır. Gelini (Ahzab 37), üvey kızı (Nisa 23), çocuk kızla (Talak 4) evlenmeyi onaylayan, 2 kulleteyn kirli suyu temiz sayan dinin dünyaya ahlak ve temizlik iddiasında olması şer zihniyetidir.

5. İSLAM İFFETİ NASIL KORUR?

İslam'da zina ve tecavüz edene ceza için 4 şahit talep ediliyor (Nur 4, Nisa 14). Şahitli zina grup ilişkide olur. Tecavüzüyse kim 4 şahit yanında yapar? Tecavüze uğramış kadın şahidi olmadan şeriat mahkemesine giderse iftira suçundan sopa cezası alır. 4 şahit gibi mantık dışı talebin maksadı, kadını sosyal alandan çıkarmak için güvenliğini kaldırmaktır.

6. DİN VE BİLİMİN NE İLİŞKİSİ VAR?

Bilim adamına diniyle yani Müslüman âlim, Hristiyan âlim diye seslenilmez. İslam coğrafyasında bilim adamları İslam'la değil bilimle İslam'a rağmen var olmuştur. İslam'la bilim olsa Mekke, Medine bilim şehri olurdu. İslam uleması düşünce ilmi felsefeye karşıdır. Sıradan dindar Müslümanlar da felsefeden çekinir, yakınlarının felsefeyle alakadar olmasını istemezler çünkü bilirler ki düşünen kafada iman kalmaz. Gayrimüslimler ne bulsa ayetlere takla attırıp "bu Kur'an'da vardı" diyenler onlardan önce Kur'an'dan bir şey bulmamışlar.

7. İSLAM'IN PRATİĞİ

1000, 1400 yıl Müslüman olmanın manevi sonucu nedir? Başta İslam'ın beşiği ve yaşandığı Arabistan olmak üzere diğer şeriat diyarları; Yemen, Moritanya, Afganistan, İran, dindar bir köy bile insanda ne imrenme uyandırıyor? Müslümanlar nerede şeriatı uygulasa "gerçek şeriat yok" deyip suçu dışa atmak boş iş. Dış güçler ne şeriatı yazdı ne toplum zihnine girdi. Laik ülkede kendi vicdanını din sanıp "gerçek şeriat yok" demek boş. Dinin teorisiyle pratiği ayrılmaz. İslam gelişmiş ülkelerle değil şeriat ülkeleriyle, ümmetiyle bağdaştılır. IŞİD, Taliban... 6 şeriat ülkesi gökten inmedi. İnanıp tatbik ettikleri din İslam'dır. Kur'an kurtarıcı kitap olsaydı dünya devletleri ayetleri taklit ederdi. "Dinimiz iyilik getirdi, şeriat gelişmedir" gibi sözler var olan gerçeği değiştirmez. Gerçek şu ki Müslümanlar insanlığı ve refahı ahlaksız, cehennem odunu saydığı adamların ülkelerinde arıyor.

8. ÜMMET-İ MUHAMMED

Bidat ehli için din büyüklerinin bölücü görüşleri ve hadisler var. Mezhep birliği çağrıları düzen için takiyyedir. Çünkü her fırkanın akidesi diğerine göre küfürdür. Tartışılan mevzular kaynaklara göre hem doğru hem yanlış açıklanabiliyor. Sebebi İslam'ın otorite yokluğu yüzünden tartışılan mevzulara açık kapı bırakmasıdır. Çünkü Orta Çağ'ın ihtiyacı olan dinle toplum ve hâkimiyet için yerli Arap kültürünü cihadla reform edip ganimet, köle, cariye, haraç için soyguna çıkmış bu güruh bölücü, çelişkili, uygarlık dine sahiptiler. Yoksa Allahı, dini bir olanların örnek toplum olmaması kendi hataları değil. İslam 7. asır Arap emperyalizmi olduğundan örnek teşkil edebilecek yahut selim akılla kabul edilebilecek bir din değil.

9. İSLAM'IN NEFRET, TERÖR ZİHNİYETİ

İslam diğer dinler gibi hikâye ve inanç üzerine kurulu değil. İslam topluma manevi tesir yapan Muhammed şahsiyeti üzerine kuruludur. Bu şahsiyet tanrısını nefsinin tanrısı etmiş (Tahrim 1-5; Enfal 1, 41; Ahzap 37, 50, 51), güçsüzken barışçıl (Mekke dönemi), güçlüyken korku estiren (Medine dönemi), dinden çıkana ölüm hükmü veren, "güç üzerine" kurulu şahsiyettir. Onun gayrimüslimleri murdar sayarak Kâbe'ye onların girişini yasaklaması, insanı aile fertlerine düşman etmesi (Mücadile 22, Tevbe 23), onu sözle eleştirenlere suikastları (Nadir bin Haris, Ebu Afak, Esma bint Mervan, Kab ibn El Eşref, Ümmü Kirfe), Beni Kureyza Katliamı gibi katliamlar yapması (Ahzap 26), ganimet ve cariye kadın vaadiyle eşkıyalar çetesi kurması (Enfal 69, Tevbe 5, 29, Nisa 89) İslam'ın terör, nefret zihniyetinin köküne işarettir. Kur'an da gayrimüslim okuyucuları aşağılayan kitaptır (Tevbe 28, 125. Kalem 13. Araf 176, 179. Furkan 44. Müddesir 50, 51. Cuma 5). İşte böyle şiddet, nefret diniyle yoğrulup yaşamış Müslüman toplumlar da güce tapan, şiddete meyilli, hoşgörüsüz ve narsisttir.

10. GERÇEKLİK

Bizler laik ülkede hayata gözlerini açanlar olarak İslam hâkimiyetini görmedik. İyi niyetli Müslümanlar olarak kendi vicdanımızı, Kur'an'la tam zıt evrensel insan haklarını İslam sandık. Gerçekteyse hukukla, insani refahın bir unsuru olan laiklikle, kısacası modern dünyayla uzlaşmayan İslam'ın hâkim olduğu her yer karanlıktır. Çünkü İslam Arap olmayan medeniyetlere kâfirlik damgası vurup söndüren; ibadeti, cennet dili, kabir suali Arapça olan Arap emperyalist ideolojisidir. Müslümanlar düşünse ki "neden gayrimüslimler İslam'ı ve bizi sevmiyor?", "neden İslam'ı terk eden kişi bu durumu her yerde özgürce itiraf edemez?" O zaman hakikete ilk adımı atarlar ya da eski müftü, İslam terörünün kurbanı Turan Dursun'un dediği gibi "bir şeyin insanlık dışı olması İslamcının umurunda değildir, elverir ki İslam dışı olmasın". Müslüman Arap için Arabistan'ın İslam'ı terk etmesi nankörlüktür. İslam'la emperyalizm kurup çöldeki dandik çadırlardan şaşalı saraylara geçtiler. Cennet hurilerini milletlerin kadınlarını cariye yaparak gördüler. Kapitalizm devrindeyse Kâbe yoktan büyük gelirdir. Kısacası İslam çıkar için icat edilmiştir.